

Harlequin Romance

2008
2.15

The ButterCup Dream

Monica Martin

Tarama gue
Düzenleme Ser_reS

Beyaz Dizi

Çeyrek Çekir

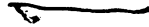
Güzelim manzarayı berbat
etmişlerdi!

30
34

Halbuki

Joy'un açacağı lokantanın
geleceği biraz da bu manzaraya
bağlıydı. Kimse buldozerlerin ya da
heyula gibi bir inşaatın silüetini, nefis
bir göl manzarasına tercih etmezdi. Genç kız,
inşaatı yaptıran Rain'le tanıştığında
kuşkularından sıyrılır gibi oldu. Rain'in
niyeti, teknesi için kumsala bir iskele inşa
etmekti. Ancak, teknenin nasıl bir şey
olduğunu ve Rain'in asıl amacını
öğrenince Joy'un tepesi attı.
Hele genç adamın onu kullanmak
istemesi her şeyin üstüne
tüy dikmişti.

Tarama gue
Düzenleme Ser_reS

Karamela Gözler

Monica Martin

Beyaz Dizi

Gelişim Yayınları

Bölüm Bir

Hani bazı sabahlar vardır, insana tüm dünya da her şey çok güzel gidiyormuş gibi gelir. İşte öyle bir haziran sabahıydı. Gerçekte her şeyin hiç de çok güzel gitmediğine ilişkin ilk belirti Raymond Frères Kereste Şirketi'ne ait bir kamyonun yolun kenarına park edip, işçilerin kumsalla düzgün kesilmiş keresteleri yığması oldu.

Joy Lowry o sırada mutfaktaydı. Blucini ve üzerinde Butter Cup Cafe yazılı sarı tişörtünün içinde, güzel kıvrımlarla biçimlenen ufak tefek vücuduyla bir yandan sabah kahvesini içiyor, bir yandan da pizza hamuru yoğuruyordu. Gür kumral kirpiklerinin çevrelediği açık kahverengi gözleri düşünceliydi. Belki menüyü değiştirmesi gerekecekti ama, ertesi günkü açılış için mantarlı pizza yerine kuşkonmazlı pizza daha iyi olacaktı. Bir gün önce pazarda kuşkonmaz görmüş ve açılışta yöreye özgü bir sebze kullanmanın dâhice bir fikir olduğunu düşünmüştü. Genellikle iş yaparken radyoyu açar, Bach ya da Vivaldi bulmaya çalışırdı, oysa bugün açık duran pencereden ardiç kuşunun neşeli ötüşünü dinliyordu. Kentten uzakta doğanın ne kadar kendine özgü ve zengin bir müziği vardı!

Kanada'nın Quebec Eyaleti'nde, Loren Dağları'ndaki bu evi, bir kafeye dönüştürme fikriyle satın alalı daha üç ay olmuştu. Açılıştan bir gün önce mutfakta hazırlık yaparken her şey genç kadına bir düşün gerçekleşmesi gibi geliyordu.

Kamyonun gürültüsü, insan bağrışmaları ve

birbirine çarpan kerestelerin sesi ardıc kuşunun kini bastırınca genç kız kahve fincanını alıp ne olup bittiğini anlamak için kapıya yürüdü.

Güneş ışığı su yüzeyinde parıltıyor, gölün çevresindeki dağların yemyeşil tepeleri gökyüzünün parlak mavisıyla birleşiyordu. Yolun öte yanında iki adam kumsala keresteleri dizmekle meşguldü. Bir an Joy hayal gördüğünü sandı. Kereste yığını daha şimdiden göl kıyısının uzaktaki kıvrımları arasına kurulu küçük Lac Desire du Coeur kasa-basının güzel görünümünü kapatmıştı. Bu da neyin nesiydi? Sanki yeterince sorunu yokmuş gibi! Yo, bir yanlışlık olmalıydı bu işte! Kahve fincanını masaya bırakıp öfkeli adımlarla yola doğru yürüdü. Bir yandan da «yanlışlık» sözcüğünün Fransızca'sını arıyordu kafasında.

«Hey! Yanlış yere geldiniz herhalde. Une erre-ur!»

Adamlar doğrulup Joy'a baktılar. Genç kız uzun boylu değildi. Yüzünü çevreleyen kabarık, dalgalı ve sapsarı saçlarıyla çocuksu görünümlüydü. Ama teyzesinin deyişiyle, «Ben buradayım,» diyen çyle kendine güvenli bir hali vardı ki, özellikle kızdığı zaman ufak tefek görünümü kayboluyordu.

«Yanlışlık filan yok, Mademoiselle Lowry,» diyerek gülümsedi daha genç olanı. «Bize söylenen yer burası.»

«Ama burası bir kumsal. Burada kimse yaşamaz ki!»

«Keresteleri nereye bırakacağımız fatura üzerinde.»

Genç kız birden ne diyeceğini bilemedi. «Faturanın üzerinde isim yazılı mı?»

«Hayır, çünkü ödeme peşin yapıldı. Faturayı görmek ister misiniz?» dedikten sonra genç adam göz kırptı.

«Non, merci.» Joy hemen içeri girdi. Kasabanın zampara delikanlılarından biriydi bu genç adam. Bir keresinde kasabada karşılaşmışlardı ve o günden beri Joy'un ilgisini çekmek için her fırsatı değerlendiriyordu.

Joy bir süre içerden onları izledikten sonra bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi. Birilerine telefon etmeliydi. Şimdilik Raymond Frères'i ve polisi aramak için erkendi. Aklına Clemence Le-Clair geldi. Genç emlakçı kadın, «Bir sorun çıkarsa beni ara,» demişti buğulu, sempatik sesiyle. «Ne zaman istersen. Sana ev numaramı vereyim.»

Joy telefon numarasını buldu. Clemence'i severdi. Kasabadaki herkesi tanır, olan biten her şeyden haberi olurdu. Telefonun bulunduğu lambri kaplı salonda vernik kokusuyla, toprak kaplardaki hüsnüyusuf çiçeklerinin baharatlı kokusu birbirine karışıyordu. Telefon altı kez çaldıktan sonra ancak açılınca Joy, Clemence'i uykudan kaldırdığını anladı.

«Clemence, ben Joy, ne olur kusura bakma. Saatin daha sabahın sekizi olduğunu unutmuşum.»

«Ah, bonjour, Joy. Önemi yok,» diyerek esnedi Clemence. Tatlı bir Fransız aksanıyla konuşuyordu İngilizceyi. «ButterCup Cafe'de işler nasıl bu sabah?»

«Ben de onun için aradım. Şu anda kumsala kereste yığmakta olan bir kamyon duruyor yol kenarında. Raymond Frères Şirketi'nden... Düşünebiliyor musun, kumsala kereste yığıyorlar! Senin ne olup bittiğinden haberin var mı?»

«Hayır. Garip bir şey. Şu kereste dediklerin nasıl şeyler?»

«Resmen inşaat kerestesi. Sen bana bu kumsalın İngiliz Kolombiyası'nda yaşayan birine ait olduğunu söylememiş miydin?»

«**Oui.** MacCallumlar'ın oğlu.» Joy, telefonun öbür ucundan yanan bir çakmağın sesini duydu. Clemence'in sesi mahmurluktan sıyrılır gibi olmuştı. «Senin satın aldığın evle kumsalın tapusu eskiden ortaktı. Baba MacCallum ölünce oğlu evin tapusunu kumsaldan ayırdı. Evi satıp batıya taşındı. Dur bakayım, beş yıl önceydi galiba.»

«Belki bu arada kumsalı da satmıştır. Aksi takdirde şu anda yapılan başkasının toprağını işgalden başka bir şey olmaz.» Joy sıkıntıyla elini saçlarının arasında gezdirdi. «Clemence, yemek salonundaki cumbalı pencereyi özellikle manzara için yaptırdım. Yan duvarı onun için yıktırıp camla kaplattım. Geceler boyu dantel ördüm perdeler için. Bütün masalardan gün batımının görünüp görünmediğini anlamak için sekiz masanın her birinde yemek yedim. Eğer kumsala manzaranın tüm güzelliğini kapatacak iki katlı bir villa yapılsa aklımı oynatırım!»

Clemence tatlı tatlı güldü. «Lac Desire belki küçük bir yer ama bina yapımına ilişkin yönetmeliklerimiz var, şekerim. **Calme-toi, ma petite.** Merak etme ben sana ne olup bittiğini öğrenirim.»

«Bunu yapar mısın?»

«Bana kahve içip, makyajımı yapmam için yarım saat izin ver. Jösef Raymond eski dostumdur.»

«Clemence, sen bir meleksin!»

Almacı yerine bırakırken Joy derin derin içini çekti. Keşke Clemence'le konuşurken görüldüğü kadar rahatlamış olsaydı! Masanın üstünde açık duran haftalık **Lac Desire News** dergisinin son sayısında pırıl pırıl sedir ağacından kaplamalarıyla, yemyeşil çimenle kaplı bahçesine rahatça kurulmuş sevimli evinin bir resmi basılmıştı. Yazının başlığı şöyleydi : «Turizm Mevsimine Kasa-bamız Yeni Bir Restoranla Giriyor.» Bir de onun

resmi vardı. Joy bir kez daha dikkatle baktı bu resme. Yüzü öylesine genç ve öylesine yaşama sevinciyle doluydu ki! Üstelik ne kadar da iyimser bir ifade vardı bu yüzde... Ona bu iyimser ifadeyi veren, biçimli dudaklarının iki yanındaki sevimli gamzeler olmalıydı. Resmin altına da, «Restoranın sahibi ve şefi Joy Lowry, benzersiz güzellikteki göl manzarasının eşliğindeki turistik tarzda döşenmiş küçük restoranında hafif yemekler sunacak müşterilerine,» diye yazmışlardı.

Joy sıkıntıyla içini çekti. Şu, «Benzersiz güzellikteki göl manzarası,» sözleri bir laf salatasından öteye geçemeyecekti anlaşılan. Ekskavatörlü ve buldozerli bir göl manzarası! Ağır ağır pencereye yürüdü. Kerestelerin yığılma işlemi sona ermiş, çimento torbalarının taşınmasına başlanmıştı. Gözleri pencerenin altındaki çiçekliğe ilişti. Hiç değilse sardunyalar ve petunyalar bütün güzellikleriyle açmışlardı.

Joy'un durumu kritikti. Beklenmedik sorunlar başına iş açabilirdi. Kafe bir an önce masrafları çıkarıp kâra geçmek zorundaydı. Restorasyon ve döşeme harcamaları küçük birikimini hızla eritmişti, üstelik borcunun o ayki taksitinin vadesi bir hafta içinde geliyordu. Brian Upshaw onu uyarmış, bütçesinin son derece kısıtlı olduğunu hatırlatmıştı.

«Bana kalırsa bir yıl içinde şirkete geri dönmek ve Lloyd and Upshaw şirketindeki eski işine atanmanı isteyeceksin,» demişti genç adam. «Böyle küçük işletmelerin dezavantajlarını çok iyi bilirim. Üstüne üstlük senin aleyhine olan başka faktörler de var.» Manikürlü tırnaklı parmaklarıyla birer birer saymaya koyulmuştu sonra da. «Tek başına bir kadın, bir! Hiçbir deneyimi yok, ~~hiç~~. Trafiği az, kasabadan uzak bir yer, üüç.»

Brian gerçekten de bilerek konuşuyordu. Çünkü ortağıyla kendisi küçük işletme hukuku alanında uzmanlaşmış bir avukatlık bürosu işletiyorlardı. Buna karşın Joy, inatla ayak diremiş, projesini savunmuştu. Sonunda genç adam maun masasının arkasındaki koltuğa sırtını yaslayarak geri çekilmişti. İnce yüzü solgun, biraz da gergindi. «Feki ya arkadaşlığımız? Günün birinde arkadaşlıktan öte bir şeyler ifade edeceğini umduğum ilişkimiz ne olacak? Anlaşılan onu da bir kalemde silip atıyorsun.»

«Öyle bir umut beslemeni istemezdim, Brian. Dostluğun benim için önemli. Hele şu anda her şeyden de...»

Brian onun sözünü kesmişti. «Ama burada kalmanı sağlayacak kadar önemli değil, öyle mi?»

Bu soruya cevap vermemişti Joy. Onu kırmak istemiyordu. Şirket çalışanları onun için bir veda yemeği verdiklerinde genç adam ortadan kaybolmuştu. Kasaba dışında işi olduğunu söylemişlerdi. Buraya taşındıktan sonra da ondan hiçbir haber almamıştı Joy.

Kamyonun uzaklaşmasını izlerken bir yandan da Brian'a işin en kötü yanını söylemediğini düşünüyordu. İpoteği imzalamadan bir gün önce, başka bir alıcı daha çıkmış ve fiyat yükseltmişti. Böylece Joy planladığından 3000 dolar daha fazla ödemek zorunda kalmıştı. Oysa bu parayı, restoran, masraflarını çıkarıncaya kadar beklenmedik harcamalar için bir güvence olarak saklamayı düşünüyordu.

Kamyon nihayet gözden kaybolmuştu. Kumsalda lastik izleri görülüyor, kumların üzerindeki metal meşrubat kutuları güneş altında kötü kötü parlıyordu. Üstelik hüş ağacının altındaki güzelim zambaklar da dümdüz olmuştu. Joy'un içinde alev alev bir öfke kaynamaya başladı. Pizza ha-

murunu buzdolabına koyduktan sonra ocakta kaynamakta olan et suyuna çorbanın tadına baktı. «Biraz daha maydanoz gerekecek,» dedi kendi kendine. Bir yandan da sakinleşmeye çalışıyordu. Nasıl olsa Clemence birazdan onu arayacak, durum açıklığa kavuşacaktı.

Gözleri arka bahçeye çevrildi. Elleriyle ektiği maydanozlar büyümüş, ortalığı yemyeşil kaplamıştı. Çıkıp maydanoz toplamak üzere çömeldiğinde JS'yi gördü. Bir kaplan gibi gövdesini yere yapıştırarak ağır ağır yürüyordu. Anlaşılan ardıçkuşunu gözüne kestirmişti. Ama kedi ansızın olduğu yerde donakaldı. Şimdi sırtı kamburlaşmış, tüyleri diken diken olmuştu. Öndeki taşlıktan ayak sesleri geliyordu.

Birden kocaman patileriyle bembeyaz, dev gibi bir köpeğin ekili domateslerin üzerinden sıçramasıyla Joy'un keskin bir çığlık koparması bir oldu. JS kendini mutfak kapısından içeri dar atmıştı.

«Çekil buradan! Defol,» diye bağırdı Joy.

Köpek başını öne eğdi. Yüzünde düpedüz mahcup bir ifade belirmişti. Joy, yüreği hâlâ ağzında, köpeğin tasmaına yapıştı ve onu evin önüne doğru, sürüklenircesine götürdü. Buralarda yaşayan birinin köpeği olmalıydı. Böyle pahalı bir köpek başıboş dolaşmazdı ortalarda. Ama Joy'un bu konuda kafa patlatmasına gerek kalmadı.

«Merhaba. Anlaşılan Şeytan benden önce davranıp sizinle tanışmış.»

Bu bariton sesin sahibi kapıda duruyordu. Sabah güneşi arkadan geldiği için yüzü gölgede kalmış, bir omzunu kapının kenarına dayamıştı. Az önce kapıyı çalmış olmalıydı. Köpek kuyruk sallayarak sahibinin yanına koştu.

«Şeytan, ha? Kedi avcısı bir köpek için iyi isim

doğrusu! Onu tasmayla gezdirmeye alışkanlığınız yok mu?»

«Yok. Şeytan bunun pek açık edilmesinden hoşlanmaz, ama havlaması kuru gürültüdür, ısırmaz.»

«Yok canım, sahi mi? JS'yi neredeyse kalp sektesinden öldürecek olan havlaması değildi ama!»

«JS mi?»

«Johann Sebastian.» 'Gerisini kendisi bulsun,' diye geçirdi içinden Joy. «Üstelik domateslerimi de çiğnedi.»

«Bach,» diye kedinin adını tamamladı genç adam. «Size birkaç kilo domates borcum var demektir.» Joy, kapının önündeki birkaç basamağı çıkınca genç adamın zengin bir espri anlayışı olduğunu gösteren pırıl pırıl gözleriyle karşılaştı. Kısa kahverengi sakalları, rüzgârdan dağılmış dalgalı saçları ve epeyce yıpranmış bir blucini vardı. Az ilerde bir pikap duruyordu.

İri yapılı, uzun bacaklı ve geniş omuzlu biriydi. İçleri gülen gözleri neşeli bir araştırmacılıkla genç kızın üzerinde dolaştı.

«Boyum bir altmış beş, kilom elli beş,» dedi Joy, ters ters. «Burada oluştunuzun, köpeğinizi gezdirmek ve istatistiksel araştırma yapmaktan başka bir nedeni vardır sanırım.»

«Bir doksan ve doksan,» diyerek tatlı tatlı güldü genç adam. «Beni içeri davet etmeyecek misiniz?»

«Etmem mi gerekiyor?»

Genç adamın gözleri, Joy'un tişörtünün önündeki yazıya çevrildi. «Burası ButterCup Cafe, öyle değil mi?»

Joy, yanaklarına kan hücum ettiğini hissetti. Açık tenli olmanın dezavantajlarından biri de buydu işte. Bu tişört arkadaşı Gipsy'nin fikriydi. Gipsy Connors fotomodel olarak çalışıyordu ve

televizyona çıkmayı hedeflemişti. En göze çarpan özelliği de her zaman dikkatleri üzerinde toplayacak tarzda giyinmesiydi.

«Dışardaki yazıyı okumuş olsaydınız,» dedi genç kız ciddi bir sesle. «Yarına kadar açık olmadığımızı anlardınız.»

«Ah, önemli değil. Hem özür dilemenize de gerek yok. Bir sandöviç ve kahveyle de idare ederim.»

«Siz beni dinlemiyorsunuz galiba. Bugün hiçbir şekilde servis yapmıyoruz. Şu köpeğinizi bir an önce buradan çıkarırsanız, ben de işimin başına dönebilirim.»

«Benim de başına dönmem gereken işler var. Ama insan aç karnına çalışmıyor.» Genç adam Şeytan'ı bir kenara itip Joy'un arkasından içeri girdi. «Paket yapsanız da olur.»

«Biz dışarı yiyecek vermiyoruz. Kafeterya açıldıktan sonra da vermeyeceğiz.» Joy hırsla genç adama döndü. «Siz laftan anlamıyorsunuz galiba. Kafeterya kapalı. Kamyonetinizi ve de köpeğinizi alıp Lac Desire'e gidin. Principale Caddesi'nde Casse-Croûte diye bir büfe var. Oradan hamburger ve kızarmış patates alabilirsiniz. Ayrıca garson kız da bir içim sudur.»

O son sözleri niye söylemişti, kendi de bilmiyordu. Neden belki genç adamın ona o kadar yakın duruşu, uzun boyu, erkeksi ve son derece rahat davranışlarıydı, belki de gözlerinde yanıp sönen pırıltılardı...

Genç adam derin derin iç geçirdi. «Dört gündür yol üzerindeki mola yerlerinde yemek yemekten bıkmıştım. Hamburger ve kızarmış patates dışında bir şeyler bulabilmekti tüm umudum.»

Joy yüzüne vurdumduymaz bir ifade kondurdu. «O halde yarına kadar aç kaldınız demektir.»

«Şöyle bir içersini gezmemde bir sakınca var

mı?» Daha sorusunun cevabını almadan gezmeye başlamıştı bile. «Hiç değilse neler kaçırdığımı göreyim.»

Birden Joy'un yüreğine bir korku düştü. Bu adam ne de olsa tümüyle yabancı biriydi. «Şey, gerçekten çok işim vardı...»

«Siz rahatınıza bakın. Gümüş takımları filan çalmanm... Eğer korktuğunuz oysa...»

«İçimi rahatlattığınız için teşekkürler,» dedi Joy, igneli bir ses tonuyla. Sonra da sert adımlarla mutfığa yürüdü. Arka bahçeden topladığı maydanozları tahtanın üzerine koyup hırsla doğramaya başladı. Eğer kafeteryasına gelen her yabancı adam onu böyle tedirgin edecekse, burasını hiç açmaması gerekirdi. Brian, bir başka riskin de, tek başına gelen adamlar olduğunu söylemişti. Genç adam içerlerde dolaşırken Joy da onun ayak seslerini dinliyordu. Şimdi yemek salonuna geçmişti. Joy ona üç dakika tanıdı içinden. Üç dakika daha bekleyecek, sonra telefona koşacaktı.

«Çok güzel,» diye seslendi içerden genç adam. «Yaptığınız değişiklikler hoşuma gitti. Şu cumbalı pencere, sıva kaplamalı duvarlar, terası camla kaplamanız... Hepsi çok iyi düşünülmüş. Size epey pahalıya mal olmuştur. Kendi fikriniz mi, yoksa bir dekoratör mü tuttunuz?»

Joy'un kaşları çatıldı. «Kendi fikrim. Siz burayı daha önceden biliyor muydunuz?»

Genç adam tatlı tatlı güldü. Büro olarak döşediği odanın kapısında duruyordu şimdi. «Eh, biliyor sayılırım. Şu dedemden kalma gözlüğü, sımsıkı ilikli gömleği ile ters ters bakan adam kim? Erkek arkadaşınız mı?»

Joy mutfaktan çıkıp ona öyle bir ifadeyle baktı ki, ters ters bakmanın öyle değil, böyle olduğunu göstermek ister gibiydi. Büro hem yemek oda-

sına, hem de mutfığa açılıyordu. Burası eskiden kilerdi. Joy bir pencere açtırmış, dibine sarmaşıklar diktirmiş, bir masa ile bir dosya dolabı koydurarak sevimli bir büro haline getirmişti. «Elbette hayır. Borçlandığım bankanın müdürü, Monsieur Thierry. Resmi, bankanın yıllık raporunda vardı. Her zaman bana ne kadar çok çalışmam gerektiğini hatırlatsın diye çoğaltıp her yere astım. Evet, başka öğrenmek istediğiniz bir şey?»

«Şunlar da borcunuzun vade günleri herhalde?» dedi adam, takvimde kırmızıyla işaretli günleri göstererek. «Ömür boyu öde öde bitmez.»

«Pek o kadar da değil. Birikmiş biraz param vardı. Halamdan da küçük bir miras kaldı. Ama bunların hiçbiri sizi ilgilendirmiyor.»

«Evet, ilgilendirmiyor. Ama yine de memnun oldum.» Adamın iri eli uzanıp, Joy'un saçlarına dokundu. «Un olmuş. Ben de şimdiden saçlarınız ağarmaya başlamış sandım. Bakın,» dedi genç adam, Joy birkaç adım geri çekilince. «Ben sizden yanayım. Benim de bir işim var. İşadamı olmak için yürek istediğini bilirim.» Dönüp raflara dizili yemek kitaplarını, bir köşede üst üste konmuş duran mönüleri gösterdi. «Hepsinden önemlisi dayanma gücü ister.»

Joy elinde olmadan gülümsedi. «Yani hep böyle mi gidecek diyorsunuz. Ben de en zor dönemi atlattığımı sanıyordum.» Genç adam Joy'un gülümseyişine sıcak bir gülümseyişle cevap verdi. Biçimli dolgun dudakları ve dikkati çekecek kadar beyaz dişleri vardı. Her halinden öylesine bir yaşam sevinci fışkırıyordu ki, genç kız onunla konuşmayı sürdürmek istediğini fark etti. «Tüm su tesisatı, elektrik tesisatı yeniden döşendi. Bir banyo daha eklendi. Cumbalı pencere yapılırken ön duvar neredeyse yıkılıyordu.» Sözlerinin sonu-

na doğru sesi iyice hafifledi. Gözlerini genç adamın gözlerinden alamıyordu sanki. Sonra, nasıl oldu kendi de bilmiyordu ama, şu sözler dudaklarından döküldü : «Neyse, hepsi geride kaldı. Birer kahve içelim. Sizce mutfakta içsek, bir sakıncası var mı?»

«Sakınca mı? Ne zamandır bu önerinizi bekliyordum.»

Genç adam, mutfağın yeni halini de çok beğenmişti. Joy kahve yaparken o da seramik kaplı duvarları, raflara dizili renk renk, sevimli baharat, şişelerini, pencerenin hemen önündeki masayı, gözalcı renklerle bezeli minderle kaplı bankı övdü. Masanın gerisine geçip banka oturdu ve blucinli uzun bacaklarını ileri doğru uzattı. Bu arada JS mırıl mırıl sesler çıkararak genç adamın bacağına sürünüyordu. «Daha adınızı bile bilmiyorum,» dedi Joy.

«Ben sizinkini biliyorum. Joy Lowry.»

Bilmesi çok doğaldı, çünkü kasabanın dört bir yanına yapıştırılmış ButterCup Cafe afişlerinde kendi ismi de yazıyordu. «Sizinki ne?» diye sordu Joy.

«MacCallum,» dedi genç adam. «Rain MacCallum.»

Joy'un gözleri iri iri açıldı. «Şu, kumsalın sahibi MacCallum mu? Yani bu evin eski sahibi olup da batıya göç eden MacCallum, öyle mi?»

«Ta kendisi.» Adam elini uzattı. «Clemence anlaşılan hâlâ buranın eski kulağıdeliklerinden.»

Joy, genç adamın kendisine uzanan elini görmezlikten gelip kahveyi fincanlara doldurdu. «Evet,» dedi buz gibi bir sesle.

«Tanışmadan önce aramız daha iyiydi. Yoksa komşulardan hoşlanmaz mısınız?»

«Evet, özellikle de bir kamyon dolusu keresteyle gelen komşulardan.»

Genç adam bir sırrı paylaşmış gibi gizli gizli gülümsedi. «Demek fark ettiniz.»

«Fark edilmeyecek gibi miydi?» Joy, adamın kahvesini sert bir hareketle önüne koyup şekerle krema kâsesini ona doğru itti. «Bir yanlışlık vardır diyordum, demek yanlışlık filan yok?»

«Yok.» Rain MacCallum uzanıp şeker aldı. «Buraya yerleşmeyi düşünüyorum. Gelirimi de Québec Eyaleti'ne yatıracağım.»

«Ama burası bir kumsal! Belki siz buradan ayrılalı çok olduğu için bilmiyorsunuz, artık Lac Desire'in de bir inşaat yönetmeliği var.»

«Tabii, çok gerekli bir şey. Lac Desire olağanüstü güzel bir yer ve buranın sorumsuzca bir beton yığını haline dönüşmesine göz yumamayız, öyle değil mi?»

«Siz benimle dalga geçiyorsunuz, ama ben son derece ciddiyim...»

«Ve de kızgın.» Genç adam ilgiyle ona baktı. «Kızdığınız zaman çillerinizin daha da belirginleştiğini biliyor muydunuz?»

«Benim çillerim yok bir kere. Varsa da, bir iki tane. Gelin buraya.» Joy genç adamın koluna yapıştı. «Gelin de kendi gözlerinizle görün.» Onu yemek salonunun penceresinin önüne götürdü. «Daha bu sabah Lac Desire şurada, gölün öbür kıyısında gözler önündeydi. Peki ya şimdi ne görüyorsunuz? Buranın güzel manzarası için insanlar dün kilometrelerce yol kat etmeyi göze alırlardı. Şu hale bakın şimdi! Hem daha inşaatla başlamadınız bile. Tamam, kabul ediyorum, kumsalınız da ne yaptığınız beni ilgilendirmez. Ama... ama burayı satın alırken... aklımın ucundan geçmezdi ki...»

«Annem de zaten evin daha geride, tepenin sırtlarında yapılması gerektiğini söyler dururdu,» dedi genç adam, uzlaşmak istercesine. «Ama babam

kışın kar küreyip durmak zorunda kalmak istemiyordu.»

«Benim müşterilerim de göl manzarası yerine dağların tepelerini görmekle yetinecekler sizin inşaat bitince. Şu emeklilik eviniz... ya da balık fabrikanız... ya da tersaneniz... her ne ise, ne bileyim ben, ne yapacaksınız!»

Genç adam gözlerini aşağı indirip Joy'a baktı. Genç kızın başı ancak onun omzuna geliyordu. Yumuşak bir sesle konuştu. «Bu çılgınca düşünceleri kim soktu kafanıza? Ben yalnızca bir iskele yapıyorum. Teknem için basit bir iskele.»

Joy öfkeyle tuttuğu soluğunu bırakıverdi. «İskele mi? Yalnızca bir iskele ha? İnce uzun, düz, su seviyesinde bir iskele, öyle mi?»

Genç adam omuzlarını kaldırdı. «Orası bir kumsal. Göz alabildiğine kum,» diyerek az önce Joy'un söylediklerini tekrarladı.

Genç kız gülmekten kendini alamadı. Birden gevşemiş, keyfi yerine gelmişti. Arkasını dönüp yürürken omzu üzerinden ona seslendi. «Hadi gelin. İkimize de birer sandviç yapayım. Güzel jambonum var.»

«Çavdar ekmeği ile, öyle mi? Hem de hardal ve marulla?»

«Elbette!»

«Benim daha iyi bir fikrim var.» Genç adam geniş adımlarıyla ona yetişti ve elini omzuna koydu. Bu hareketi öylesine doğallıkla yapmıştı ki, Joy itiraz etmedi. «Sandviçleri ben yapayım, sen de maydanoz doğrama işini bitir.»

Az sonra genç adamın yaptığı iki büyük sandviç önlerinde, masada karşılıklı oturuyorlardı. Kahvelerini de tazelemişlerdi. Joy, kokusundan çorbasının çok lezzetli olduğunu anlamış, içi rahatlamıştı. Saat daha on buçuktu ve çalışmaya biraz ara verip dinlenebilirdi. Bu arada karşısın-

daki adamı yıllardır tanıyormuş gibi rahat oldu. gunu da fark etmişti. Sanki o yabancılık uçup gitmişti.

«Evet, kumsala inşaat yapılamayacağını düşünmem gerekti,» dedi genç kız. «Galiba yeni bilincine vardığımız şu çevre sorumluluğu neden oldu aşırı tepkime. Bende paranoya haline geldi sanırım bu çevre bilinci.»

«Hiç de değil. Çevre konusundaki kaygın bana güzel geliyor.» Genç adam uzanıp Joy'un yanındaki küçük maydanoz parçasını aldı. Böyle büyük eller için umulmayacak kadar zarif, ince uzun parmakları vardı.

«Rain,» dedi Joy, yanakları hafifçe pembeleşerek. «Garip bir isim. Yoksa bir kısaltma mı?»

«Evet. Rainer'ın kısaltılmışı. Annemin kızlık soyadıymış.» Hafifçe omuz silkti genç adam. «Yaşamını testere ve çekiçle kazanan bir adam için biraz fazla resmi geldi bana. Onun için de kısalttım.»

«Böyle güzel sandviç yapmayı sana annen mi öğretti?»

«Öğrenmek istediğin, evli olup olmadığmsa, hayır, evli değilim.» Bıyıkaltından gülüp gülmediği anlaşılmıyordu. Genç adam gözlerini tepelerde, güneş altında parıldayan çam ağaçlarına çevirdi. Sanki konuyu aklında evirir çevirir gibiydi. «Sanırım hiçbir kıza bağlanamayacak kadar çok gezdim. İlk işim kuzeyde bir avcı otelinde aşçılıktı. On sekiz yaşındaydım.»

«Daha o zamandan yemek yapmayı biliyordun demek?»

Genç adam gülümsedi. «Hayır. Ama bir sonraki uçağın geleceği zamana kadar bir haftam vardı öğrenmek için.»

Joy'un aklından, adamın kaç yaşlarında olabileceği geçti. Belki yirmi dokuz - otuz... En azından

güldüğü zaman gözlerinin köşelerinde kırıksıklıklar belirecek kadar yaşamıştı. «Annem öldükten sonra aldım başımı, batıya gittim,» diye sözlerini sürdürdü genç adam. «İnşaat sektöründeki patlama işime yaradı, epey para yapıp, kendi işimi kurdum.»

«Şimdi de yuvaya döndün...» Joy'un sözleri yarım kaldı. Birden aklına gelmişti, onun evi burasıydı. Şimdi onun oturduğu ve kafeterya açtığı evdi. Genç adamda garip bir duygu uyandırıyor olmalıydı bu gerçek.

Rain MacCallum hafifçe güldü. Joy'un rahatsızlığını yakalamış gibiydi. «En azından kasabama, Lac Desire'e döndüm,» dedi yumuşak, sakın bir sesle. Bu arada sandviçini de bitirmişti. «Beni bırakalım da, senden söz edelim. Senin gibi bir Montrealli'nin burada ne işi var, söylesene?»

«Montrealli olduğum o kadar belli oluyor mu?» diyerek güldü genç kız. Konunun değişmesine memnun olmuştu. «Eskiden yazları büraya, teyzemin yanına gelirdim. Tepedeki l'Auberge des Vent'da kalırdık. Şimdi kapandı orası. Hatırlıyor musun?»

Genç adam başıyla onaylayınca Joy devam etti. «Her eylül, kente dönme zamanı gelince iki gözü iki çeşme ağlardım.» Hafifçe gülümsedi. «Büyüdüğüm zaman ise bu konuda bir şeyler yapabileceğimin bilincine vardım.»

Genç adamın gözleri tekrar tepelerdeki çamlara çevrildi. «Batıda gözleri seninkilerin renginde bir kız tanırdım. Karamela rengi gözler.» Sonra kollarını masanın üzerinde kavuşturup hafifçe öne doğru eğildi. «Söylesene, neden bir kafeterya? Neden başka bir şey değil?»

Joy gözlerini aşağıya indirdi. Karamela rengi gözler! Genç kız kendisi hakkında konuşulmasına alışık değildi. Bir tek Gipsy'le konuşurdu, o

da son aşk serüvenine kendini öylesine kaptırmış olurdu ki, Joy'un söylediklerine pek vermezdi kendini. Ailesinden kalan tek kişi, şu anda California'da yaşayan ve yıllardır görmediği babasıydı. Brian Upshaw ise onunla yalnızca gelecekteki planları içinde yer aldığı sürece ilgilenmişti. Şimdi bunu daha iyi anlıyordu. Şu anda karşısında oturmakta olan adam ise, sanki aklından geçenleri okumuşçasına, yüreklendirici bir ifade ile, sınırsız bakıyordu ona. Joy, biraz tereddütlü, anlatmaya başladı. «Bir kafeterya nedense daha doğal geldi bana. Kendi başıma yapabileceğim bir şey gibi. Yemek yapmayı ve bir atmosfer yaratmayı severim. İnsanların kendilerini iyi hissetmelerini sağlamayı severim.»

«Bak buna inanırım işte,» dedi genç adam yavaşça.

Sonra tabakları ve fincanları lavaboya taşıırken Joy'a yardım etti. Bu arada iskele yapımında yararlanmayı planladığı kişilerle bir randevusu olduğunu anlatıyordu. Joy onunla birlikte ön kapıya doğru yürürken birden garip bir duyguya kapıldı. Genç adamın gittiğini görmek onu üzmüş müydü ne?

«Teknen şu anda nerede?»

«Onu trenle İngiliz Kolombiyası'ndan getiriyorum.» Genç adam güneşin altında tatlı tatlı parıltıyan hüsnüyusufkların önünde durdu. «Bunları yıllar önce annem dikmişti.» Gözlerine uzak bir ifade gelip yerleşmişti şimdi. «Bu evi çok sevdi. O günlerde fazla bir şeyimiz yoktu. Babam çok çalıştı, didindi. Ama Lac Desire'de işler hep mevsimlidir. Tatillerde ne zaman eve gelsem annem masadan çiçekleri, fırından lezzetli yemeklerini eksik etmezdi. O burasını hiçbir malikâneye değişmeyeceğim sıcak bir yuvaya dönüştürmeyi başarmıştı.»

«Ama yine de burayı bırakıp...»

«Başka seçeneğim yoktu. Çünkü yaşamdan, babamın elde ettiğinden daha fazlasını istiyordum.» Hafifçe kaşları çatılmıştı. «Seni uyarmam gerek. İskele yapımı biraz gürültüye neden olacak. Bir sürü insan gelip gidecek kumsala. Güne erken başlayıp geç bitireceğiz.»

Joy gülümsedi. «Ben o kadarına razıyım. Yalnızca bir iskele yapacağını öğrendim ya, o bana yeter.»

«İşçiler senin park yerini kullanmak isteyeceklerdir.»

«Müşterilerime de yer kaldıktan sonra önemi yok.»

«Ya müşterilerin fazla olmazsa? Yani Monsieur Thierry'yi memnun edecek sayıda müşterin olmazsa?»

«Ben başarırım.»

«Ya başaramazsan? Destek olacak kimsen var mı? Ailenden birileri? Ya da bir erkek arkadaş?»

Joy başını iki yana salladı. Genç adam ikinci kez erkek arkadaş ya da mali durumu hakkında sondaj yapıyordu. «Bu tek kişilik bir şov, Mr. MacCallum. Montreal'deki bir avukatlık bürosunda beş yıl çalıştım. Bir gökdelenin yirmi birinci katında, penceresiz bir odada, daktilo başında geçen beş yıl. ButterCup projesinin başarısızlıkla sonuçlanmasına asla izin veremem!»

Genç adamın gözlerinde tatlı parıltılar yanıp söndü. «Bu kadar kararlı olmak için çok genç değil misin?»

Joy başını dikleştirdi. «Ben yirmi dört yaşındayım. Eylülde yirmi beş olacağım ve çok genç olduğum kanısında değilim.»

Genç adamın gözleri, için için gülümseyerek Joy'un tişörtünün altından beliren göğüslerinin yuvarlak hatlarında dolaştı. «Yo, bazı bakımlar-

dan gerçekten çok küçük değilsin.» Gözlerindeki gülümseme dudaklarına da yansımıştı şimdi. «Neyse, fikrini değiştirirsen ya da işlerin kötü giderse nasıl olsa işi devretme gibi bir çaren de var.»

«Satmak mı?» Joy bir kahkaha attı. «Milyonlar verseler satmam. Burayı bulmak benim için en büyük şanstı. Bir başka alıcı...»

«Üç bin dolar fazlasını vermişti.»

Joy ilk önce anlamayan gözlerle ona baktı, sonra birden aklı başına geldi. «Demek o sendin!»

«Avukatımdı. Evet, daha da fazlasını vermeye hazırdım, ama çok geç kalmıştım. Sen de üç bin dolar yükselttin ve senin teklifini kabul ettiler.»

Joy, şimdi genç adamın önceki sözlerinin ne anlama geldiğini anlıyordu. «Bu... bu demek oluyor ki ...hâlâ burada gözün var.»

«Ah, evet. Hâlâ burası ile ilgileniyorum. Size bir şey söyleyeyim mi Miss Lowry?» Genç adam eğildi. Gözlerinde muzip bir ifade vardı. Dudaklarını genç kızın yanağına dokundurdu. «İçimde bir his var, sizinle komşu olmak çok hoşuma gidecek.»

Joy'un bir tepki göstermesine fırsat vermeden kapıdan çıktı, basamakları neşeli adımlarla inip bir ısıklık çaldı. Şeytan anında koşup yanına gelmişti. Joy onlara bakarken elini kaldırıp yanağına dokundu. Genç adamın öptüğü yerde hâlâ bıyıklarının tatlı dokunuşunu hissediyordu. Telefonun çalmakta olduğunu ancak bir süre sonra fark edebildi.

«Günaydın, ButterCup Cafe,» diyerek açtı telefonu. Telefonu böyle açmaya alışması gerekiyordu.

Clemence LeClair buğulu sesiyle güldü hattın öbür ucundan. «Dinle, **ma petite**, bil bakalım kasabaya kim gelmiş?»

«Biliyorum. Az önce buradaydı.»

«Küçük MacCallum mı? Gerçekten orada mıydı?»

«Artık pek küçük sayılmaz. Evet, buradaydı. Birer kahve içtik, o da ikimize sandviç yaptı. Neredeyse benı sollayıp üç bin dolar fazlasına burasını alacak olan kişinin kendisi olduğunu söyledi. Üstelik satmaya razı olursam, hâlâ almaya niyetli olduğunu da ifade etti.»

«**Mon dieu!** Demek onunla öyle baş başa oturdunuz ha? Nasıl... şey, yakışıklı mı yani?» diye sordu Clemence, sesine masum bir ifade vermeye çalışarak.

«Sanırım, evet. Uzun boylu, sakallı. Gözleri de...» Joy sözlerinin yarısında kalakaldı. Bir pop yıldızını tarif eden yeni yetme bir genç kız gibi hissetmişti kendini. «Neyse, nasıl olsa kendin de görürsün onu.»

«Peki sen ne dedin ona? Yani evi satma konusunda demek istiyorum.»

«Clemence!» O evin kendisi için ne ifade ettiğini en iyi Clemence bilirdi. «Bunu nasıl sorarsın?»

«Şunun için soruyorum. Az önce şu keresteler için Raymonds'la konuşuyordum.»

«Ha, o iş mi? Adam yalnızca bir iskele yapacakmış. Ben de neler düşünmüştüm. Aslına bakarsan bir iskele ile şirin bir tekne manzarayı daha da güzelleştirir.»

Clemence sigarasından bir duman çektikten sonra uzun uzun öksürdü. «Sana o teknenin nasıl bir şey olduğunu anlatmadı mı?»

«Bildiğin tekne işte. Kaç tür tekne vardır ki?»

«Bir yüzer ev, şekerim. Duyduğuma göre şu panayır yeri gibi olan yüzer evlerdenmiş.»

Joy, bir elin yüreğini sıktığını hissetti. «Yüzer ev mi? Yani bayağı içinde oturlan cinsten mi?»

«Oui. İki katlı. Direkleri, bacasını, bayrak direğini ve gezi güvertesini saymıyorum. Bir kurbağa gibi de yemyeşil. Adam yalnızca onun içinde yaşamakla kalmıyor, tekneyi kendisi yapmış. Zaten şirketi de bir yüzer ev yapım şirketi. Oraya getireceği de tanıtım amacıyla insanları gezdireceği bir model işlevi görecek. Dediklerine göre şirketi batıda çok iyi iş yapıyormuş.»

Bu adam neden kalkıp gelmişti buralara! Joy kulaklarına inanmak istemiyordu. «Bunları kim söylüyor, nereden öğrendin bana anlattıklarını? Tekneyi gören olmuş mu ki?»

«Henüz gören olmamış. Lac Desire'deki istasyon şefi gar müdürlüğünden bir mesaj almış. Köprülerin altından geçişi tehlike doğuracak kadar büyük bir şeymiş.»

«Pekâlâ.» Joy kararlı bir hareketle oturduğu tabureden kalktı. «Benim için yaptığın istihbarata teşekkürler. Bu sabah işlerim hep yarım kaldı. Gidip devam etmem gerek.» Bütün bunlar elbette Clemence'in suçu değildi, ama Joy, Rain MacCallum hakkında tek bir sözcük daha duyarsa çığlıklar atacağını hissediyordu.

Clemence anlamıştı durumu. «Umutsuzluğa kapılma **ma petite**. Belki de müşterilerin yüzer evi çok sevimli bulurlar.»

Joy, genç kadına veda edip telefonu kapattı. Müşterilerin o yüzer evi sevimli bulmayacaklarından emindi. Daha çok karaya vurmuş bir balinayı andıracaktı muhakkak. Televizyonda gördüğü yüzer evlerin direkleri arasında çamaşırlar asılıydı ve güvertesine araba lastikleri dizilmişti. Rain MacCallum'ın, müzik setinde yalnızca rock müzik dinleyeceğinden emindi. Bekâr erkekler hep böyle olmaz mıydı? Çılgın partiler verecekti yüzer evinde. Tanıtım amacıyla buraya demirlemiş bir yüzer evi düşünmek bile istemiyordu Joy.

Genç adam onu iskelenin yapımı sırasında çıkacak gürültü ve park yerinin işgal edileceği konusunda uyarmıştı, evet, ama yüzer ev konusunda tek bir sözcük bile etmemişti.

«Alçak,» diye söylendi dişlerinin arasından. Bu arada JS sapsarı bir kelebeği kovalamakla meşguldü, ama Joy'un onu görecek hali yoktu.

«Seninle görüşeceğiz, Rain MacCallum!»

Genç kadın etsuyuna çorbasını ocaktan indirip dondurmak üzere bir kaba koydu ve buzdolabına yerleştirdi. Yapacağı yemekleri planlamak için kafasını toplamaya çalışıyor, ama beceremiyordu. Sürekli gözlerinin önüne iki katlı bir yüzer ev geliyordu. Ama hepsinden önemlisi daha tehlikeli bir şeyin varlığını sezer gibiydi.

Kendisine tümüyle yabancı bir adamla ancak bir iki saat geçirmişti. Ama yine de ihanete uğramış hissediyordu kendisini. Bu adam, böyle bir duygu uyandırmayı nasıl başarmıştı? Bir iki saat içinde böyle bir şeyi başaran bir adamla burada burun buruna yaşamak nasıl olacaktı?

Bölüm İki

Joy güçlükle başını yastıktan kaldırabildi.

- Rüyasında kullandığı mikserin sesi şimdi elektrikli bir testerenin insanın beynini oyan gürültüsüne dönüşmüştü.

Ses dışardan geliyordu. Oysa hava hâlâ karanlıktı. Güneşlikleri kapatmadığı için parmaklıklar arasından süzülen ve kumsal yönünden gelen bir ışık odanın içine yansıyor. Bu Rain MacCallum'du! Başka kim olabilirdi? Uykudan zor açabildiği gözlerini komodinin üzerindeki saate çevirdi. Saat beşi beş geçiyordu. Evet, işe erken başlayacaklarını söylemişti ama bu, gece yarısı anlamına gelemezdi! İnleyerek kendini tekrar yastıklara bıraktı.

Elektrikli testerenin sesi beyninde uğulduyordu. Genç kız başını yastığın altına gömdü, ama bunun da bir yararı olmuyordu. Yatak odası çok güçlü bir akustığı olan, sesleri yansıtıp büyüten garip bir yere dönüşmüştü. Genç kız yastığı ve yatak örtüsünü bir yana fırlatıp kalktı ve balkona yürüdü.

Çıplak ayaklarının altında balkonun zemini hem soğuk, hem de pütür pütürdü. Rain kuma diktığı bir direğin tepesine bir lamba asmış, puslu bir ışık halesi altında çalışıyordu. Blucini ve svitşörtü içinde adaleli, ince uzun vücudu eğilip doğruluyor, kahverengi saçları ışığın altında bakır pırıltılar saçıyordu. Keresteleri ikiye bölüp bir kenara dizmekle meşguldü. Yaptığı işin keyfini çıkarır gibi bir hali vardı. Göl hiç görünmüyordu.

Yalnızca bir yerinde beyaz bir leke olan kopkoyu bir karanlık vardı. O beyaz leke de Şeytan'dan başkası olamazdı. Joy parmaklıklara yaslanıp testerenin susmasını bekledi.

«Rain MacCallum! Acaba saatin kaç olduğundan haberin var mı?»

Solgun bir ışık halesi genç adamın kendisine doğru çevrilmiş yüzünün çizgilerini aydınlattı. Gözleri karşılaştığında genç kız garip bir heyecanla midesinin kasıldığını hissetti.

«Günaydın, komşu!»

«Daha sabah olmadı bir kere! Daha gece yarısı! Şu yaptığına karşı bir yasa olmalı.»

«Şu yaptığım mı? Dürüst bir şekilde, alının teriyle çalışmak mı yani?»

«Hayır, huzuru bozmaktan söz ediyorum! İnsanlar az önce uyuyorlardı!»

«Büyük açılışın bugün. Senin de erken kalkıp hazırlıklara başlamak isteyeceğini düşünmüştüm.»

Joy'un aklından süratle yapması gereken şeyler geçti. Salata sosları, tartaletlerin son rütuşları, kahve için taze krema, vesaire... Yoksa adam haklı mıydı? Birden kendini toparladı. «Her şey hazır, tamam mı?»

«Bunu duyduğuma sevindim. Kahve yapmayı düşünüyorsan bir fincan da ben içerdim doğrusu.»

«Kahve yapmayı filan düşünmüyorum.» Amma da yüzüzdü bu adam. «Şunu en baştan ortaya koyalım: ButterCup Cafe sabah kahvaltısı vermiyor.»

«Ben senden jambonlu omlet filan istemedim. Yalnızca bir fincan kahve dedim.»

«O halde biraz daha beklemek zorundasın. Teknen geldiği zaman istediğin kadar kahve yapar-

sın, omlet yaparsın, istediğin her şeyi yapmakta özgür olursun.»

«Oho!» Genç adamın kahkahası kumsaldan balkona kadar içten bir neşeyle yansımıştı. «Lac Desire'in dedikodu mekanızması yine çok güzel işlemiş.»

«Bana yalnızca iskeleden söz etmiştin. Teknenin bir... bir yüzer ev olduğundan, iki katlı olduğundan söz etmemiştin. Galiba bu küçük ayarını unuttun konuşurken.»

Genç adam onu bir baş hareketiyle selamladı. «Mademoiselle Lowry, teknemi demirlediğim zaman güvertesine ilk adım atan siz olacaksınız.»

«Davetin senin olsun. Benim için yüzer evler, kumsala ev yapamayanların su kenarında yaşayabilmek için buldukları sinsice bir yöntem!»

«Yalnızca yazın kullanılacak.»

«Yazın mı?»

«Bir adamın Kanada kışını, donmuş bir göl üstünde, teknede geçiremeyeceğini kabul edersin herhalde.»

Joy'un beyrinde tehlike çanları çalmaya başladı. Ekim gelince bu adam karada yaşamının yollarını arayacaktı kuşkusuz. «Eğer hâlâ burasını sana satacağımı umuyorsan, onu aklından çıkar.»

«Bu konuda bir tek söz çıktı mı ağzımdan?» Sesinde biraz yapay bir kırgınlık vardı. «Hangi erkek balkonda bir su perisi gibi beliren bir komşudan yoksun kalmak ister?»

Joy birden elektriğe tutulmuş gibi irkilerek geri çekildi. Öylesine kızmıştı ki, havanın ne kadar süratle aydınlandığını, kendisinin de incecik, kısa şeffaf bir gecelikle orada durduğunu unutmuştu. «Erkeklerden nefret ediyorum,» diyerek hışımla döndü ve içeri girdi.

Ama aşağıdan Rain'in sesi kendisine ulaşmıştı bile. «Üç şekerli ve bol kremalı olsun!»

Tekrar çalışmaya başlayan elektrikli testerenin sesi genç kızın cevap vermesine engel oldu. Kapıları ve güneşlikleri sımsıkı örttü. Böylece söken şafağın kızıl ışığının içeri girmesini önleyecekti. Bir an dağınık yatağa baktı, sonra yatmaktan vazgeçti. Gürültü olmasaydı bile öfkesi ve itiraf etmekten ne kadar kaçınsa da aralarında geçen konuşmanın içinde uyandırdığı heyecan uyumasına kesinlikle engel olacaktı.

Sabahki olay bütün sabah genç kızın kafasını meşgul etti. Aslında komşusundan bir sabah kahvaltısını esirgeyecek insan değildi. Öte yandan Rain de sıradan bir komşu gibi davranmamıştı. İyi ama neden içinde garip bir suçluluk duygusu vardı? Belki de bilemediği bir şeylere sıkılıyor-du. En sonunda Joy, huzursuzluğunun az uymaktan geldiğine karar verdi.

JS ile birlikte arka bahçede kahvaltı ediyorlardı. Joy, camekanlı yemek salonunda değil de burada yemek yemesini gürültüden kaçma isteğine bağlıyordu ama gerçek neden Rain'in ne yaptığını görmek istememesiydi.

Düşüncelerini hazırladığı yemeklerde yoğunlaştırmaya çalıştı. Testerenin sesiyle uyandığından beri aralıksız çalışmış, yiyecekleri buzluğa yerleştirmişti. Neyse şimdi testerenin sesi susmuştu da biraz rahat edebilmişti. Çok geçmeden rahatlamakta acele ettiğini anladı. Bir kamyon gürültüsü duymuştu. Şeytan'ın JS'i kovaladığından beri kapalı tuttuğu arka bahçe kapısı üzerinden eğilip yola baktı. Bir kamyon durmuştu. İki işçi kamyonundan bir çimento karıştırıcısını indiriyorlardı. Rain de onlara yardım ediyordu. Sonra adamlar Le Casse-Croûte'tan gelme bir yiyecek paketini Rain'e verdiler. Şimdi artık adamı aç bıraktığı için duyduğu vicdan azabından da kurtulabilirdi.

Saat on buçuk olduğunda testerenin gürültüsü.

ne çimento makinasınınki de karışmıştı. Öyle ki, kapının çalındığını zor duydu genç kız. Parmaklığın arasından huysuz, kemikli bir kadın yüzü belirdi.

«Ah, siz Madame Hebert olmalısınız, öyle değil mi? Buyrun, girin. Sizinle tanıştığımı...»

«Herhalde bu gürültüde insanların buraya kahrın doyurmaya geleceğini düşünmüyorsunuz.»

Agnès Hebert'i usta bir aşçı yardımcısı olarak tanıtmıştı Clemence, ama böyle buz gibi bakışları olduğunu söylememişti. «Çok kötü değil mi?» dedi Joy. «Öğlene kadar bitireceklerini umuyorum.» Aceleyle kadını mutfaka götürdü ve salataların tabaklara konulması işini ona verdi. Kadının burun çekişi memnuniyetsizlik de belirtiyor olabilirdi, onaylama da. İfadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu. Bu kadın gereksiz yere konuşmamayı ilke edinmiş birine benziyordu. Ne yapalım, öyle olsun. Öte yandan yolun öbür ucundan gelen gürültü azalmak şöyle dursun, daha da dayanılmaz bir hal alıyordu.

Joy yemek salonunu hazırlamaya koyuldu. Masaları kır çiçekleri ve sevimli peçetelerle süslüyor, son rötuşları yapıyordu. Güzel çiçek kokuları ve camlardan süzülen güneşle burası son derece romantik, cana yakın bir yer olmuştu. Tek terslik Rain MacCallum ve iki işçisinin varlığıydı! Park yerine başka bir aracın yanaştığını duyunca Joy'un hafifçe kaşları çatıldı. Gelen çiçekçiydi.

Kocaman buketin üzerinde : «En iyi dileklerimle, Brian,» yazan bir kart vardı. Joy ilk önce çiçekleri yemek odasına koymayı düşündü, ama kırmızı-beyaz karanfiller kır çiçekleri arasında fazlaca resmi duruyordu. Sonunda vazoyu ofisine koymaya karar verdi.

Mutfaka döndüğünde salataların muhteşem bir biçimde hazırlanmış olduğunu gördü. Madame

Hebert geniş kalçalarının üzerinden bir önlük bağlamış, sabahın bulaşıklarını yıkıyordu. Joy, kadının kendisinden bir istek beklemeden işe sarıldığını görünce memnun oldu.

Odasında ne giyeceğini düşünürken aklına siyah dar pantolonu geldi. Üzerine yakası açık beyaz bir bluz giyip boynuna siyah ipek eşarbını bağladı. Siyah pantolon kalçalarını daha ince gösteriyor ve sarı saçlarını iyice vurguluyordu. Makyaj yapıp yapmamakta tereddüt etti. Sonra hafif bir rujla yetinip başka bir şey sürmemeye karar verdi. Kendisini aynada seyrederken hafifçe eğilip gözlerine baktı. Gerçekten de karamela rengindeydi. Nasıl da dikkatini çekmişti Rain MacCallum'ın! Acaba batıdaki o kızla ne derece yakındı? Araba sesiyle ansızın doğruldu. Yoksa müşteriler miydi? Saat on ikiye on vardı. Duvardaki Monsieur Thierry'ye bir öpücük gönderip heyecanla aşağı koştı.

Oysa gelen sütçüydü. Kumsalda işçiler araçlarını bırakıyorlardı. Herhalde Le Casse-Croûte'a gideceklerdi yemek için. Neyse ki bir saat kadar, yemek paydosu boyunca ortalık sessizleşebilecekti. Ofise geri dönüp bir Vivaldi kaseti koydu teybe. Kemanların coşkulu sesi ortalığı doldurunca Monsieur Thierry'nin kaşları çatılır gibi olmuştu nedense.

Mutfakta salatalar, yemekler, kahve, her şey hazırды. Madame Hebert kollarını kavuşturmuş, tezgâha yaslanmıştı.

«Pek kalabalık olacağı benzemiyor,» dedi kadın.

«Evet.» Saat on ikiye dört geçiyordu ve hâlâ müşteri filan görünmüyordu ortalıkta.

«Böyle küçük yerlerde insanlar yeni şeyi denemekten ürkerler, temkinli davranırlar.»

«Evet. Üstelik turizm mevsimi de henüz açılmadı. Mevsim temmuz sonunda açılır.»

Joy açılış tarihi konusunda karar verirken bunu da gözönüne almıştı. Deneyimsizliğin sakıncalarını turizm mevsiminin açılışına kadar atlatmayı düşünüyordu. Ama bu arada deneyimini artırmasına yarayacak müşterilerin gelmesi gerekirdi. Bir süre sonra girişte işçi botlarının seslerini duyduğunda ofisinde süt faturasını alacaklı hesaplar defterine geçirmekle meşguldü.

Yemek odasına girdiğinde birden olduğu yerde kalakaldı. Geniş omuzlarıyla kapıyı dolduran Rain gülümseyerek ona bakıyordu. «Kahvaltı rica mı geri çevirdiğine göre, bir de öğlen yemeğini deneyim dedim.»

Joy ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Neden-se sesi çıkmaz olmuş, ağzı kurumuştu.

«Tabii, bütün masaların dolu değilse...»

Rain bunu söyledikten sonra bomboş masalara doğru baktı.

«Eğer buraya benimle alay etmek için...»

«Hiç öyle bir niyetim yoktu.»

Genç kız mönüyü alıp Rain'in önüne geçti. «İçerde yemeği mi tercih edersiniz, yoksa camekânlı salonda mı?»

«Camekânlı salon daha iyi, öyle değil mi?» diye sordu Rain, yanındakilere. Sonra da Joy'a bir göz kırptı. «Ceket giyip kırıvat takacak zamanımız yoktu, kusura bakma.»

Joy, adamların temizlenmek ve üstlerine başlarına çeki düzen vermek için ellerinden geleni yaptıklarını görebiliyordu. Elleri yıkanmış, saçları taranmıştı. Ama botlarındaki kurumuş çimento artıkları yine de dikkati çekiyordu. Gidip gölgelik bir masaya oturdular. Besbelli buraya gelmeyi Rain önermişti. Öteki iki işçi kendilerini pek ra-

hatsız hissediyor gibiydiler. Tavandan sarkan begonya saksılarına her an düşüp kırılıverecekmiş gibi bakıyorlardı. Joy onlara birer münü verdi. Aslında görüldüğü kadar güvenli hissetmiyordu kendisini. İlk müşterileri bunlardı ve içlerinde Rain MacCallum vardı. Genç adamın çevreyi inceleyen pırıl pırıl gözlerinden hâlâ burayı ele geçirme isteği okunuyor gibiydi. Joy onlara kafeteryanın spesiyalitesini söyledi, ayrıca sandviç yapabileceğini de ekledi. Rain ötekiler adına da siparişini söyleyince Joy yanlarından ayrıldı.

Üçlü grup yemekten çok memnun görünüyordu. Neşeli konuşmaları, ara sıra attıkları kahkahalar kafeteryaya bir canlılık getirmişti. Rain'in, adamlarıyla çok iyi bir diyalog kurduğu Joy'un gözünden kaçmadı. Joy hesabı yaparken bir yandan da onun Quebec şivesi ve bariton sesiyle söylediklerini dinliyordu. Oradan en son Rain ayrıldı. Yemeklerinden arta kalanı köpeği için paket ettirmişti.

Ayrılırken genç adam Joy'un elini, kendi iri, güneş yanığı eline alıp dudaklarına götürdü. «Şefe komplimanlarımı sunmak isterim. Yemek nefis, servis son derece özenliydi. Umarım buranın havasını bozmamışsızdır.»

Joy elini çekerken başını iki yana salladı. Nendense sözleri onu duygulandırmıştı. «Siz olmasaydınız burasının 'havası' olmazdı zaten.»

«İnsanlar gelecek buraya, göreceksin.» Rain baş parmağıyla genç kızın çenesini tuttu ve gözlerinin içine baktı. «Bana inan.»

Joy kahve fincanlarını mutfığa götürürken, azıcık sersemlemiş gibiydi. Genç adamın böyle bir şey söylemesi garip gelmişti ona. Pek de hoşlanmadığı bir şey vardı o sözleri söyleyişinde. Sanki genç kızın başarısı ya da başarısızlığı onun elle-

rindeymiş gibi bir ifade sezer gibi olmuştu. Bir de, keşke teninde hâlâ onun dokunuşunu duymuyor olsaydı! «Eh,» dedi duvardaki saate bakarak. «Bu öğlenlik bu kadar anlaşılan. Bize akşama hazırlık yapmak kalıyor.»

Madame Hebert ilk kez gülümsedi. Yine de pek sıcak bir gülümseme sayılmazdı bu. Sonra ocağa çay suyu koydu. Kesinlikle konuşkan bir kadın değildi, ama işini ciddiye aldığı belliydi. Akşam hazırlıklarını çok çabuk bitirdiler. Joy'a bir duş alıp giyinmek için bir sürü zaman kalmıştı. Ayaklarının dibinde JS ile merdivenleri çıkarken, 'Ya akşam da kimse gelmezse,' diye düşünüyordu. Ya Rain yine ona acır da işçilerini getirmeye kalkarsa! Böyle bir yenilgi Joy için yenir yutulur şey değildi.

Duştan sonra siyah pileli eteğini ve dik yakalı beyaz tişörtünü giydi. Kulaklarına inci küpelerini takarken akşam güneşi her yanı tatlı bir turuncuya boyuyordu. Joy kapıyı açmak üzere balkona doğru yürüdü.

Hayret, üç adam bir gün içinde ne kadar çok iş becermişti! İskelenin çatısı çoktan belirmişti bile. Joy'un kafasında canlandırdığından daha büyük bir şey olacaktı. Zaten tekne dediği şeyin de düşündüğünden daha cüsseli bir şey olacağı ortaya çıkmamış mıydı? Rain MacCallum'la ilgili hiçbir şey düşündüğü gibi çıkmıyordu. O sırada genç adam blucinini ve gömleğini çıkarmış suyun içinde yürümekteydi. Güneş yanığı adaleli gövdesinde batan güneşin ışıkları pırıl pırıldı. Onu yalnızca seyretmek bile Joy'un içine, ona anlamsız gelen bir ürperti yayıyordu. Neden sanki onunla Lloyd and Upshaw Şirketi'nde, sabah dokuz akşam beş arasında çalışılan, kendi işi için bir tehdit oluşturmayan bir ortamda tanışmamıştı? Bu düşünceyle dudaklarına bir gülümseme yayıldı.

Rain gibi adamlar yirmi birinci katta, penceresiz, kapalı yerlerde çalışmazlardı, tıpkı Brian'ın kumsala iskele yapıp manzarayı bozacak türden bir adam olmaması gibi bir şeydi bu...

JS anlamlı anlamlı miyavlayınca genç kız onu kucağına alıp sevdi. Şeytan'ın kediye saldırıp, yaşamına olmadık karışıklıklar getirmesinden bu yana yıllar geçmiş gibiydi. Oysa daha bir gün olmuştu! «Sana bu akşam bir bildircin vereceğim,» dedi Joy, kedisini okşayarak.

En önde Clemence'in kırmızı spor arabası, bir konvoy gelip park yerini altüst ettiğinde saat henüz altıydı. Clemence'in altın sarısı saçları her zamanki gibi moda ya uygun bir biçimde dağınık taranmış, vücuduna yapışan elbisesi güzel çizgilerini belirginleştirmişti. Joy'u yanaklarından öptükten sonra, omuzlarından tutup biraz kendinden uzaklaştırdı. «**Ma petite**, harikulade bir iş başarmışsın! Şu halinle de liseli bir genç kızdan farkın yok!» Clemence elindeki suluboya tabloları içeri taşıırken Joy, baş döndürücü Madame Rochas marka parfümün çevreye yayıldığını fark etti. Clemence'in geldiği her bakımdan belli oluyordu. «Nefis bir yer olmuş. MacCallum iskelesinin inşaatına başlamak için birkaç gün bekleyemez miydi yani? Ama onu az önce gördüğümde bu sıkıntıya değeceğini düşündüm. Değmez mi? Bana bu kadar yakışıklı olduğunu söylememiştin.»

«Söylememiş miyim?» diyen Joy, Clemence'in kendisine anlamlı anlamlı baktığını gördü. O sırada salona insanlar dolmaya başlamıştı bile. Clemence ona yaklaşıp fısıldadı, «En iyi şaraplarından birini çıkarır mısın? Dostlarımı burada yemek yemek için ikna ettim. Belediye Başkanına da söylediğim gibi Lac Desire için böyle şık bir kafeteryanın açılışı sıradan bir olay değil.»

Joy sevgiyle gülümsedi. «Clemence, sen bir me-
leksin!» Sonra da doğruca mönülerini almaya gitti.

Kalabalık grup öylesine yüksek sesle gülüp ko-
nuşuyordu ki, Joy sesini duyurmak için bağırarak
zorunda kaldı. Aslında dışarıdan gelen çekiç ses-
leri ve öteki inşaat gürültülerini Vivaldi bile bas-
tıramazdı. O yüzden grubun böyle gürültülü ol-
masından memnundu Joy. Sıcak bir haziran ak-
şamı olduğundan genç kız camları açmıştı. Ama
zaman zaman inşaat gürültüsü öyle baskın çıkı-
yordu ki, Joy birkaç kez özür dilemek zorunda
kaldı. Gün batımı büyüleyici bir manzara oluş-
turduğunda, 'Hiç olmazsa şu ara çalışmayı bırak-
salar,' diye içinden dua etti. Ama adamlar çalış-
mayı sürdürüyorlardı. Rain portatif lambanın di-
reğini kuma çakmıştı bile. Eğer tüm masalar do-
lu olmasaydı doğruca kumsala iner ve o lamba-
yı ayaklarının altına aldığı gibi paramparça eder-
di!

«Üzülme,» dedi Clemence, Joy önüne krem şan-
tili meyve salatasını koyarken. «Quebecliler gü-
rültüye aldırmazlar. Hem de böyle nefis yemek-
leri yerken dünyayı unuturlar!»

Joy derin bir soluk aldı. Sinirlerini yatıştırma-
ya çalışıyor, ama başaramıyordu. Öfkesi, konuk-
lardan birinin arabası park yerinden çıkmaya ça-
lışırken, inşaat için gelen kamyonun, arabanın ça-
murluğuna çarpmasıyla doruğa çıktı. Rain, kam-
yonun verdiği hasarı görmek için olay yerine gel-
mişti.

«Üzülme,» dedi genç adam. «Sigorta öder.»

Joy başını çevirip onun özür dileyen bakışla-
rına burnundan soluyarak cevap verdi.

«Barış öneriyorum,» dedi Rain, son arabanın
da stop lambaları karanlıkta kaybolurken. «Çok

iyi bir bulaşıkçıyım. Senin ise yıkanmayı bekleyen bir yığın bulaşığın var.»

«ButterCup'ın bulaşıkçısı var.» Joy hırsla arkasını döndü. Sesi güç bastırıldığı gözyaşlarıyla çatlamıştı. «O Cadillac, belediye başkanınındı! Kafeteryamı ilk açtığım gün bana verdiğin zarar yetmedi mi?»

Genç adam ellerini iki yana açıp omuzlarını kaldırmakla yetindi. Avuçlarının içinde nâsırlar görünüyordu. «Onun kabahatiydi. Besbelli yemekte çok içmiş. Ne yemeklerin vardı?»

«Bıldırcın. Mantarlı ve pilavlı. Tabii eğer senin gürültünden millet ne yediğinin farkına varabiliyseyse!»

Genç adam gülümsedi. Saçları tozlanmış, yüzünde yorgunluğun izleri belirmişti. «Bana da kaldı mı?»

«Hayır,» diye neredeyse haykırdı Joy. Sonra da basamakları koşarcasına çıkıp kapıyı var gücüyle çarptı.

Madame Hebert genç kızın pençe pençe kızarmış yüzüne baktı, ama hiçbir şey söylemeden bulaşıkları toplamayı sürdürdü.

«Çok geç oldu. Bulaşıkları ben yıkarım.» Joy yemekten artan bıldırcınları toplayıp plastik bir kaba koydu. «Bunları çocuklara götürün.» Madame Hebert duldu, üç çocuğu ve bir torunuyla birlikte yaşıyordu. Eğer bu gece arta kalan bıldırcınları hak eden birisi varsa, o da Rain değil, Madame Hebert'ti.

Baş ucundaki pembe abajurlu lambasını yaktığında gece yarısı olmuştu. Yatağının ayak ucuna çoktan kıvrılmış olan JS acıyan gözlerle baktı sahibine. Bunca yorgunlukla nasıl ayakta durabiliğine şaşıyordu Joy. Dişlerini fırçalamak için banyoya gitmek genç kıza ölüm gibi geldi.

Ecza dolabının camına yapıştırılmış resimde Monsieur Thierry'nin hoşnutsuz bakışları biraz onu canlandırır gibi oldu. Monsier Thierry bile bu akşamki performansından ötürü onu kutlardı herhalde! Joy dış fırçasının ucuyla adamın dudaklarının üzerine bir bıyık kondurdu. Çok geçmeden geceliğini giyip derin bir uykuya dalmak üzere yatağına girmişti bile. Ama nedense gözleri bir türlü kapanmak bilmiyordu.

Bu sessizlik alışık olmadığı bir şeydi ve garip bir şekilde rahatsız ediyordu genç kızı. Gidip balkon kapısının güneşliklerini açtı. Portatif lamba söndürülmüş, Rain'inki dışında öteki araçlar gitmişti. Kumsalda bir ateş yanıyordu. Ateşin çevresinde dolaşan şu beyaz leke de Şeytan olmalıydı. Az ilerde uyku tulumu içinde uyuyan da kuşkusuz Rain'di! Acaba göl kıyısında kumsalda uymak nasıl bir şeydi? Genç adam akşam yorgun görünüyordu. Acaba bir şeyler yiyebilmiş miydi? Ona karşı ne kadar kaba davranmıştı! Ama elbette kaba olmak için her türlü nedeni vardı. Ah şu erkekler, elini verdin mi, kolunu kaptırırdın onlara... Garip bir şeydi ama yine de o anda aşağıda onunla birlikte olmak istedi Joy. Bir süre baktıktan sonra dönüp yatağına yürüdü. Eğer hemen uyumazsa uykusuz kalacaktı. Çünkü ertesi sabah yine şafakla birlikte elektrikli testerenin sesiyle uyanacaktı! Neyse ki, ancak birkaç gün sürecekti bu çılgın serüven.

Ertesi gün cumaydı ve bir öncekinin aynısı oldu. Ama cumartesi günü gözlerini açtığında yoğun bir sessizlikle karşılaştı. Ardıç kuşlarının sesleri kumsala vuran dalgaların hışırtısına karışıyordu. Kulaklarına inanamayarak saatine baktı. Sekizi yirmi geçiyordu. Kalkmak üzere bacaklarını yataktan indirmişti ki, bir an için rüya gördüğünü sandı. Penceresinden mavi gökyüzü yeri-

ne kocaman kâğıttan bir beyaz bayrak görünüyordu. Üzerinde de yazılar vardı.

Günaydın uykucu!
 Son iki gün için özür diliyorum.
 Bugün son...
 Benden kurtuluyorsun. Keyfine bak.

Joy elinde olmadan gülmeye başladı. Yaratıcılık konusunda gerçekten üstüne yoktu bu adamın. Portatif lambasının direğini penceresinin dibindeki çiçekliğin toprağına dikmişti. Öte yandan kumsalda kimsecikler görünmüyordu. Rain'inki de dahil, tüm araçlar çekip gitmişti. Yalnızca boş çimento karıştırıcısı ve kullanılmış çimento torbaları duruyordu. Sabah güneşi altında iskele gerçekten çok güzeldi. Henüz boyanmamıştı ama inşaat bitmişti anlaşılan. Rain belki kasabaya boya almaya gitmişti, belki de teknesi hakkında bilgi edinmek üzere postaneye uğrayacaktı. Her neyse, onu özleyecek hali yoktu herhalde!

İşte hafta sonu gelmişti. Şimdi Laurentian Dağları turistlerle dolup taşardı. Montreal gazetelerine verdiği ilanları okumuşlarsa, Lac Desire'e gelenler mutlaka kafeteryasına da bir uğrarlardı. Genç kız üzerine bir şort giydi. Bir an önce şu bayrağı yok etmeliydi. Her an Madame Hebert ya da sütçü gelebilir ve o garip mesajı okuyabilirdi. Kim bilir ne yorumlar yaparlardı!

İşler iyi gideceğe benziyordu. Sabah orta yaşlı bir çift kahve içmeye gelmiş, ama çevreyi, gölün manzarasını ve JS'nin sıcak karşılayışını çok seviyor öğle yemeğine de kalmıştı. Ama gece Joy'un umduğu gibi kalabalık olmadı. İki genç kız hamburger bulamayınca Croque Monsieur'ye razı olmuşlar ve yirmi dakika sonra da kalkmışlardı. Saat yedi buçuk olup da başka kimse gelmeyince Joy, Madame Hebert'i göndermeyi uygun buldu.

«Belki bir köşeyi bir bar yapsanız, ya da bir video koysanız işe yarar,» dedi orta yaşlı kadın.

«Tanrı korusun,» diye cevap verdi Joy, yenmemiş yemekleri Madame Hebert'in çocukları için paketlerken.

‘O gün, ne Monsieur Thierry’nin içini borç konusunda rahatlatacak, ne de Brian’ın yalnız başına bir kadının işi yürütemeyeceğine ilişkin görüşlerini çürütecek bir iş günü olmuştu. Brian’ın getirdiği karanfillere gözü takıldığında, ‘Kafeteryanın açılacağını biliyordu, bir telefon edip işlerin nasıl gittiğini sorabilirdi,’ diye düşündü genç kız. Öte yandan aramadığı için memnun da olmuştu. Onu özlemediğini fark edip şaşıyordu biraz da. Özlediği bir tek şey varsa, o da kumsaldaki patırtı ve onca kargaşanın ortasında Rain’in varlığıydı. Bu düşünce ile bir an paniğe kapıldı. Ne oluyordu ona böyle? Belki de mayosunu giyip kendini gölün serin sularına bırakması iyi gelecekti.

Az sonra göl kıyısındaydı. Bu kumsal son bir haftada çok değişmişti. Önceki doğallığı ve huzur verici temizliğinin yerini kumların üzerindeki inşaat artıkları, çiviler, talaş, tahta parçaları almıştı. Joy yine aynı öfkenin içinde yükseldiğini hissetti. Sonra, bunların geçici olduğunu, işleri bitince kumsalı temizleyeceklerini düşünüp içini rahatlatmaya çalıştı. Ondan sonra da tekne gelecekti. Bir de onun pisliği... Genç kız havlusunu kumların üzerine bıraktı ve ağır ağır göle yürüdü. Akşamın alacalı renklerini içine sindirmek istiyor, en sevdiği dağın ardında kaybolmakta olan güneşin batıyı kızıla boyayan ışıklarını hazla seyrediyordu. Suyun içinde yürümeyi sürdürüyordu ki bir motor sesiyle irkildi.

Daha aracın yavaşlamasına gerek kalmadan genç kız Rain’in pikabını tanıdı. Aptal gibi en eski bikinisini giymişti. Bu yeşil bikininin her iki

parçası da o kadar küçüktü ki, insan kendini içinde çıplak hissedebilirdi. Telaşla kendini suya atıp kıyidan uzaklaşmak için güçlü kulaçlarla yüzme-ye başladı.

«Joy! Joy Lowry,» diye bağırdı pikaptan bir sıçrayışta atlayan genç adam. Sesi nedense öfkeliydi.

Öfkeli olursa olsun! Joy, omuzlarını yalayan suyun yumuşak serinliğine kendini bırakmıştı. Rain tekrar bağıınca, ağır ağır dönüp baktı. «Ne var?»

Rain ellerini kalçasına koymuş, iki bacağını saldırgan bir tavırla iki yana açmış duruyordu. Şeytan ise onun çevresinde turlar atmakla meşguldü. «Geri dön! Dolaşma oralarda!»

«Nedenmiş o? Evin kumsala inen bir yolu olduğu ve kıyıda hak sahibi olduğu tapuda bile kayıtlı.»

«Tapunun canı cehenneme! Ben kumsala inme hakkının olup olmadığından söz etmiyorum. Orası tehlikeli. Ancak geri zekalı biri, inşaat alanında karanlıkta suya girer.»

«Karanlıkta mı?» Joy başını arkaya atıp bir kahkaha savurdu. Ortalık batan güneşin kızıl ışıklarıyla aydınlanıyordu hâlâ.

«Ne demek istediğimi bal gibi anladın. Hiç ser-seri mayın gibi suda dolaşan kütükleri duydudun mı sen? İnşaat sırasında bazı kereste parçaları elimizden kurtulup açığa sürüklendi, sonra da batıp kuma saplandı. Görmeden onlardan birini çarpıp bir yerini yaralayabilirsin.»

Rain'in ağır bir küfür savurduğunu duyunca genç kız irkilerek ona döndü. İlk kez bir erkeği küfür ettirecek kadar kızdırmıştı! Rain öfkeyle botlarını, sonra da bluciniyle gömleğini çıkardı ve suya atladı. Joy bilinçsizce bir çığlık atıp var gücüyle suyu kulaçladı.

Bölüm Üç

Düşündüğünden çok daha kısa bir süre sonra Joy, genç adamın elini omzunda hissetti. Kaçmaya çalışırken bir sürü de su yuttu.

«Rahat dur.» Rain onu omzundan sıkıca yakalamış, su yüzeyinde durmasına yardımcı oluyordu. «Ne sandın, seni boğmaya çalışacağımı mı?»

Genç adamın saçlarında, sakalında, hatta kırıpiklerinde küçük su damlacıkları parlıyordu. Joy öfkeden çakmak çakmak gözlerle baktı ona. Oysa bütün hücreleriyle ıslak omzu üzerindeki elinin dokunuşunu hissediyor, bu dokunuş garip bir yakınlık duygusu uyandırıyordu. Genç adam güçlü kulaçlarla onu çekmeye başladı. «Bak şuraya!»

Genç kız su yüzeyinin hemen altında bir kütüğün parçalanmış ucunu gördü ve midesi ürpertiyle kasıldı.

«Aman Tanrım!»

«Kütüğün öbür ucu dipteki çamura batmış durumda. Yarın halat bağlatıp kamyonla çektireceğim bunları.» Rain'in öfkesi hâlâ geçmemişti. «O lanet olası kafana yüzmeyi koyacağını bilseydim...»

«Ben senin burasını bir mayın tarlasına çevireceğini nereden bilebilirdim ki?» diye cevabı yaptırdı Joy.

O sırada gökyüzü giderek kararmış, hava soğumuştur. Bir de az önce gördüğü şey nedeniyle suyun dibi artık ürkütücü bir hal almıştı. Az önce Rain'den kaçmaya çalışırken şimdi onun burnunun dibinden ayrılmamaya gayret ediyordu.

«Şimdi korkacak bir şey yok,» dedi Rain, daha sakin bir sesle. «Bulundukları yeri geçtik.» Sığ yere geldiklerinde su içinde kumsala doğru yürürken Rain onu dirseğinden tutmaya devam ediyordu. Joy'un titremesi ise hâlâ geçmemişti. 'Küçük bir şok geçirdim, ondandır,' dedi genç kız kendi kendine. Kıyıda Şeytan onları karşıladı. Islak burnunu Joy'un ellerine sürüşü sıcak ve sevimliydi. Rain genç kızın havlusunu yerden aldı ve omuzlarına attı. Sonra da iri eliyle yüzünü kendisine doğru çevirip hızlı hızlı sırtını ovalamaya başladı.

«Bak, gerçekten gerek yok...» Joy sözlerini bitiremedi. Ürpertisi geçmiş, sırtındaki sıcaklık tüm gövdesine yayılmaya başlamıştı. Orada öylece bir çocuk gibi durup onun havluyla sırtını ovuşturmasına izin verdi.

Rain ıslak kahverengi saçlı başını eğip dudaklarına bir öpücük kondurduğunda Joy'un karşı koyacak fırsatı bile olmadı. «Kamp ateşinin başında bir kakaoya ne dersin?» diye sordu Rain.

Joy, dudaklarında hâlâ onun dudaklarının sıcaklığı, tatlı tatlı güldü. Aklına yatak odasının penceresinden gördüğü kamp ateşi gelmişti. «Sen küçükken izciydin herhalde. Cankurtaranlık, kamp ateşinde yemek pişirmek...»

«Kent dışında büyümenin nimetleri. Eminim...» genç adam tişörtünü başından geçirdi, altından gülümseyen yüzü çıktı. «... Montreal'de beni tren yolunda yürürken görseydin sen de aynı şeyi yapardın.» Genç adamın ıslak saçları ne-redeyse Joy'un ki kadar kıvrıkcıktı.

«Eğer böyle bir şey yapsaydım, eminim sen benim davrandığımdan daha olumlu davranırdın. Sana hâlâ teşekkür etmedim değil mi? Benim için kaygılanman gerçekten incelikti, bana avazın çıktığı kadar bağırmış olsan da...»

Rain sağdan soldan çalı çırpı topluyordu. «Yal-
nızca incelik değil, akıllılık da ettim. Eğer başına
bir şey gelseydi, derhal aleyhime bir dava açar-
ım.»

«Bunu aklımda tutacağım. Kafanda yüzer ev
gibi başka parlak projelerin varsa uygulamaya
koyarım.»

Rain bir kibrit çaktı. Joy sırtında havlusuyla
bir kütüğün üstüne oturmuştu. Küçük alev bir
zi titredi, sonra çevresindeki çalıları tutuşturdu.
Şeytan çevrede koşturup durmayı bırakmış, ate-
şin öbür yanına, yere oturmuştu. Gökyüzündeki
kızıl bulutlar yavaş yavaş kayboluyor, gece çökü-
yordu. «Kumsal projemin seni kızdırdığını bili-
yorum.»

«Eski halini çok seviyordum, olduğu gibi, do-
ğal.»

Genç adam başıyla onayladıktan sonra kalktı,
kamyonetinden bir cezve, bir kutu kakao ve süt
getirdi. «Benim yüzen evim de yüzde yüz doğal.
Baştan aşağı ahşap konstrüksiyon. Panjurları el
iş. Çatısı sedir ağacı kerestesinden.»

Joy, Rain'in anlattığına benzer evleri Lac Desi-
re'in dış mahallelerinde görmüştü. «Bugün evin-
le ilgili bir iş için mi gitmiştin?»

«Buraya ulaşımı için hazırlıklar yapıyorum.
Onu göle getirebilmek düşündüğümde de zor
olacak.»

Genç kız sesini çıkarmadan sözlerini tamamlı-
masını bekledi.

«Şey, biraz... biraz büyükçe.» Neyse ki Joy'un
fizikine mahçup mahçup bakma nezaketini göste-
riyordu.

«Öyle mi?»

«Merak etmiyor musun?»

«Yüzer evini mi?» Joy demiryollarının onu ta-

şımayı reddedip, örneğin Halifax'a göndermesi için günlerdir dua ettiğini söylemedi tabii.

Rain yan gözle ona baktı. «Diplomatik davranmaya çalıştığın zamanlar çok şirin oluyorsun.»

«Ben şaka yapmıyorum, Tanrı aşkına, anlamıyor musun? Şu kumsalda ne yaptığın benim için çok önemli. Yaşamım için, geleceğim için...»

«Benim için de önemli,» dedi Rain, gayet makul bir şekilde. Kupalardan birine sütlü kakao koyup Joy'a uzattı. Sonra kendi için de doldurdu. «Dikkat et, çok sıcak. Ne yapmamı istiyorsun? Yaşamımın geri kalan kısmını Kanada'nın nehirlerini dolaşarak geçirmemi mi?»

«Uçan Hollandalı operasında olduğu gibi mi?» Gözlerinin önünde canlanan görüntü Joy'u güldürdü. Omuzlarında pelerin, tek kulağı küpeli, pupa yelken giden gemide bir Rain!...

«Wagner'indi değil mi?» dedi Rain. «Doğru mu söyledim?» Genç adam Joy'un yanına oturdu, uzun bacaklarını ileri doğru uzattı. «Bir kafeterya işleticisi için çok geniş bir müzik kültürün var.»

«Müzik, evimizde sürekli yaşayan bir şeydi. Annem profesyonel bir çellisti. Catherine Lowry. Bir uçak kazasında öldü. O sırada ben sekiz yaşındaydım. Onu daha çok bir imaj olarak hatırlıyorum artık. Güzel ve pırıl pırıl bir imaj.»

«Ya baban?» diye sordu Rain, alçak sesle.

«Annem öldükten sonra onu pek görmedim. Sürekli seyahat ediyordu. Oradan oraya sürükleniyordu demek daha doğru olur galiba. Teyzem May büyüttü beni.» Joy döndüğünde, genç adamın ona dikkatle bakan gözlerinde kendi yansımasını gördü. «Burasını sevmeyi bana o öğretti. Yemek pişirmeyi de...»

Bir süre öylece, sessiz oturdular. Konuşmaları gereksiz gibiydi ve Joy özellikle de bunu seviyor-

du. Rain'in varlığı yıllardır kendisiyle birlikte taşıdığı bir boşluğu doldurur gibiydi. Rain eğilip yerden bir tahta parçası aldı ve ateşe attı. Dudaklarında bu kez hınzırca bir gülümseme vardı.

«Peki benim hakkımda kararın nedir? Rain MacCallum, aşkı uğruna yaşamını feda edecek bir kadın buluncaya kadar teknesiyle oradan oraya sürüklenip duracak mı?»

Joy, hiç âdeti olmadığı halde, garip bir utançlıkla gözlerini kupasına dikti. «Normal bir evde yaşamıyor musun? Normal bir adam gibi?»

«Ne kadar normal bir adam olduğumu görsen şaşardın,» dedi Rain, alçak sesle. O sırada omuzları birbirine değdi. Joy tüm gövdesine sarsıcı bir sıcaklığın yayıldığını hissetti. «Sorun yalnızca evimde bir başkasının yaşıyor olması.»

«Bu haksızlık,» diyerek ayağa fırladı Joy. «O eve o kadar bayılıyor idiysen, neden sattın? Kapısını kilitleyip gidemez miydin?»

«İşe başlamak için ihtiyacım olan parayı ancak böyle sağlayabilirdim. Bütün bu yıllar içinde geri dönüp burayı geri almayı kurdum.» Rain bunları o kadar doğal söylemişti ki, sanki Joy, yalnızca gelip geçici bir engeldi önünde.

«Ölürüm de buna izin vermem.» Sesindeki direnç ve kararlılık Joy'un kendisini de şaşırtmıştı.

Genç adamın biçimli dudakları zor bastırdığı bir gülümseme ile kıvrıldı. «Kabalık etmeye çalışırken daha da şirin oluyorsun.»

«Benimle alay etme,» diye patladı Joy. Küçük kol hareketiyle omuzlarındaki havlu düşüyordu ki, genç kız onu havada yakalayıp tekrar omuzlarına attı. Üzerindeki bikininin ne kadar küçük olduğunu ona hatırlatmanın sırası değildi.

«Haklısınız, Miss Lowry. Bu yaşta bir adam daha ciddi olmalı.» Rain konuya ilgisini kaybetmiş bir ifadeyle kollarını başının üzerinde gererek

derin bir soluk aldı. Joy birden kendisini terk edilmiş hissederek garip bir yalnızlık duygusuna kapıldı.

«Leylakların kokusunu ta buradan duyabiliyorum. O leylakları büyükbabamın diktiğini biliyor muydun?»

«İçimde suçluluk duygusu mu uyandırmak istiyorsun, Mr. MacCallum?»

«O senin bileceğin bir şey,» diyerek omuz silkti Rain. «O ev, büyükanneme evlilik armağanıydı. O sırada ev küçük bir baraka gibiymiş. Yol filan yokmuş. Eve ulaşmak için gölü sandalla geçmeleri gerekiyormuş.»

Joy'un gözlerinin önünde, sandalla gölde süzülerek ilerleyen genç bir çift canlandı. «Birbirlerini çok seviyor olmalıymışlar.»

«Sevmek» sözcüğü bir an havada asılı kaldı. Genç adamın eli yavaşça Joy'un eline değdiğinde genç kız yine aynı sıcaklığı duydu. «Isındın mı?»

Joy cevap olarak ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. İlerde Lac Desire'in ışıkları göle vuruyor, sarı, turuncu pırıltılar su yüzeyinde uçuşuyordu. Kasabadan onlara kadar gelen müzik sesi Joy'un içinde tanımlanması, adlandırılması güç bir özlemi tutuşturmuştu. Ne olduğunu bilmiyordu, ama bu özlemin şu anda yanında oturan adamla bir ilintisi var gibiydi.

«Kasabada eğlenceli bir akşam geçiriliyor galiba,» dedi Rain, ifadesiz bir sesle. «Bir cumartesi akşamı için fazla erken kapatmadın mı kafeteryayı?»

Joy irkildi. Koruyucu zırhını çok çabuk çıkarmıştı üstünden anlaşılan. «Erken kapatmak zorunda kalmam hoşuna gitmiştir kuşkusuz.»

«Neden gitsin? İkimiz de aynı şeyin peşinde olduğumuzdan mı?» Rain dikkatli gözlerle ona bak-

«Belki de düşmanlığı bir yana bırakıp işbirliğine girmeliyiz.»

«Belki sen girmelisin benimle işbirliğine. Unutma ev benim.»

«Kumsal da benim.» Rain'in kaşları hafifçe kalktı. «Çıkmaz sokak.» Genç adam kakaosunu bir dikişte bitirdi ve kupasını kumun üzerine bıraktı. Sonra da hiç beklenmedik bir şekilde kolunu Joy'un omzuna doladı. «Biliyor musun, dünyanın en iyi çözümleri çözümsüz durumlardan doğmuştur.»

«Dünya savaşları da,» diyerek gülmeye çalıştı Joy. Ona bu kadar yakın olmak, düşünmesini zorlaştırıyordu. Bir an yüreği duracak sandı. «İşbirliğinden kastın bu muydu?»

«Serin aklına daha iyi bir biçimi geliyor mu?»

«Rain, lütfen, bir kerecik olsun ciddi olamaz mısın?»

«Ciddiyim.» Gözleri genç kızın dudaklarına çevrilmişti şimdi. «Ne kadar ciddi olduğumu tahmin edemezsin.»

«Şey...»

Tam olarak nasıl olduğunu Joy bilemiyordu, ama bir de baktı ki, Rain onu öpmeye başlamıştı! Kendisi de buna izin veriyordu üstelik. Genç adamın dolgun dudakları küçük dokunuşlarla Joy'un dudaklarında dolaşıyor, sırtından aşağı tatlı bir ürperti yayıyordu.

Genç adamın dudaklarının hareketi giderek sertleşti, derinleşti. Joy'un dudakları da kendiliğinden aralanmış, onun öpüşlerine cevap vermeye başlamıştı. Rain'in elleri şimdi genç kızın çıplak omuzlarında dolaşıyor, oradan beline doğru iniyordu. Joy, o zamana kadar hiç duymadığı yakıcı bir özlemle sarsıldı. Artık havluya filan aldırmadan kollarını Rain'in boynuna doladı, parmakları ensesindeki gür saçların arasına gömül-

dü. Damarlarında kanın delice aktığını, bütün hücrelerine önüne geçilmez bir arzuyu taşıdığını hissediyordu.

Rain'in elleri çıplak teninde, dokunduğu her yerde küçük alevler tutuşturarak dolaşıyordu. Sonunda dolgun kalçalarında durdu. Öpüşleri son bulmuş, yüzleri birbirinden hafifçe uzaklaşmıştı. Gözlerini kırpmadan birbirlerine bakıyorlardı. Rain'in bakışları yavaş yavaş genç kızın boynuna, omuzlarına, oradan da göğüslerine indi. Ateşin ışığı bikiininin küçücük üstünden taşan göğüslerinin kabarıklığını vurguluyor, aralarındaki boşluğa gizemli bir gölge düşürüyordu.

«Joy... Joy...» diye fısıldadı genç adam. «Çok güzelsin.»

Joy gülümsemeye çalıştı, ama titreyen dudaklarıyla bunu beceremedi. Eğilip yerden havlusunu aldı.

«Benim gerçekten gitmem gerekiyor artık.»

«Neden?»

Rain gevşemiş gibiydi. Kendini arkaya vermiş, dirsekleri üzerine dayanmıştı. Gözleri hâlâ genç kızın gövdesinde dolaşıyordu. Gölden onlara doğru belli belirsiz bir rüzgâr esti ve Rain'in ateşin ışığında bakır pırıltılar saçan saçlarını uçuşturdu. Joy uzanıp onlara dokunmamak, yüzünü okşamamak için kendini zor tutuyordu. Artık havlunun omuzlarında olmamasına da aldırdığı yoktu. Rain «Çok güzelsin,» demişti ona. Ona neden gitmesi gerektiğini söyleyemezdi. Çünkü gitmesinin nedeni kendisiydi. Onu kendisi için tehlikeli buluyordu. Tek bir öpücükle, o yaşına kadar kimse uyardırmadığı duyguları uyandırmıştı içinde. Örneğin, Brian ona ne zaman çiçek göndermesi gerektiğini, ne zaman şef garsona yüklüce bahşiş verip ikisi için özel bir masa ayırtması gerektiğini çok iyi biliyordu, ama hiçbir zaman az

önce duyduğu duyguları yaşatamamıştı genç kıza. Joy kendi duygularından öylesine ürkmüştü ki, o öpüşten sonra olabileceklere dayanabileceğini sanmıyordu.

Sesine aldırılmaz bir ton vermeye çalıştı. «Burarlarda sabah çok erken başlıyor. Benim de erken uyumam gerek.»

O sırada odunlardan biri, kül yığını halinde çöktü ve Rain'in yüzüne vuran kızıl ışıklardan biri söndü. O da ayağa kalkmıştı şimdi. «Haklısın. Şeytan'la birlikte seni eve kadar götürelim.» Bir işaretle köpeği yanına çağırdı. «O leylakların arkasında gizlenmiş tehlikeler karşısında seni yalnız bırakamayız, öyle değil mi?»

Tam kapının önünde Rain, genç kızın yüzünü elleri arasına alıp bir kez daha öptü. Dudakları, sanki onun tadını çıkartmak istercesine ağır ağır dolaştı dudaklarının üzerinde.

«Neredeyse unuttuyordum,» dedi Rain, ayrıldıklarında. «Bugün Lac Desire'de duydum. Şu eski Quenneville satılmış.»

Joy boş gözlerle baktı ona.

«Hani şu maun kaplama duvarlı lokanta. Mutfığı da yenilenmiş. İyi iş yapar.»

«Bunu nasıl yaparsın?» dedi Joy, boğuk bir sesle, dehşet içinde. «Bunu nasıl yaparsın? Daha... daha az önce beni...»

«Joy, ne oldu sana? Ben yalnızca...»

«Ne söylediğini duydum!» Joy, kanının buz kestiğini hissetti. «Karşılığında bana önerdiğin şey ne olursa olsun, bu evi sana bırakmayacağım Mr. MacCallum. Bedelini hangi kılıf altında gizlemeye çalışırsan çalış, beni satın alamayacaksın. Onun için bundan sonra zamanını boşa harcama.»

Joy, hışımlla içeri girip kapıyı Rain'in suratına gürültüyle çarptı.

Bölüm Dört

Rain bütün pazar günü boyunca kumsaldaydı. İskeleyi güneş altında pırıl pırıl parlayan güzel bir griye boyuyordu. Joy bir kez olsun ön kapıya çıkmadı. Elbette, hiç kuşkusuz özür dileyecekti kendisinden. Ağzından çıkan o sözlerin bir açıklamasını getirecek, ya da öylesine ağzından kaçtığını filan söyleyecekti. Ama Joy onu duymak istemiyordu. Yine de ara sıra pencereden dışarı şöyle bir göz atmaktan alamıyordu kendini. Genç adam tişörtünü çıkarmış, ıslıkla eski Beatles parçalarını çalıyordu. Şeytan da çevresinde koşup duruyor, oyunlar oynuyordu. Lac Desire'de yapılan yelken yarışlarına katılan yelkenlerin küçük beyaz lekeleri çok hoş bir fon oluşturuyordu. Saat bire doğru Rain kamyonetiyle gidip, Le Casse-Croûte'tan bir yiyecek paketiyle döndü. Kumların üzerine oturup Şeytan'la birlikte yemek yediler.

«Yalnız yemek yemek istiyorsa, kendi bilir,» dedi Joy, elinde şekerlikle dolu bir tepsiyle pencerenin önünde durarak. Müşterisi çok azdı. Genç kızın gözlerinin altı uykusuzluktan çökmüştü. Yüzer evde yaşayan bir adam!... Tahmin etmeliydi. Herhalde her şey onun için bir oyundan ibaretti : Yaşam, tekne, iskele ve o öpüş. Joy tepsiyi bir masaya koyup şekerlikleri masalara dağıtmaya koyuldu. Hele, özellikle o öpüş... O daha da farklı bir oyundu. Eğer oyunu iyi oynarsa sonunda bir de ödül vardı : Ev!

Joy masanın üzerindeki peçeteleri düzeltti. Tuzlukların yerini değiştirdi. Bir yandan düşünüyor-

du. Neden Brian, ya da daha önce çıktığı birkaç kişi onu öptüğünde gözünün önünde iştah açıcı bir turta görüntüsü ya da geçen akşam televizyonda gördüğü bir filmde sahneler canlanıyordu? Oysa bir gece önce yıllardır Rain MacCallum gibi birinin gelip kendisini öpmesini beklediğini anlamıştı. Bütün yaşamı boyunca onun gibi birisini beklemişti. Ama sonra ortaya çıkmıştı ki, Rain'in tek peşinde olduğu şey, o evdi. O gece de yatağa yattığı zaman, uyuyuncaya kadar bu konuyu düşündü. Bir de, çok güzel olduğunu söylediği zaman Rain'in gözlerindeki bakışı.

Araba kornaları, fren sesleri ortalığı kapladığında Joy, pazartesi sabahı çukulatalı tatlı yapmakla meşguldü.

«Hey, ne yapıyorsun?» diye bağırdı genç kız, JS'nin yeni yaptığı peynirli tartlara doğru uzandığını görünce. Sonra gidip radyoyu kapattı ve pencereden dışarı baktı. Konvoy halinde arabalar, kamyonetler, hatta bisikletler park yerine yönelmişlerdi. Hemen aynaya koşup yüzünde çukulatalı krema olup olmadığına baktı, sonra da ön kapıyı açmaya gitti.

Eğer bu bir düğün partisi idiyse, kasabanın yarısı davetli demektir. Çünkü duran araçlardan yığınla insan iniyordu. Bir ara kalabalığı yöneten kişinin Rain olduğunu görüverdi. Blucinli, uzun bacaklı gövdesini görmek ansızın Joy'u altüst etmişti, ama genç kız hemen kendini toparladı. Aynı anda beynine bir balyoz yemiş gibi oldu.

Yüzer ev! Clemence yüzer evin bir panayır yeri gibi olacağını söylememiş miydi? Çocuklar çimenlerin üzerine yayılmışlardı, bir kamyonet hüsnü-yusuf çiçeklerini ezmekle meşguldü. Joy canı yanmış gibi yüzünü buruşturdu. Belki çıkıp merdivenlerin başında dursa insanlar bu kadar vur-

dumduymaz davranmayacaklardı. O sırada Rain' le göz göze geldi. Joy bakışlarını tam zamanında kaçıraramamıştı ki, genç adamın kendisine öpücük gönderdiğini görmek zorunda kaldı. Yanakları öfkeden alev alev olmuştu şimdi.

Birden kalabalığın sevinç çığlıkları attığını duydu. Ağaçların arasından kocaman bir baca, sonra da kötü burunlu bir pruva görüldü. Joy ilk önce gözlerine inanamadı, sonra öfkeden ateş püskürmeye başladı. Bu tekne değil, bir... bir... gemiydi! Çeşitli seviyelerdeki güverteleri birbirine merdivenler bağlıyordu. Yüzer evin bütün pencereleri farklı büyüklükteydi. Arka güvertedeki beyaz-yeşil renkli tente gölgelik bir alan oluşturuyordu. Kıç tarafında kocaman harflerle La Grosse Grenouille yazılıydı. Yüzer evi çeken dizel motorlu traktör kumsala saptı, insanlar da neşeyle arkasından koşuyorlardı. Bir ara Joy'un gözü Rain'e takıldı. Genç adamın yüzü yılbaşında hediyelerini açan bir çocuğun yüzünden farksızdı. Joy dizlerinin titrediğini hissederek basamağa çöktü. Yüzer ev gerçekten de yeşil bir kurbağaya benziyordu.

Kalabalığın arasından, her zamanki kusursuz makyajı ve şık giysileri ile Clemence sıyrıldı ve Joy'a doğru yürüdü. «Nasıl, sana anlattığım gibi mi?» diye sordu gülerek.

«Daha da beter!» Bir de manzarayı kapatıp kapatmayacağından söz ediyorlardı. Müşterileri oturup bu yüzer evi seyretmek zorunda kalacaklardı! Joy ayağa kalkacak gücü bulamadı kendinde.

«Madame Hebert nerede? Mutfakta mı?»

«Hayır. Ona birkaç gün izin verdim.»

«Aman Tanrım! Bunca insanla nasıl başa çıkıcaksın?»

«Onlar buraya gelmiyor ki? Öyle değil mi?»

«Neden gelmesinler?» Clemence kolundaki in-

cecik altın saatine baktı. «Saat on iki. Üstelik tatil. Başka nerede yemek yiyebilirler?»

Joy hemen ayağa kalktı. Zaten daha şimdiden iki çift eve doğru yürüyordu. Çiftlerden birinin yanında çocukları da vardı. Joy mutfağa giderken Clemence'a seslendi. «Clemence, Madame Hebert'e telefon edip gelmesini söyleyebilir misin?»

«Daha iyisi, gidip şu kalabalığın arasına bakayım. Torununu görmüştüm, onu mutlaka Madame Hebert getirmiştir buraya.»

«Sen bir cänkurtaransın, Clemence! Ben de o sırada yemekleri hazırlayım.»

O salataları hazırlarken Clemence kapıda tekrar belirdi. «Geliyor şekerim. Kızını bulup torununu eve götürmesini söyleyecek. Müşterilerini masalarına oturtturayım mı?»

«Lütfen! Mönüler tezgâhın üzerinde. Şimdi geliyorum ben.»

Fazla paniğe kapılmasına gerek kalmamıştı. Çünkü Madame Hebert çok geçmeden mutfağa gelip önlüğünü beline takmış, işine koyulmuştu. Clemence bir saat kadar garsonluk yaptı, Joy da yemek servisini hazırlıyordu. Bir ara kumsaldan gelen bir gürültüyle irkildi genç kız. Yüzer ev, ahşap bir rampa üzerinde suya indiriliyordu. Bir gönüllüler ordusu tekneyi itiyor, tişörtü ile botlarını çıkarmış olan Rain de kalabalığı yönetiyordu. Joy, genç adamın yüzündeki gurur ve sevinç görünce onunla birlikte gülümsemekten kendini alamadı. İçinde çılgınca bir istek vardı: Onların yanına koşup, onlarla birlikte, sevinç çığlıklarıyla, işin bir ucundan tutmak!

«Mademoiselle? Krema? Krema rica edebilir miyiz?» Müşterilerinden biri yanına kadar gelmişti. Joy birden olduğu yerde sıçradı.

Son müşteri de gittiğinde, her masaya en azından iki kez servis yapmışlardı. Madame Hebert

kendileri için çayla sandviç yapmıştı. Joy kasayı kilitleyip Monsieur Thierry'nin resmine gülümse-di.

«Kusura bakmayın, yalnızca peynir kaldı,» de-di Madame Hebert'e, sonra masanın başına otur-du. Acaba Rain yüzer evinde bir şeyler yiyebilmiş miydi? Genç kız yorgun bir halde bacaklarını öne uzatınca gözleri blucinine takıldı. «Ben üstümü bile değiştirmemişim,» dedi şaşkınlıkla.

Madame Hebert sessizce sandviçini yiyordu. En sonunda konuştu. «Akşam için Porc Brochettes' in yanına sebze mi yapmayı düşünüyorsunuz?»

«Bahçeden bezelye toplayacağım. Ama ekmek almak için kasabaya gitmem gerek. Aslında pek ihtiyacımız olacağını sanmıyorum. Yüzer evin he-yecanı geçtikten sonra artık akşam böyle bir ka-labalıkla karşılaşmayız.»

Yanılmıştı. O akşam masalar üç kez dolup bo-şaldı. Öyle sıkışmışlardı ki, Madame Hebert'in on dört yaşındaki kızını da işin içine katmışlardı. Kız masalara su ve ekmek servisi yapıyordu. Ha-va iyice karardıktan sonra Rain gelip de Joy'u sorduğunda genç kız, Madame Hebert'in kızını gönderip, meşgul olduğunu söyledi. Ortaya çık-mak için hiç de acele etmemişti bu adam. Quen-neville'deki lokantadan söz ettiği o geceden bu yana tam üç gün geçmiş, hiçbir özür dileme giri-şiminde de bulunmamıştı. Herhalde şimdi, Joy' un onu dört gözle beklediğini düşünmüyordu.

«Bunca kalabalık nereden çıktı?» diyordu Joy, Hebertler'i gece uğurlarken. Onların yanına vere-cek kadar yemek kalmamıştı.

Kadın omuz silkti. «Buralardaki tek yüzer ev. Çok doğal böyle ilgi görmesi.»

O gece, havanın ılık olmasına rağmen balkon kapısını kaparken, «Aman Laurentianlılar için ne büyük mutluluk,» diye söyleniyordu Joy. Aşa-

ğıda sanki bir parti veriliyordu. Öylesine gürültü-
lüydü ortalık. Arabalar geliyor, arabalar gidiyor,
müzik çalınıyor, insanlar güvertelerde geziniyor-
du. Belki de Rain daha şimdiden satış yapmaya
başlamıştı. Yüzer evin pencerelerinden taşan sarı
ışıklar göl yüzeyine vuruyordu. Joy, Rain'i her gö-
rüşte yüreğinin nasıl heyecanla çarptığını düşün-
dü ve güneşlikleri sımsıkı kapattı. Yatakta uyu-
maya çalışırken, insan sesleri arasından onun gü-
lüşünü tanıyiverdi ve yastığı başının üzerine hırs-
la çekti.

Şafakla birlikte kalktı Joy. Balkona gittiğinde,
Ray'in ondan önce uyanmış olduğunu gördü. Yü-
zer evin bacası tütmeye başlamıştı bile. İki dire-
ğin arasına da bir pankart gerilmişti : «Joy ,kah-
valtıya gel. Konuşacaklarımız var.»

Joy, yeni yıkanmış keten pantolonuna uzanır-
ken yüreğine bıçak gibi bir şeyin saplandığını his-
setti. İçinden gelen isteğe kendini bıraksa her şey
ne kadar kolay olurdu! Ama kendi iyiliği için, ka-
feteryasının iyiliği için bunu yapmamalıydı.

Yine de, pantolonunun üzerine gömlek arar-
ken içindeki pişmanlığı yakaladı. Yüzer evin içini
görmek ne kadar ilginç olurdu! Ona ne ikram et-
meyi planlamıştı acaba? Omlet ve meyva mı?
Yoksa jambonlu tost mu? Belki de bir kâse do-
lusu mısır gevreği! Acaba Rain kahvaltıda ne yer-
di? Sonunda kalınca bir tişörtte karar kıldı. O
gün, bir haftadır ilk kez hava kapalıydı. Radyo
zaten yağmur yağacağını söylemişti.

Hava durumu müşterileri de etkilemiş olmalıy-
dı ki, kimse gelmeyince bir buçukta kapıya, «Ka-
palı,» levhasını astılar. Madame Hebert'in de ro-
matizma ağrıları tutmuştu. Joy çim biçme ma-
kinasını alıp ön bahçeye çıktı. Yüzer evin içinden
çekiç sesleri geliyordu. Joy, elleri belinde bahçe-

sine göz gezdirdi. Çimenlerin üzerinde tekerlek izleri vardı ve düğünççekleri ezilmişti. Üstelik ortalık konfetilerle kirlenmişti. Dizlerinin üzerinde oturmuş düğünççeklerinden birini yerinden sökerken birden burnunun dibinde bir çift Adidas marka ayakkabı gördü. Bu Rain'di! Çekiç seslerinin kesildiğini nasıl fark etmemişti! Neyse ki bugün tümüyle giyinikti. Üzerinde yeşil bir kazak vardı. Genç kız gözlerini kaçırıp ilk hareketin Rain'den gelmesini bekledi.

«Ne yapıyorsun? Çiçeklere ilk yardım mı? Kafeterya işleticilerinin böyle on parmağında on marifet olduğunu bilmiyordum.»

«Burunlarının dibinde bir baş belası olunca, öyle olmak zorundalar. Şu hale bak... Ortalık nasıl altüst olmuş!»

«Ha, şimdi anladım.» Bir süre sustu Rain. «Demek buz gibi karşılanmamın, kahvaltı davetimin reddedilmesinin nedeni buymuş!»

«Hayır.»

«Hayır mı?»

«Gerçekten söylememi mi istiyorsun? Kendi başına bulamıyor musun nedenini?»

«Biraz ipucu ver.»

Joy ona baktığında, gözlerinin, yüzeyine güneş vurmuş göl suları kadar pırıl pırıl olduğunu gördü. Bu gözlerle bakmayalı, ne kadar derin ve sıcak olduklarını görmeyeli tam üç gün olmuştu.

«Pekâlâ.» Joy hafifçe doğruldu. Çamurlu elinin tersiyle alnına düşmüş saçlarını geriye doğru attı. «Pekâlâ. Ben söyleyeyim. Çok çekici olduğunu zannediyorsun, değil mi? Cinsel çekiciliğini kullanınca her istediğini elde edebileceğinden emin sin. Öyle sırtıp durma, yoksa sözlerime devam etmem. Evet bir kadına çok güzel olduğunu söylersin, onu... onu...» Sesi elinde olmadan titredi.

«... öpersin, sonra da o senin için her şeyi yapar, öyle mi?»

Rain'in kaşları hafifçe kalktı. «Her şeyi mi? Öyle bir şey istediğimi hatırlamıyorum ben.»

Joy'un yanaklarına ateş bastı. «Ben... ben onu demek istememiştim. Evden söz ediyorum. Peşinde olduğun şey oydu, değil mi? Büyük yüzer ev yapımcısı çocukluğunun evini geri almak için memleketine geri dönüyor!»

Rain öyle bir kahkaha attı ki, leylaklardan birinin dalına tünemiş olan ardıkuşu kanat çırparak kaçtı. Joy onun dizlerine doğru bir tekme savurdu, ama Rain atik davranıp yana kaçtı.

«İnkâr etmek zahmetine bile katlanmıyorsun!»

«İnkâr etsen bir yararı olacak mıydı?»

«Hayır. Niyetini çok aşağılayıcı bir biçimde açıkça ortaya koydun. Daha birkaç dakika önce beni kollarına almışken, birkaç dakika sonra satılık lokantadan söz ediyorsun.»

Rain omuzlarını kaldırdı. «Zamanlamanın çok kötü olduğunu kabul ediyorum.»

«Zamanlama mı yalnızca?» Joy, çaresiz bir öfkenin içinde kabardığını hissetti. «Her zaman insanları kullanır mısın böyle?»

Rain'in yüzü birden ciddileşti. Ses tonu da daha ifadesizdi şimdi. «Kapıyı yüzüme çarpmadan önce, niyetimin çok masum olabileceği aklına gelmedi mi? Burada işi yürütemezsen, kasabanın içinde boş bir yer olduğunu bilmek isteyebileceğini düşünmüştüm.»

Joy inatla susuyordu. Rain'in gözleri bir tehdit gibi gelmişti. Gülümserken genç adamın gözlerinin kenarlarında ince kırışıklıklar belirdi. «Kumsalda öpüştükten sonra seninle yatmayı hedeflediğimi anlasaydın, daha mı az kızardın?»

Joy'un yüreğini bir el sıkıyormuş gibi oldu.

«Ben... ben onu daha anlayışla karşıladım. Hatta... hoşgörü gösterirdim.»

«İyi. Bir dahaki sefere bu aklımda olsun.»

Joy ayağa kalkıp dizlerindeki toprağı silkti.

«Tabii, bir dahaki sefer diye bir şey olursa.»

«Peki ya bu seferlik? Bu seferlik bağışlandım mı?»

Joy gözlerini ona çevirdi. İçinde bir şeyler kaçırıldığı duygusu vardı. «Belki bir deneme süresi için, evet. Komşu olduğumuza göre...»

«Mutfak personelini örgütlemeye çalışan bir sendikacıymışım gibi konuşuyorsun.» Rain, Joy'un elinde olmadan gülümsediğini görünce devam etti. «Kabul et, suya indirme töreni çok güzeldi, değil mi?»

«Güzeldi. Düşünçüklerimin ezilmesi, çimenlerindeki tekerlek izleri hariç, güzeldi.» Dürüst olmak en iyisiydi galiba. «Açık konuşmam gerekirse yüzer ev müşterilerimi çok artırdı. Dün borcunun vadesini ödeyebilirdim ve Monsieur Thierry'nin yüzü güldü. Ama senin bunu kendi açından olumlu bir sonuç olarak görmeni de beklemiyorum.»

«Hiçbir zaman vazgeçmiyorsun, değil mi?»

«Kişiliğime aykırı.»

«Aynı hamurdan yoğurulmuşuz. Barış yapalım mı?» diyerek ona elini uzattı Rain.

Joy için genç adamın elinin dokunuşu dayanılmaz kadar sıcaktı. «Yüzer evimi görmeye gelmeyecek misin?» Rain, Joy'un cevabını bekliyor ve bu arada hâlâ onun elini tutuyordu.

«Şimdi mi?»

«Bençe en uygun zaman.» Genç adam başını yukarı kaldırdı. «Yağmur çiselemeye başladı.»

Hazırladığı itiraz sözcükleri Joy'un boğazına takılı kalmıştı. Ne kadar uğraşsa onu reddetmesi için bir neden bulamıyordu.

Bölüm Beş

Yüzer evi iskeleye bağlayan küçük köprü üzerinde bir süre durdu Joy. «Parmaklıklara çiçeklikler asmışsın.» Çiçekliklere de petunyalar ekmişti. «Peki ya şu ahşap kuş evleri? Onları da sen mi yaptın?»

«Uzun kış gecelerinde. Bekâr bir adam kendini oyalayacak bir şeyler bulmak zorundadır.»

Rain güverteye atlamıştı. Dönüp Joy'u da yanına almak için kollarını uzattı. Bir saniye genç kız belinde onun ellerinin sıcak dokunuşunu hissetti. Burnuna temiz gömlek, talaş ve tanımlanması güç bir erkek kokusu geldi.

«Mmm. Çok yumuşaksın,» dedi Rain. Elleri genç kızın belindeydi. Sonra onu kendinden biraz uzaklaştırıp dikkatle yüzüne baktı.

«Seni evimin güvertesinde görebilmek için çok bekledim. Hatırlıyor musun, güverteye ilk ayak basan kişi olmanı istemiştım. Olmadı, ama şimdi buradasın. Onun için her türlü tartışmayı bırakalım. Ev konusunda, kumsalın kirlenmesi konusunda, gürültü konusunda, köpek, kedi, her konudaki anlaşmazlığımızı bir süre için rafa kaldıralım. Anlaştık mı?»

Genç kız güçlükle yutkundu. «Ben tartışmıyorum ki. Eğer sen...»

Rain parmağını onun dudaklarına bastırarak başını iki yana salladı. «Hiçbir konuda tartışmayacaktık, hatırladın mı? Bugün benim konuğumsun. Tamam mı?»

Joy sessizce başıyla onayladı. Genç adamın el-

leri isteksizce belinden ayrılırken hafifçe kalçalarına sürtünmüştü. Birlikte açık kapıdan içeri girdiler. Joy kalbinin deli gibi çarptığını hissediyordu ve Rain'in bunu anlaması, en son istediği şeydi hayatta. Bu adamın üzerindeki olağanüstü etkisi genç kızı ürkütüyordu. Mantığının sesini dinleyip orasını terk etmeliydi, ama bu da kendisini aptal duruma düşürmekten başka bir şeye yaramayacaktı. Rain onu gezdirirken genç kız kişiliğine hiç de uymayan bir şekilde suskundu.

«Nasıl bulduğunu söylemeyecek misin?» diye sordu Rain en sonunda.

«Çok hoşuma gitti. Bu kadar sevimli bulacağımı tahmin etmiyordum.» Bu kadar geniş bir yerle karşılaşacağını da ummuyordu. Rain, alt katı tek bir salon olarak düzenlemişti. Lambri duvarlar, tavana kadar kitaplıklar, kabarık yastıklı geniş koltuklar erkeksi bir atmosfer yaratıyordu.

Rain göz kırptı. «Satış için böyle sevimli yapmak zorundaydım. Aslına bakarsan satış çok iyi olacağı benziyor. Yüzer evin kendisi insanları satın almaya ikna ediyor neredeyse. Bir kez içersini görmelerini sağlamak yetiyor.»

Oradan, üstü tenteyle kapalı arka güverteye çıkıyorlar. Burada da yuvarlak masaların çevresine dizilmiş koltuklarla, sevimli oturma grupları oluşturulmuştu. Ancak burada Joy'u rahatsız eden bir şey vardı. Hiç de amatör boyutlarda olmayan bir kömür ocağı, masaların üzerinde mumlar ve kocaman müzik seti kolonları, Rain'in burayı profesyonel amaçlarla kullanacağını işaretleri miydi yoksa? Kafeteryasına bir rakip mi oluşturmaktı bu yüzer ev?

«Burasının en keyifli zamanı gece olacak,» diyor bu arada Rain. «Su üzerinde gecelerin büyüülü bir havası vardır.»

«Dün gece ve ondan önceki gece gibi mi?»

«Onlar yalnızca dostlarımla ziyaretinden ibaret. Gerçek bir partiye önce komşularıma davet ederim.»

Joy hiç cevap vermeden, renksiz bir ifadeyle gülümsedi ve parmaklık boyunca yürümeye başladı. Havada hoş bir yosun ve göl kokusu vardı. Parmaklıklara yaslanıp durdu. Rain de yanına gelmiş, kollarını parmaklığa yaslamıştı. Gölün yüzeyine yansıyan güneş ışığı inanılmaz güzellikteydi.

«Japon işi bir suluboya tabloya benziyor değil mi? Gölün bu manzarasından hiç bıkmıyorum.»

Joy genç adamın Vikingler'e benzeyen profiline baktı uzun uzun. «Nedense seni sanattan anlayan bir kişi olarak canlandırmamıştım hayalimde. Ya da manzaralara dalıp giden biri...»

«Ayaklarımda iş botları olduğundan ve pikap kullandığımdan mı?» Rain yan gözle Joy'a baktı. «Benimle birlikte olmaya devam edersen daha ne sürprizlerle karşılaşırın!»

Gölün ortalarında bir yerdeki küçük ada pastel renklere bürünmüştü. Dirsekleri hafifçe birbirine değdi. Tamamen rastlantıydı herhalde. Birden ikisi de aynı anda birbirlerine dönüp. «İslanıyor-sun,» dedi.

Bunun üzerine ikisini de bir gülmedir aldı. Sallonda saçlarındaki yağmur damlalarını silkelediler. Rain'in sakalında küçük elmas tanecikleri parlıyordu sanki. «Sana çay yapayım,» dedi genç adam. Mutfaka geçtiler. Joy mutfakın eksiksiz donanımlarına ilgiyle bakıyordu. Rain bu arada çay yapmakla meşguldü. Dolapları açıp kaparken, fincanları hazırlarken mutfaka öyle alışık, öyle rahat bir hali vardı ki, Joy onu seyretmekten hoşlandığını hissetti.

Çok geçmeden ellerinde dumanı tüten fincanlarıyla salonda oturuyorlardı.

«Yukarıdan çevre daha iyi görünür,» dedi Rain, Joy'un pencereden dışarısını seyrettiğini fark edince.

«Ben... ben artık gitsem iyi olacak.» Joy hayatında ilk kez kendini tedirgin ve gergin hissediyordu bir erkeğin yanında. «Bu akşam kalabalık bir grup rezervasyon yaptırdı ve Madame Hebert...»

«Madame Hebert'in gelmesine daha en azından bir saat var.» Rain gözlerinde sessiz bir gülümsemeyle baktı ona. «Nen var? Bir erkeğin yatak odası davetini kabul etmekten mi korkuyorsun?»

Joy'un kafasında yine alarm zilleri çalmaya başlamıştı. Başını dimdik tuttu. «Elbette ki hayır.»

«Burada yatak olmadığını söylersem için biraz olsun rahatlar mı?»

«Yatak yok mu gerçekten?» Merak ağır basmıştı. Rain önde, o arkada, mutfağın içinden geçip küçücük bir güverteye çıktılar. Bir yanda soğutucu, bir yanda da merdiven vardı. Merdivenden yukarı çıkarken rüzgâr hafif hafif evi sallıyor, ayaklarının altında tahtalar gıcırdıyordu. Joy tatlı reçine kokusunu içine çekti. Kapıları açıyor, kapatıyor, çocuksu bir neşe içinde bir odadan diğerine geçiyorlardı. Son girdikleri yer bir çalışma odasına benziyordu. Büyük bir çalışma masası ve hasır bir koltuk odanın büyük bölümünü kaplıyordu. Duvarlarda ise nehir haritaları ve yüzer ev çizimleri asılıydı. Rain'in peşinden Joy da odadan çıkacaktı ki, yerde bir fatura gördü.

«Joy yardım eder misin?» Rain'in sesi dışarıdan geliyordu. Joy faturayı ne yapacağını bilemeyerek cebine attı. «Geliyorum!»

Rain yan odada, yerinden çıkıp rüzgârda bir yelken gibi çırpınan güneşliği takmaya çalışıyordu. Joy bütün gerginliğinden, kurtulmuş, Rain'in

yaşam dolu neşesine kaptırmıştı kendini. Gülüşüp şakalaşarak güneşliği yerine taktılar. Rain tam Joy'un arkasındayken genç kız dengesini kaybedip arkaya doğru sendeleyince belinde Rain'in kollarını hissetti.

«Joy, ah Joy...» diye gülümseyerek fısıldadı Rain, ona sarılarak. Bir yandan da yanağını genç kızın dalgalı saçlarına sürüyordu sıcak bir yakınlıkla. Joy hareketsiz kalmıştı. Hiçbir yere kıpırdamıyor, yalnızca midesini kasan o garip heyecanı yaşıyordu.

«Tanrım, ne kadar uzun zamandır seni böyle kollarımda hissetmeyi düşledim,» dedi Rain kısık bir sesle. «Ta, kumsaldaki o geceden beri. Şşş!... Hiçbir şey söyleme. Bak!...» Genç adam, onu kollarında tutmaya devam ederek arkalarındaki köşeye doğru döndürdü.

«Bir hamak,» diye küçük bir çığlık attı Joy. «Yani sen bunda mı uyuyorsun?»

«Şaşırdın mı?»

Tekne hafif hafif sallandıkça hamak da sallanıyordu. Her iki yanı püsküllü İran halılarından yapılmıştı. Gözaltıcı renklerdeki yastıklar ve en üstte el örgüsü yün yatak örtüsü insanı uyumaya çağırır gibiydi. Çatısı, tavan arası gibi eğri olan odada basit bir şifonyer, bambu bir koltuktan başka eşya yoktu. Ama ahşap duvarları ve kocaman çarpıcı renklerle bezeli hamağı ile son derece sıcak bir yerdi. Joy hazla başını onun göğsüne yasladı. «Çok güzel, Rain.»

«Sevmene sevindim.»

«Orada yatarken deniz tutmuyor mu seni?»

«Denemek ister misin?»

Joy birden yine gerildi. «Yo, senin sözüne inanırım.»

«İnanır mısın?» Rain hamağa oturdu, onu da kendisine çevirerek bacaklarının arasına aldı ve

göğsüne doğru çekti. «Hiç daha önce hamakta yatmış mıydın?» dedi yavaşça.

«Hayır... yani, hatırlamıyorum.»

«Hatırlanmayacak şey değildir. Nasıldır biliyor musun?» Uzanıp genç kızın dudaklarının önce bir kenarını, sonra öteki kenarını öptü. «Öpüşmek gibi bir şeydir.» Gözleri alabildiğine yoğun ve ışıklı, genç kızın gözlerine dikilmişti. «Hamağı denememe konusunda kararlı mısınız?»

Joy yalnızca başını sallayabildi.

Rain onu daha çok kendine çekti. Şimdi genç kızın gövdesi yumuşak bir şekilde Rain'in gövdesine yaslanmıştı. Genç adam onu tekrar öptü. Dudaklarının üzerinde ağır ağır hareket eden dudaklarının baskısı giderek artıyordu. Az sonra Rain kolunu onun beline dolayarak Joy'u yerden havalandırdı ve onunla birlikte sırtüstü hamağa düştü. Hamak birkaç kez ters dönecekmiş gibi sallandı. Joy tiz bir çığlık atarak daha çok sarıldı Rain'e. Rain gülerek onu gövdesine bastırdı.

«Hareket etmeden yat. Hiçbir şey olmaz.» Serbest kalan öteki eliyle genç kızın yüzündeki bir tutam saçı geriye attı. «Gördün mü?»

Şimdi artık hareketsiz duran hamağın içinde, havada asılı, sonsuz bir yolculukta gibi, göz göze yattılar bir süre. Joy açıklayamadığı bir duyguyla, sanki bir keşfin eşiğinde gibi hissediyordu kendini. Rain'in parmakları şakaklarında dolaştı, sonra çenesinin altından boynuna doğru uzandı. Joy, genç adamın hızla çarpan yüreğini kendi gövdesinde hissediyordu. Şu anda onun, evinde gözü olan, kafeteryasını batıracak güce sahip biri olduğunu unutmak ne kadar kolay ve güzel olurdu! Rain'in eli, genç kızın tişörtünün V yakasından içeri doğru kaydığında bir tehlike duygusuyla ürperdi Joy. Hafifçe ondan uzaklaştı.

Rain'in yastığa dayalı yüzünde, derin bir etki-

lenmenin, sıcak bir sevecenliğin izleriyle hayatı ciddiye alan, o anı bütün yoğunluğu ile yaşayan bir insanın ifadesi birbirine karışmıştı. Joy hafifçe sarsılarak baktı ona. Bir erkeğin yüzünde böyle bir ifadeyle karşılaşabileceğini ummazdı. Çatıya vuran sert yağmur damlalarının sesi genç kızın içindeki korunma altında, güven içinde olma duygusunu daha da güçlendiriyordu. Sonra, ansızın kaşları çatıldı. Bu bir düştü, bir hayaldi, tıpkı Rain'in yüzündeki ifade gibi. Tepelerindeki çatı her an başlarına çökebilirdi.

«Unutma hâlâ deneme devresindesin. Barışı o koşullarla yapmıştık.»

«Bana güvenmiyor musun?»

«İşte bütün mesele burada. Bilmiyorum. Nasıl güvenebilirim ki? Şimdiye kadarki veriler...»

«Pek güven uyandırmıyor, değil mi? Pekâlâ. Anlıyorum.» Rain sırtüstü yatmış, kolu hâlâ, ama daha gevşek bir biçimde genç kızın belinde, gözlerini çatıdan gökyüzüne açılan pencereye dikmişti. «Ama şu anki değişikliğin nedeni ne?»

Joy nasıl başlayacağını bilemiyordu.

«Hadi, söyle. Söylediğim, yaptığım ya da yapmayı ihmal ettiğim bir şey mi? Tanıdığım kadınlar içinde beyni senin kadar her an çalışan birine rastlamadım.»

«Yo, öyle değerlendirme,» dedi Joy, lafa nasıl gireceğini düşünmeye çalışarak. «Elimde olmandan düşünüyorum da... Yani şu gördüğüm masalar, sandalyeler, kömür ocağı...»

«Kömür ocağı mı? Böyle bir anda senin kafanda kömür ocağı mı vardı? İnanamıyorum.» Joy onun fiziksel olarak hiç kıpırdamamasına rağmen kendisinden uzaklaştığını elle tutulurcasına somut hissediyordu. Sanki bir kapıyı kapatıyor, güneşlikleri indiriyor ve kendisini dışarıda bırakıyordu. «Her zaman böyle savunma halinde misin-

dir?» diye sordu Rain. «Benim de bir takım haklarım var.»

Joy pişmanlıkla karışık bir acı duydu içinde. Böyle olmasını o da istemiyordu. Keşke o ocaktan hiç söz etmeseydi. «Rain...» diye fısıldadı yavaşça...

Tam o sırada tepelerine yağmur damlacıkları düşmeye başladı. Çatıdaki pencere aralık kalmış cımalıydı. Joy bir silkinşte hamaktan atladı. Büyü bozulmuştu bir kez.

Suluk soluğa ön kapıya koştu Joy. Tepeden tırnağa ıslanmıştı. Anahtarı çıkarmak için elini cebine soktuğunda parmakları çalışma odasında, yerde bulduğu faturaya dokundu. Arkasına dönüp, yüzer evden tarafa baktı. Ama tekne neredeyse görünmüyordu yoğun yağmur altında. 'Neyse, faturayı sonra veririm,' diye düşündü. Herhalde o kadar acil bir şey değildi.

Ertesi gün boyunca da yağdı yağmur. Yol üzerinde küçük göller oluşmuş, uzaktaki dağlar gri bir bulutla sarınıp sarmalanmışlardı. Saat altı küçük olduğunda kafeteryanın küçük girişi yağmurluklar ve şemsiyelerle dolmuştu bile. Müşteriler günün büyük bir bölümünü içeride geçirmek zorunda kalmışlardı. Çoğu turistti. Madame Hebert'le hiç durmaksızın servis yetiştirmeye çalışıyorlardı. Bir ara Joy, tam fırından patates gratenı çıkarıyordu ki, Madame Hebert'in kızı Lisette başını kapıdan uzattı. «Bir beyle bir hanım sizi görmek istediklerini söylediler. İkisi de çok sık ama burunlarından soluyorlar.»

«Burunlarından mı soluyorlar? Daha içeri girer girmez mi?» Joy, tepsiyi Madame Hebert'e verip mutfaktan çıktı. Girişe doğru yürürken kısa bir süre duraksadı. Bilincinin gerilerinde bir yerde onun günün birinde çıkageleceğini düşünüyordu.

En azından merakından gelecekti. Bu yüzden Joy onu gördüğüne pek şaşırmadı.

«Brian! Bu ne güzel sürpriz!» Onlara doğru yürüyüp elini uzattı. Ona kırıldığını düşünmesini istemezdi. Brian'ın koluna girmiş olan kadın ise soğukça bakıyordu Joy'a. Brian çamur içindeki paçasına öfkeyle bakıp burnundan solumakla meşgul olduğundan genç kızın elini görmedi bile.

«Ne güzel karşılandım ama! O saygısız komşun ansızın önüme çıkıp Chrysler'ın çamura saplanmasına neden oldu.»

«Aman Tanrım! Bir çekiciye ihtiyacın var mı? Hemen telefon edebilirim.»

«Gerek yok. MacCallum... adı bu muydu? Neyse MacCallum'la yanındaki birkaç kişi ittiler de arabayı kurtardık. Ben de ağzıma geleni söyledim, ama adam utanacağına zeytinyağı gibi üste çıktı bir de.»

Joy, çok iyi tahmin edebiliyordu. Rain laf altında kalacak biri değildi. Genç kız ne olup bittiğini sormak yerine, özür dilercesine ağzının içinde bir şeyler geveledi.

«Elinor, hayatım, bağışla beni,» dedi Brian. «Bu bayan Joy Lowry. Miss Lowry daha önce bizde çalışıyordu... Joy, bu da Elinor Stevens. Sessiz ve biraz da baş başa kalabileceğimiz bir masa rica ediyoruz...»

Elinor onun sözünü bitirmesine fırsat vermeden araya girdi. «Bu kadar uzun yol geleceğimizi bilseydim... Hem de bu yağmur altında... Eski-den yanında çalışan birinin işlettiği bir kafeteryada bir şeyler yemek için miydi bütün bunlar? Aman Brian...»

«Sevgilim, yemeklerini çok seveceksin ama! Güven bana.»

Brian'ın mahçup olmuş halini görünce, Joy, Elinor'un küstahlığına kızmayı unuttu. Bu kadın be-

yırsız sarışınlardan biriydi besbelli. Üzerinde, kent dışındaki, resmiyetten uzak bir akşam yemeğine hiç de uymayan, bir servet değerinde olduğu bir bakışta anlaşılan siyah ipek bir tünik-etek takım vardı. Joy onları camekânlı teresa götürdü. Burası içerden daha تنها ve daha sakindi.

Sandalyelerine otururlarken Brian rahatlamış bir ifadeyle çevresine baktı. Tavandan asılı lambalarıyla burasının gerçekten de hem zarif hem de sıcak bir atmosferi vardı. Joy içerdeki masalara bakmayı Lisette'e bırakarak Brian'la Elinor'a içki götürdü. Brian hemen işle ilintili konular açtı, kâr marjlarından filan söz etti. 'Gösteriş yapıyor,' diye düşündü Joy içinden. Az sonra öteki masalardan biri bir şişe şarap daha isteyince, onların yanından ayrılmak zorunda kaldığına sevin-di. «Siz mönüyü inceleyin, ben şimdi gelip siparişinizi alırım,» diyerek mutfağa koştu. Döndüğünde ikisi de ısmarlayacakları yemekleri seçmişlerdi. Tam Joy siparişlerini alıyordu ki, arkasından tanıdık bir ses işitti. Döndüğünde, blucin takımını yer yer çamurlanmış, ayağında iş botları ve yanında tıpkı kendisine benzeyen iri yarı üç adamla birlikte Rain MacCallum'la karşılaştı.

«Burada boş masa var mı?» diyen pervasız ses camekânlı salonda bir garip yankılanmıştı.

Joy, kendisini bile şaşırtan bir çabuklukla toparlanıp önlerine geçti. «Rain... Ne var, niye...»

Rain sözünü kesti genç kızın. «İngiliz Kolombiya'sından eski dostlar beni ziyarete gelmiş. İnşaat işinde birlikte çalışırdık. Bu üçü kusursuz bir ekipti. Onlara, 'Size nefis bir ev yemeği yedireyim,' dedim. Hem de sevgili komşumu tanımalarını istiyordum doğrusu.» Rain üçünü de tek tek tanıştırdı Joy'la. Üç adam orası için fazla iri gelen gövdeleriyle çelişen bir utangaçlık içinde genç kızı selamladılar. Her hallerinden buraya uygun

olmadıklarını hissettikleri anlaşılıyordu. Rain bu arada iki elini Joy'un omuzlarına koydu ve çok rahat bir hareketle onu bir yana itti. Sonra aynı pervasızlıkla Brian'a bakıp gülümsedi. «Vay, vay. Bu bey Chrysler'lı centilmen olacak, yanındaki de az önce gördüğüm küçük hanım. Brian mı demiştin?»

«Brian Upshaw,» diyerek soyadını vurguladı Brian, Rain'in ona adıyla hitap etmesine tepki duyduğunu belli ederek. «Ve bu hanım da Miss Stevens.» Brian'ın yüz çizgileri Joy'un çok iyi tanıdığı bir ifadeyle gerginleşmişti.

«Niye onları Le Casse Croûte'a götürmedin?» diye dişlerinin arasından fısıldadı Joy.

Rain göz kırptı. «Burada servis yapan kız daha fıstık,» dedi gerçekte kendi üslubuna uymayan bir pervasızlıkla.

Joy anlamıştı, genç adam özellikle taşralı bir bıçkını oynuyordu aristokrat Brian karşısında. Eğer elinde tepsi olsaydı, hiç düşünmeden kafasına geçirirdi onun. Öfkesinden burnundan soluyarak Rain'in adamlarının iki boş masayı birleştirmelerini seyrediyordu. «Böyle daha rahat otururuz,» dedi Rain. «Hepimiz kurt gibi açız ve kafeteryanın bütün yemeklerini bitirinceye kadar da kalkmaya niyetimiz yok.»

Ondan sonra akşamın tüm havası darmadağın oldu. Rainler'in masasından gürültülü kahkahalar, zaman zaman birlikte söylenen şarkıların sesleri yükseliyordu. Karşı masada oturan Brian'la Elinor'un sinirlerini ayağa kaldırmaya bu yetiyordu besbelli. Joy ne zaman camekânlı salona girse Rain'in adamlarından biri çalıştıkları inşaatlarla ilgili bir anısını anlatıyor, ötekiler de gürültülü kahkahalar patlatıyorlardı. Brian yüzü giderek buz keserken, son gördüğü oyun hakkındaki görüşlerini Elinor'a anlatmaya çalışıyordu.

Bu görüşler ayrıntılı çözümlemeleri de içeriyordu. Bir zamanlar Joy da bu sohbetleri severdi. Brian'ın anlattıkları ufkunu geliştirir, ona haz verirdi. Oysa şimdi bu konuşmalar temelsiz ve içi boş geliyordu.

Bir ara yanlarından geçerken Elinor'un, «Yeter Tanrı aşkına Brian,» dediğini duyunca, Brian'a acıdığını hissetti.

Daha sonra Brian'la birlikte Elinor'un tuvaletten çıkışını beklerken, Brian kuru bir sesle söze girdi. «Kafeteryan kendine özgü rustik bir atmosfere sahip. Çok emek verdiğin belli oluyor.»

«Kalabalığın gitmesini beklerseniz, size evin öbür taraflarını da gösteririm.»

«Şey... Elinor yorgun. Eve gitmek istiyor.»

«Ah, elbette.»

«Büyük bir mağazalar zincirine moda danışmanlığı yapıyor. Çok da başarılı.»

«Tam sana göre Brian,» dedi Joy tatlı bir sesle.

Brian'ın açık renk gözleri bir an Joy'unkilere takılı kaldı. «İstediğin yaşamın bu olduğundan emin misin? Hâlâ bu işi sonuna kadar götürebileceğinden kuşkuluyum.»

«Neden götüremeyecekmiş?» Rain, o geniş ve sessiz adımlarıyla yanlarında bitivermişti. «Yemeklerini gördünüz. Kabul edin ki, Joy gibi bir kız bir avukatlık bürosuna göre değil. Oralarda çürür.»

«Burun sizi neden ilgilendirdiğini anlayamıyorum, Mr. MacCallum.»

«Ah, diyelim ki, bu evdeki işlerin nasıl gittiği benim için de önemli.» Bunları söylerken gözlerinde şeytanca parıltılar yanıp sönmüştü.

Tam o sırada Elinor yanlarına geldi ve Brian cevap vermemeyi tercih etti. Joy onları ön kapıdan uğurladı. Rain de çıkmış onun yanında duruyordu. Chrysler'in ön farları yandığı anda, tam

o ışığın altında kolunu Joy'un beline dolayıp onu kendine çekiverdi. Joy, araba gözden kayboluncaya kadar kendine güç hâkim olabildi.

«Baksana, bu yaptığına ne gerek vardı?»

«Hangi yaptığıma?» Rain bunu söyledikten sonra genç kızı kararlı bir tavırla leylakların gölgesine çekti ve onu öptü. Joy'un ilk tepkisi direnip ondan kurtulmaya çalışmak oldu.

«İşte bu yaptığın! Buraya gelişin! O havalara girmen filan.» Joy elinde olmayarak gülmeye başladı. «Brian'ın yüzünü gördün mü? Zavallım! Kim bilir neler düşünmüştür...»

Rain'in dudakları küçük, tüy gibi dokunuşlarla genç kızın dudaklarında dolaştı. Joy tüm direncinin kırıldığını hissediyordu. «Brian Upshaw'un ne düşündüğü senin için önemli mi?» diye fısıldadı Rain.

«Hayır, hayır artık değil,» diyerek güldü Joy. Ve farkına vardı ki, söylediği doğrudu. Birden kendini özgürleşmiş hissetti. Elleri kendiliğinden Rain'in boynuna dolandı.

Rain başını eğip bir kez daha öptü onu. Öyle özlem, istek doluydu ki öpüşleri, bütün o akşamın sıkıntıları değerdı bu mutluluğa.

Bölüm Altı

«Gipsy! Sen misin? Nereden çıktın?» Joy saati-ne baktı. Saat sekiz buçuktu. «Bir şey mi var?»

«Daha ne olsun? Bütün yaşamım altüst oldu. Dünya başıma yıkılmış durumda.»

Joy, sıkıntıyla yüzünü buruşturdu. «Yine o rock şarkıcısı mı?»

«Hayır, daha beteri. Joy, bu kez gerçekten pe-rişanım.»

Gipsy her zaman böyle değil miydi? Joy derin bir soluk aldı. «Bu defaki nasıl bir şey?»

«Oh, Bruno bir harika! Televizyon yapımcısı. Bütün sorun, evli olması. Aslında kâğıt üzerinde bir evlilik ama ben ortaya çıkınca kadın yüz sek-sen derece değişip, kocasına sıırıslıklam âşık bir kadın oldu...»

«Gipsy! Hani evli erkeklere bir daha yaklaşıma-yacaktın?»

«Bu defaki başka. Kimsenin yuvasını yıkıyor değilim. O yuva zaten yıkılmış. Bırak bunları şim-di. En az iki hafta buradan uzaklaşmalıyım. Bir Bruno arıyor, bir karısı. Hem de her gün! Müthiş bir stres altındayım. En kötüsü yüzüme vuru-yor.»

İşte bu Gipsy için çok önemliydi. Bir fotomo-del olarak tam bir profesyoneldi ve yüzü her şey-den önde gelirdi.

«Gipsy, iyi düşündün mü? Sen tam bir kent kı-zısın. Lac Desire de tam bir kasaba. Burada rahat edemezsin.»

«Tam tersine sessiz ve sakın bir yer için çıldırıyorum.»

«Burası o kadar sessiz ve sakın değil. Rain... yani işte o adam geldiğinden beri...»

«Ne adamı?»

«Rain MacCallum. Yüzer evini buraya demirlediğinden beri kafeterya dolup taşıyor...»

«İyi ya sana yardım ederim. Şarap şişelerini açarım, kasada dururum, peçeteleri yıkarım. Yeter ki Bruno olayından uzak kalayım bir süre.»

Sorun çözümlenmişti. Gipsy ilk fırsatta oraya geliyordu.

Joy çamaşır yıkamak üzere, kirlileri toplamak için odasına girdi. Tam pantolonunu da makina-ya atacaktı ki, cebinde yüzer evde bulduğu faturayı buldu. Şöyle bir göz attığında ansızın dona kaldı. Kasabanın tek et marketinden alınmış bir faturaydı bu. Kilolarca, çeşit çeşit eti yalnızca kendisi için almış olamazdı Rain. Neler geçiyordu aklından? Yüzer evi aynı zamanda bir lokanta olarak kullanıp oradan Joy'u kaçırmak mıydı niyeti?

Ön kapıya gittiğinde, Rain'in kamyonetinin uzaklaşmakta olduğunu gördü. Ne zaman onu görmek istemese karşısına çıkıyor, görmek istediği zaman da ortadan oluyordu.

Onu ancak akşam görebildi. İçeri girdiğinde genç adamın elinde bir kocaman bavul ile bir makyaj çantası vardı. Arkasında da bütün göz alıcılığıyla Gipsy duruyordu.

«Gipsy!»

«Bu ne güzel kafeterya, Joy!»

Gipsy'nin tiyatro okulunda aldığı diksiyon dersleriyle daha çarpıcı hale gelen sesi kafeteryada cınlamış, bütün başlar, bu olağanüstü çekici, şık, güzel kadına, çevrilmişti.

Gipsy elindeki kocaman bir kır çiçeği demetini

Joy'a uzatıp onu yanaklarından öptü. «Bunları kırdan topladık. Rain buralarda bu çiçeklerden çok bol olduğunu ve koparmamıza kimsenin karışmayacağını söyledi.»

«Çok teşekkürler,» diyerek demeti onun elinden aldı Joy. «Geldiğine çok sevindim ama... şey yani... siz nasıl...» Gözleri şaşkınlıkla arkadaşından Rain'e çevrildiğinde genç adamın gözlerindeki ifadeyi gördü. Bu ifade... düpedüz güzel bir şeye bakılırken duyulan hazdı. Joy'un yüreği ansızın acıyla burkuldu. Gipsy'nin verdiği cevabı doğru dürüst dinleyemedi bile.

«Arabam bozulmuştu. Benim eski Mustang'imi hatırlıyor musun? Sonunda iflas edip Lac Desire yakınlarında stop etti. Resmen ortada kalacaktım bütün eşyalarım. O sırada işte bu kibar şövalye siyah pikabıyla gelip beni kurtardı! Çok şanslıydım.»

«Evet, şanslıymışsın,» diye bilinçsizce onun sözcüklerini tekrarladı Joy. Hiçbir erkek Gipsy'ye acıdığı için yardım etmezdi. Hiç değilse Rain, şu yüzündeki gülümsemeyi bir yana bıraksaydı! «Birbirinizi bulduğunuza göre, Rain, bir iyilik daha yapıp Gipsy'nin bavullarını yukarı götürebilir misin? Ben şu çiçekleri vazolara yerleştireyim. Rain, biliyorsun, arka oda.»

«Yolu gayet iyi biliyor anlaşılan,» dedi Gipsy ağır ağır Rain'in arkasından bakarak.

«Şey, yani düşündüğün gibi değil,» dedi Joy kızarak. «Yalnızca bu evin eski sahibi olduğu için evi biliyor.»

O sırada Madame Hebert telaşa onu çağırıyordu. Anlaşılan işler sıkıştı. Joy aceleyle yemek salonuna geçti. Masadan masaya koşarken içeriden Gipsy'nin ve ona gülerek cevap veren Rain'in sesini duyuyordu.

Az sonra genç adamın çıkmak üzere kapıya yöneldiğini görünce peşinden gitti.

«Rain, seninle konuşmam gerek.»

«Teşekkür etmene gerek yok. Bir dost için her zaman yardımcı olurum.»

«Ben sana teşekkür filan etmeyecektim. Eminim Gipsy fazlasıyla etmiştir.»

Rain'in kaşları hafifçe havaya kalktı. «Yoksa kömür ocağıyla ilgili yeni sorular mı?»

«Aslına bakarsan evet. Onu da içeriyor söyleyeceklerim. Ben burada işimi bitirince sen teknede boş olacak mısın?»

«Evet. Mutfakta olurum. Yolu biliyorsun.»

Rain çıkıp gittikten sonra Joy arkasını döndüğünde karşısında Gipsy'yi buldu. «Bu tatsızlığın nedeni ben miydim?»

Joy başını sallamakla yetindi. Boğazına takılan düğümü yutunca konuşabildi ancak. «Bir şeyler yedin mi sen?»

«Sen? Sen de yemedinse, birlikte yeriz. Bir dostla yemek yemeğe ihtiyacın var gibi görünüyor.»

Yarım saat sonra, camekânlı salonda karşılıklı bir masaya oturmuşlardı. Yemeğe koyuldular.

«Bana ne oldu, bilmiyorum. Belki de yalnızca yorgunluk. Oysa asıl teselliye senin ihtiyacın var.»

«Yo,» diyerek çatalını ağzına götürdü Gipsy. «Benim sorunlarım biraz bekleyebilir. Kaçmıyorsun ya!» Joy dikkatle arkadaşına baktı. Sesinde ki bu acı ton, konuşmaya bu isteksizlik hiç de onun tavrı değildi. Demek bu son gönül macerası bayağı ciddiydi.

«Mustang ne oldu?»

«Rain kasabadaki tamirciye uğrayıp arabayı atölyeye çekmelerini sağladı. Ne olağanüstü adam! Eğer hayatımda Bruno olmasaydı...» Gipsy cümlesini yarım bıraktı. İştahı açılmışa benziyordu.

Yemeğe devam ederken sözlerini sürdürdü. «Düşünsene bu uzak köşede böyle bir sürpriz. Hem de yüzer bir evde yaşayan bir adam. Hiç içini gördün mü?»

«Evet.» Joy, neden gözlerinin önünde birden o hamağın canlandığını anlayamadı. «Eminim seni de davet eder.»

«Öyle mi dersin?» Gipsy'nin çekik gözleri düşünceli bir ifade aldı. «Parmığında yüzük yok. Dikkat ettim. Bu adam seni ilgilendiriyor, öyle değil mi?»

Joy'un yüreği deli gibi çarpmaya başlamıştı. «İlgilendirmek mi? Gipsy, sen nereye varmak istiyorsun?» Joy çatalını tabağına bırakıp çaresiz gözlerini arkadaşının yüzüne dikti. «Rain Mac-Callum ve yüzer evi buraya geldiğinden beri benim için yalnızca sorun oldular. Ne onun ne de yüzer evinin karşıma çıkmaması için neler vermezdim!»

«Bu söylediklerinde içten değilsin, Joy. Gerçeği kabul et. Sen ona âşıksın!»

Salon son derece sessizdi o anda. Kumsala vuran dalgaların hafif hışırtısı duyuluyordu. «Âşık olmak mı? Onun nasıl biri olduğunu bilseydin...»

«Erkeklerin nasıl oldukları pek fazla fark etmiyor böyle durumlarda. Biri karşına çıkar. Özel biridir ve sen ona âşık olursun. Joy, karşısında konuştuğun insan benim. Beni kandıramazsın. Daha şu kapıdan içeri girdiğimiz anda yüzündeki ifadeden anladım bunu.»

Joy arkasına yaslandı, çatalıyla bıçağını bırakıp peçetesini katladı. «Yanıliyorsun. Evet, Rain bana çekici geliyor, kabul ediyorum, ama o kadar. Yo, bu kez yanıldın.» Uzanıp elini arkadaşının eli üzerine koydu. «Adının Bruno olduğunu ve televizyon yapımcısı olduğunu söylemiştin. Gerisini anlat.»

Gipsy'yle geçireceği zamana ihtiyacı vardı. Bu arada arkadaşının Rain'e olan duyguları hakkını da söylediği sözlerin sarsıntısını atlatacağını umuyordu.

Ama bir saat kadar sonra, yüzer evde Rain'le karşılaştığında o sarsıntının geçmediğini kavradı. Joy içeri girdiğinde Rain'in arkası dönüktü. Yüzünü kendisine döndüğünde Joy onun kasabada tıraş olduğunu, sakallarını düzelttirdiğini fark etti. Eğer o anda genç adam kollarını açsaydı, Joy hiç düşünmeden kendisini kollarına atardı.

Ama Rain kollarını açmadı. Yalnızca genç kıza baktı ve ilk hareketi ondan bekledi. Gözlerinde çözümlenmesi olanaksız bir ifade vardı. Onun yine içine kapandığını düşündü Joy. Böylesi daha iyiydi. Ona koşma isteği birden sönmüştü çünkü. Joy cebinden faturayı çıkarıp ona uzatırken dehşet içinde parmaklarının titrediğini fark etti.

«Sanırım dondurucuya yerleştirmekte olduğun şeyler, bu faturada yazılı.»

Rain faturaya şöyle bir baktı. «Ben de onun nerede olduğunu düşünüyordum.»

«Vergi nedeniyle ona ihtiyacın var tabii. Çalışma odanda yerde bulmuştum.»

Gözleri tekrar karşılaştı. Joy bir an onun yumuşayacağını umdu. Sonra, Rain'in gözleri başka yöne çevrildi. Dudaklarına belli belirsiz bir gülümseme yayılmıştı.

«Ve sen istihbaratçılık oynamaktan kendini almadın, öyle değil mi? Düşmanın planlarını öğrenmek için iyi bir fırsattı doğrusu.»

Joy'un yanaklarına ateş bastı. «Hayır, öyle olmadı. Rüzgâr faturayı masandan uçurup yere düşürmüştü. Tam o sırada sen beni çağırdın, ben de yerden aldığım şeyi sana vermeyi unuttum. Bugün çamaşır yıkayacaktım, ceplerimi boşaltırken gördüm.»

«Peki, sonra? Ne gibi bir sonuca vardın?»

«Bir sürü insana, bir sürü yemek servisi yapmayı planladığın sonucuna vardım.»

«Yanlıı. Bir sürü barbekü deseydin daha doğru olurdu. Konuklarım için.»

Rain'in sesindeki renksizlik Joy'u sarsmııtı.

«Müşterilerin için turlar düzenlemeyi düşünüyorsun herhalde.»

«Gelecekteki müşterilerim,» diyerek omuz silkti Rain. Son paketi de dondurucuya yerleştiriyordu bu arada. «Satış için her küçük ayrıntıyı düşünmek durumundayım.»

«Tahmin ederim. Mönün olacak mı? Fiks fiyat mı yoksa alakart mı olacak?»

«Ücretsiz olacak. 'Bir akşamınızı yüzer evde geçirin ve keyfinize bakın,' türünden bir reklam. Bu işler böyle yürüyor.»

Joy dişlerini sıktı. «Benim işim böyle yürümüyor ama. Kurulmuş, işler haldeki restoranlarla haksız rekabete girdiğin umrunda değil senin, değil mi?»

Genç adam dondurucuya yaslanarak gözlerini ilerdeki bir yelkenliye dikti. «Fraser Nehri'nde,» diye ağır ağır söze başladı, kendi kendine konuşur gibi. «Kilometrelerce yol gidersin ve yiyecek alacağın bir yere rastlamazsın. Önceden hazırlanman gerekir. Yoksa aç kalırsın.»

Joy yumruklarını var gücüyle sıktı. «Burası Fraser Nehri değil.» Genç kız öfke içinde yürüdü, parmaklıklara yaslandı. Yüzer ev suda ağır ağır sallanıyordu. Hafif bir rüzgâr çıkmııtı. Yelkenli bu rüzgârdan beklenmeyecek kadar hızla yol alıyordu. «ButterCup Cafe'den yüz metre ötede demirlediğini sana hatırlatmam mı gerekiyor?» Joy, 'ButterCup Cafe' sözcüğünü söylerken sesinin tıpkı bir çocuk gibi kısılıp çatladığını fark ettiğı zaman kendi kendine lanet okudu.

Rain, genç kızın tişörtünün koluna dokundu. «Hâlâ üzerinde serviste giydiğin giysiler var. Bana gelip ağzımın payını vermek için üzerini değiştirmeyi bile bekleyemedin, değil mi?»

Joy öfkeyle döndü, ama Rain buna hazırlıklıydı. Ellerini yavaşça genç kızın kalçalarına koydu. Bir tek bakışı Joy'un, söylemeye hazırlandığı öfkeli sözcükleri unutmamasına yetti. «Gerçekten burunun dibinde bedava yemek verecek kadar çıkarıcı ve ilkel olabileceğimi düşündün mü? Sen beni ne zannediyorsun?» Rain'in gözlerinde gördüğü, kapılarını pencerelerini kapatan ve onu dışarda bırakan ifade silinmişti. Bu gözlerde kızgınlık vardı şimdi. «Bir kez olsun gerçeği görmeyi dene sen, öye şaşırsın ki!»

Joy, öfkeyle genç adamın ellerini tutup üzerinden çekti. «Şaşırmak mı? Beni her an şaşırtmaktan başka bir şey yapmıyorsun Mr. MacCallum! Zaten bütün sorun da bu!»

«Hangi sorun?» Rain'in, kendini güçlkle denetlediği, bağdırmamak için zor tuttuğu belli oluyordu. «Yolcularımı alacak, motoru çalıştıracak, halatları çözüp göle açılacağım. Sonra sakın bir koya çekilip kıskanç kafeterya sahiplerinin saldırı olasılığından uzak, hamburger yiyeceğiz. Senin mönünde hamburger bile yok, lanet olsun! Derdin ne senin?»

«Kıskanç kafeterya sahipleri mi? Bu... bu... mavnay ve kıytırık hamburgerlerini mi kıskanacağım?»

«Kıskanmıyor musun? Kabul et gerçeği. Senin benden istediğin, şapkam ellerimde kapına gelip, 'Lütfen Miss Lowry, müşterilerimi kafeteryanızda ağırlayabilir miyim?' demem, öyle değil mi?»

Joy, yüzüne kan hücum ettiğini hissetti. Bu kadar açık ve kabaca ortaya koyamazdı, kendi kendine bile kabul edemezdi, ama evet, galiba bilin-

cinin gerilerinde bir yerde bu vardı. «Evet, benim bir kafeteryam var,» dedi Joy, kısık bir sesle. «Ve sen de gerçekten yüz metre ötemdesin.»

«Evet, ikide bir bana hatırlattığın da bu zaten. Sanki ben bilmiyormuşum gibi.» Şimdi yorulmuş görünüyordu Rain. Joy birden, onun da, Butter-Cup Cafe'nin Laurentian Dağları'nın ötesinde bir yerlerde, kendisinden kilometrelerce uzakta olmasını tercih ediyor olabileceğini düşündü. Bu düşünce, nedense onu rahatlatacağına, anlaşılmaz bir acı vermişti.

«Ben de sana şunu hatırlatayım,» diye devam etti Rain. «Benim işim insanları, yüzer ev almaları için ikna etmek. Bunu yapabilmek için, onlara yüzer evlerde ne kadar zevkli vakit geçirebileceklerini göstermem, onları ikna etmem gerek.»

Joy, şimdi emindi artık, onun da kendisinden çok uzaklarda olmayı istediğinden. «Sanırım, barbeküler gezilerin bir parçası olacaksa, benim için bir sakıncası yok.» Joy yüzünü ifadesizleştirmeye çalışarak yan gözle ona baktı. Rain de aynı ifade-siz yüzle, aynı şekilde ona bakıyordu.

«Sorunu çözdükse, işimin başına dönebilir miyim?»

«Elbette.» Joy, oracıkta, sırtını parmaklıklara yaslamış, hareketsiz duruyordu. İçinde dünyanın en saçma isteği yiyip bitiriyordu onu. Bir kez daha o mutfakta oturup onunla birer fincan çay içmek!

Rain, bir takım paketleri soğutucuya yerleştirmeye devam ediyordu. «Seni işinden alıkoymayayım,» dedi genç adam. «Mutlaka kızartman gereken patatesler, yapman gereken tatlılar filan vardır.»

«O kadar sıkışık değilim. Arkadaşım geldiğinden beri...»

Rain birden doğrulup ona baktı. «Ha, doğru.

Gipsy Connors. Geleceğin artisti, bugünün foto-modeli.» Geniş bir gülümseme bembeyaz dişlerini ortaya çıkardı. «İşte uğruna banka soyulacak bir kadın!»

‘Ben öyle bir kadın değilim onun gözünde,’ diye geçirdi içinden Joy. «Gipsy’yle çok eski arkadaşızdır,» dedi sonra kuru bir sesle. «Ona yardımcı olmakla gerçekten incelik gösterdin.»

«Ah, inan bana, yaptığım şeyin incelikle yakından uzaktan ilgisi yoktu,» dedi Rain, anlamlı bir gülümsemeyle.

Rain nasıl bu kadar açık ve kaba bir şekilde ortaya koyabiliyordu Gipsy hakkındaki niyetini? Hamağın içinde kendisine o ifadeyle baktıktan sonra, bunu nasıl yapabiliirdi? Rain’in bu yeni yüzü, bu bıçkın ifade Joy’a çok yabancıydı. «Gipsy’nin yaşamında bir erkek var,» dedi buz gibi bir sesle.

«Buraya tek başına gelmesinin nedeni bu mu? Belki biraz değişikliğe ihtiyacı vardır. Belki her şeyi yeni baştan düşünebilmek için başka birisiyle ilgilenmek ona iyi gelir?»

«Hiç de değil!» Rain ciddi olabilir miydi? Joy, yüzünden hiçbir şey anlayamıyordu. «İstersen ona kendin sor bunları. Keyfin bilir. İstedığın gibi davran.»

«Hep öyle yapmıyor muyum zaten?» Sesindeki bu sahte yumuşaklık Joy’un tüylerini diken diken ediyordu. Sözlerini söylerken, bir yandan da sanki Joy orada yokmuş gibi işine devam ettiğini görmek ayrıca sinir bozucuydu.

Joy, dönüp salona doğru yürüdü, oradan da güverteye çıkıp eve gidecekti. Ama tam kapıda Rain’in sesiyle olduğu yerde kaldı.

«Joy!»

Adını böyle, hiçbir özelliği olmayan bir ifadey-

le söylemesi bile genç kızı heyecanlandırmaya yetiyordu. Durup bekledi.

Rain arkasından gelmişti. «Cumartesi gecesi bir parti vereceğimi söylemek istiyorum sana. Mac-Callum yüzer evlerinin tanıtımı için işadamlarına, marina sahiplerine verdiğim bir parti. Müzik ve dans olacak. Sanırım sabaha kadar da sürer. Sen ve arkadaşın da gelebilirsiniz.»

Joy, ta içinden korkunç bir öfkenin kabarmakta olduğunu hissetti. «Sen bunu bir davet mi sayıyorsun?»

«Daha önce, bundan sonra bir parti verdiğimde komşularımı da çağıracağımı söylemiştim. Dokuz gibi gel. Çarpıcı bir şeyler giy.»

Rain, sanki bir yabancıyla, daha da kötüsü, saygı duymadığı, hoşlanmadığı birisiyle konuşur gibiydi. Belki de Joy'un daveti kabul etmemesini diliyordu içinden. Daveti kabul ederse, sabaha kadar çalan müzikten, düğünççeklerinin araba tekerlekleri altında ezilmesinden şikâyet etmeye hakkı kalmayacaktı. Madem öyle, hiç canını sıkmasına gerek yoktu, kafasını kesse gitmeyecekti partisine.

«Galiba unutuyorsun, ben cumartesi geceleri de çalışıyorum.»

«Geç gelirsin. O kalabalığın arasında yokluğun fark edilmez.»

«Yokluğumun fark edilmeyeceği yerlere yapılan davetleri kabul etmem. Ayrıca, pazar sabahları da kahvaltı veriyorum. Erken uyumam gerek.»

Rain, aldırılmaz bir tavırla gülümseyip el salladı. «İyi şanslar, o halde.»

Eğer ona o kadar yaklaşmanın kendi üzerindeki etkilerinden korkmasa, koşup bir yumruk indirebilirdi gözüne.

«Umarım Gipsy davetimi reddetmez.»

«Kendin sor. Ben onun sekreteri değilim.»

«Soracağım zaten.»

«İyi.»

Joy hırsıyla dönüp yürüdü. Küçük köprüden inerken arkasına dönüp bağırdı. «Bir de kendine tekne yapımcısı mı diyorsun? Daha buraya bir basamak bile yapmamışsın. Umarım marina sahiplerinden biri ayağını kırar burada!»

Öfkeyle yürürken, 'Ne oluyor bize?' diye düşünüyordu. Çocuk gibiydiler. Birbirlerini iğnelemek için hiçbir fırsatı kaçırmıyorlardı. Oysa ikisi de çocuk değildi, oynadıkları da oyun.

O an, Rain'in o geniş adımlarının ayak seslerini arkasında duymak için neler vermezdi! Oysa ayak sesleri yerine yalnızca kumsala vuran dalgaların sesi vardı.

Ah, keşke, keşke ona âşık olmasaydı. Joy o anda olduğu yerde kalakaldı. Evet, Gipsy haklıydı. Joy, Rain MacCallum'a, o pervasız, katı, ama aynı zamanda duyarlı ve sevecen adama sıırılsıklam âşıktı! Dönüp yüzer eve baktı. Şimdi ne yapacaktı?

Ertesi sabah La Grosse Grenouille ortadan kayboldu.

Joy geceliğiyle balkon kapısından dışarı, gözlerine inanamayarak bakıyordu. İskele bomboştu. Yalnızca uçsuz bucaksız bir su kütlesi görünüyordu. Rain... Rain neredeydi? Ne olmuştu ona?

«Joy, Joy! Uyandın mı?»

Gipsy, üzerinde göz kamaştırıcı dantel bir gecelikle odasına daldı. «Joy, inanmayacaksın ama bir pencereden dışarı bak!» Birden durdu. «Ah, görmüşsün bile. Acaba ne oldu? Sen biliyor musun? Aklına bir şey geliyor mu?»

Joy başını iki yana salladı.

«Belki de battı koca tekne,» dedi Gipsy.

«Yok canım, orada göl derin değil,» dedi Joy ama, elinde olmayarak su yüzeyine dikkatle bakmaktan kendini alamadı.

«Polise telefon edelim, bir şeyler yapalım.» Gipsy telaşlanmıştı. Joy da meraklanmış, içine garip bir korku düşmüştü. Rain'in başına bir şey gelmiş olmasındı?

Tam o sırada kapının vurulduğunu duydular. Oysa daha sabahın yedisiydi. Kim olabilirdi?

Kapıda, giysileri sıırılsıklam, mahcup bir gülümsemeye Rain duruyordu. «Selam komşu! Uyandırdım mı?»

«Rain!» Joy ilk önce buz kestiğini, sonra ateş bastığını hissetti. Daha kendini denetlemeye fırsat bulamadan yüzüne sevinçli bir rahatlama ifadesi yayılmıştı. Hatta, onun gerçek olup olmadığını anlamak ister gibi uzanıp koluna dokunmasına bile engel olamadı.

«Mmm, çok sıcak bir karşılama. Ara sıra değişiklik iyi oluyor. Bir de kahven varsa, o zaman nefis olacak.»

Joy, kendini toparlayıp geri çekildi. «Ben de kahve yapmak üzereydim,» dedi mesafeli bir ses tonuyla. «İçeri gir. Ben sadece... yani Gipsy demek istedim, şey olduğunu...»

«Boğulduğumu mu düşündünüz?» Rain'in tek kaşı hafifçe havaya kalkmıştı. «Benim için kaygılanmanız, yani Gipsy'nin kaygılanması demek istedim, büyük incelik.»

«Peki, ne oldu? Yüzer ev nerede? Sen sıırılsıklamsın.» Gerçekten de genç adamın bastığı yerde küçük bir göl oluşmuştu. Sesindeki umudu gizlemeye çalışarak sordu. «Yüzer ev batmadı, değil mi?»

Rain, sudan çıkıp da silkinen sevimli bir köpek gibi gözüne düşen ıslak saçlarını geriye attı. «Bat-

mak mı? MacCallum yüzer evleri batmaz. Dün geceki fırtınada zincir koptu. Adanın arka tarafına sürüklendi. Sonra da bir kayaya oturdu. Kıyıya yüzmek zorunda kaldım.»

«Peki motoru çalıştıramadın mı? Teknenin orada oraya sürüklenmesi doğal mı?»

«Fark etseydim, elbette motoru çalıştıırırdım. Ama öyle derin uyuyormuşum ki, hiçbir şey hissetmedim.» Gözlerinden bir pırıltı geçti genç adamın. «Hamakta uyurken zaten sallanmaya alıştığım için, fazladan bir sarsıntı uyandırmaya yetmiyor.» Rain girişteki tezgâha doğru yürüdü. «Telefonunu kullanabilir miyim?»

Joy havlu getirmeye giderken, Rain'in kasabadan birileriyle konuşup adamlarının derhal oraya gelmelerini söylediğini duydu.

Genç kız mutfağa girdiğinde, Gipsy çoktan kahve makinesini fişe takmış, dolaptan yumurtalar çıkarmıştı. «Ona verecek giysimiz de yok,» diyordu arkadaşı. «Ben ekmekleri kızartırken, sen de yumurtayla ilgilen. Hiç değilse iyi bir kahvaltı hazırlayalım ona.»

«Yumurta mı? O kadar ihtimama ne gerek var...»

«Joy, şekerim, barış yapmayı denesene! Bu durumdaki bir adamla kavgayı sürdüreceksin değilsin ya? Adam zatürreeden ölebilir!»

Joy gerçekten utanmıştı. Ne oluyordu ona böyle? İyice çocuklaşmıştı gerçekten!

İçeri döndüğünde Rain az önce Joy'un verdiği havluyla kurulanıyordu. «Daha kimse kahvaltı etmemiş. Onun için ilk önce buraya gelip kahvaltı etmelerini söyledim. İyi etmiş miyim?»

Joy irkilerek üzerindeki geceliğe ve tüylü terliklere baktı. «Ne zaman gelecekler?»

«Beş dakika içinde. Hadi on olsun,» diyerek gü-

lüksedi genç adam. «Bu senin sabah servisi kıyafetin mi?»

Joy ateş püsküren gözlerle ona baktı. Bir önceki günün öfkesi yeniden kabarmaya başlamıştı içinde. «Bu kez ButterCup Cafe işine yaradı galiba.»

Rain omuz silkti. «Le Casse-Croûte'a gidebildik. Ama oradaki fıstık garsonun izinde olduğunu öğrendim.» Genç adamın gözleri ilgiyle Joy'un vücut hatlarını ortaya çıkaran geceliğinde dolaştı. «Telaşlanma. Bana çok güzel görünüyorsun. Tam da bir erkeğin sabah gözlerini açar açmaz görmek istediği şey bu.»

Joy, yüzüne ateş bastığını hissedip hızla oradan uzaklaştı.

O sabah tam bir kargaşa içinde geçti. Lastik botlu adamlar giriyor, çıkıyor, telefon durmadan çalıyor, kahve makinesi aralıksız çalışıyordu. Öğlene doğru koyun ucundan yüzer ev bütün görkemiyle görüldü. Güvertesinde de muzaffer bir ifadeyle gülümseyen Rain duruyordu.

«Sensiz bu işi başaramazdım,» dedi Rain, yarım saat kadar sonra. Herkes gitmiş, ortalık sakinleşmişti.

«Bensiz mi, yoksa kafeterya ve telefonumdan mı söz ediyorsun?»

Rain tatlı tatlı gülüp, Joy'un yüreğine acı veren bir içtenlik ve yakınlıkla genç kızın yüzüne bulaşan unu sildi. «İşte benim Joy'um! Onu kandırma olasılığıma karşı daima tetikte!»

«Ben senin Joy'un değilim.»

«Evet,» dedi Rain alçak sesle. «Değilsin, öyle değil mi?»

Bölüm Yedi

ButterCup Cafe'nin işleri kötü gidiyordu. Rain üzerinde «Yüzer evle Tanıtım Gezileri ve Ücretsiz Barbekü Partileri» yazılı bez pankartı sahile astığından bu yana akın akın insan geliyordu. Tüm mü de kendi kafeteryasının önünden geçip yüzer eve doluşuyordu. Öyle ki, bir hafta içinde Joy'un Madama Hebert'e yalnızca bir kez ihtiyacı olmuştu.

Bu gidişle borcunu vadesinde ödeyemeyecekti ve evi satışa çıkardığında onu satın alacak ilk kişi de Rain olacaktı. Joy bir yandan mutfakta yemek yaparken bir yandan da düşünüyordu. Rain elbette bunu özellikle, ona kötülük olsun diye yapmıyordu. Ama bu duruma pek de üzülmediği açıktı. Neden üzülse ki? Zaten istediği bu ev değil miydi?

Bir sabah alışveriş için kasabanın en büyük süpermarketine gittiğinde günlerdir ilk kez Rain'i gördü. O da el arabasını almış, haftalık alışverişini yapıyordu. Üzerinde blucinden kesilerek yapılmış bir şortla bir tişört vardı. Yüzünün güneşte daha da bronzlaştığı ilk bakışta belli oluyordu.

Selamlaştıktan sonra ilk kez Rain konuştu. «Kartalup kavunu alacaktım. Olgun olanlar nasıl seçilir, biliyor musun?»

Joy, onu günlerdir ilk kez görüyor olmasının verdiği heyecan ve sersemlikle kafasını güç bela toplayabildi. «Olgun olanlar mı? Ha, evet, çok kolay,» dedi. Sonra genç adamın baş parmağını

tutup kavunun sivri ucuna götürdü. «Bak, buraya parmağını koyacaksın.»

«Buraya mı?»

«Evet. Hafifçe bastıracaksın. Eğer burası yumuşaksa ve bastırınca kokusu çıkıyorsa olgunlaşmış demektir...» Cümlesinin sonuna doğru sesi iyice zayıflamıştı genç kızın. Çünkü Rain baş parmağını genç kızın parmaklarından kurtarıp, elini avcunun içine almıştı. Joy dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Acıyla düşündü. On gün olmuştu. Onun dokunuşunu hatırlayıp özleyerek geçirdiği tam on gün... Yavaşça elini onunkinden kurtarıp sakın bir sesle sordu. «Kaç tane alacaksın?»

«Bir düzine.»

Joy ansızın tüm olumsuzlukları hatırlayıp o yakıcı öfkeyi duydu içinde. Özlemdense öfkeyi tercih ederdi. «Elbette, doğru ya, müstakbel müşterilerin için verdiğin barbekü partilerinde gerekecek.»

«Dün gece müzik rahatsız etti mi seni?»

«Hayır,» diye yalan söyledi Joy.

«Sanırım biraz gürültü ettik.»

«Her zamanki gibi. Birisi köprüden suya düştü, on kişi avaz avaz bağırarak veda etti, yarım düzine araba kapısını çarparak kapattı, hepsi de motorlarını sanki özellikle yapıyormuş gibi gürültüyle çalıştırdı.»

Rain sıkıntıyla başını salladı. «Oysa ben gürültü etmemelerini söylemiştim. Gerçekten üzül-düm.» Rain patates seçmekte olan Joy'a bakıyordu dikkatle. «Ama kabul et ki kumsal inşaat artıklarından temizlendi.»

«Evet, çünkü bütün artıkılar benim garajıma kondu.»

Aralarının açılacağını henüz tahmin etmediği günlerde Rain'le, inşaat malzemelerini evin gara-

jının bir bölümüne koyacağına ilişkin bir kira sözleşmesi yapmışlardı.

«Çok kötü durumda değil mi o garaj? Bir gün gelip orayı temizleyeceğim.»

«Bir gün mü? Ne zaman? Bugün Honda'yı çıkarmak için bir sürü ıvır zıvırı bir kenara yığmam gerekti.»

Rain, başını bir yana eğerek bir süre düşündü. Gözlerinde küçük pırıltılar uçuşuyordu. «Park yerinde dün bir levha görür gibi oldum. 'Bu park yalnızca kafeterya müşterileri tarafından kullanılabilir,' yazıyordu. Belki seninle bir anlaşma yapabiliriz.»

Gerçekten de Joy, girip çıkan arabalardan bunalıp bir gün önce öyle bir levha asmıştı parkın girişine.

«Nasıl bir anlaşma?»

«Een garajı temizleyeceğim, sen de park yerinde benim konuklarım için bir alan ayıracaksın.»

«Ne? İki şeyi nasıl aynı kefeye koyarsın? Bir kiracının kiraladığı yeri temiz tutması zaten onun sorumluluğundadır.»

«Sözleşmede böyle bir şey yok ama.»

Joy'un gözleri öfkeden çakmak çakmak olmuştu. «Sözleşmede park yeri de yok!» Joy öfkeyle dönüp, arabasını sürmeye koyuldu. Rain de arkasındaydı. Bir şey almak için durduğunda ense sinde Rain'in soluğunu duydu. «Çıkmaz sokak, öyle mi?» Sesi yumuşacık ve sıcaktı. Joy tüm gövdesinde ılık bir ürpertinin dolaştığını hissetti. Birkaç kedi maması kutusunu alıp arabasına koydu.

«Seninle açık konuşacağım,» dedi Rain. «Bu kez sen güçlüsün. Park yerin olmadan işimi sürdürmem. Bir gezi için en azından...»

«Beni bunlar hiç ilgilendirmiyor,» diye onun sözünü kesti Joy. «Bana ne? İstersen kumsala beş

katlı kapalı bir garaj yap!» Genç kız arkasına bile bakmadan yürüdü gitti.

Ondan kurtulduğunu sanmıştı, ama dışarı çıktığında Rain'i Honda'nın yanında kendisini beklerken buldu. Ona doğru yürürken genç adamın bakışlarının, yürürken kalçalarının hareketine takıldığını gördü.

«Şimdi ne var?» dedi Joy ters ters. Oysa yürek çarpıntısından zor konuşuyordu.

Kestane rengine çalan sakalıyla örtülü çenesiyle ilerdeki arabasını gösterdi genç adam. «Akü boşalmış.»

«Eee?»

Rain rahat rahat gülümsedi. «Belki incelik gösterip beni servis-bakım istasyonuna kadar götürürsün diye düşünmüştüm.»

Başka bir seçeneği var mıydı? «Bütün bu poşetler ve kese kâğıtlarıyla birlikte mi?»

«Onları burada bırakamam, değil mi?»

Joy dişlerini sıkarak kapıyı açtı ve torbaları arka koltuğa yerleştirdiler. «Senin bütün aldıkların bunlar mı?» diye sordu Rain, Joy'un yanına, ön koltuğa yerleşirken. Öylesine yakındı ki genç kız bir ara onun güneş ve göl suyuyla karışık teninin kokusunu duydu.

«O kadarına ihtiyacım vardı.» İçinden bu kadar az erzağa ihtiyacının olmasının nedeninin kendisi olduğunu söylemek geldi, ama kendini denetledi. Onun ekmeğine yağ sürmek istemiyordu. Kontağı çevirip motoru çalıştırdı ve geri geri çıkmak üzere arkaya döndü. Göz ucuyla genç adamın yüzünü görüyordu. Sakin ve rahattı alabildiğine.

«Bu hafta hafif öğle yemekleri mi vereceksin?»

«Evet, büfe tarzında.» Joy park yerinden çıkıp kasabanın ana caddesine girdi. «Şöyle bir de ya-

zı asacağım : ‘Geziye çıkmadan önce büfemize bir uğrayın.’»

«Anlıyorum.» Rain belli belirsiz gülümsedi. «Düşmanını yenemiyorsan onunla işbirliği yap, di-yen atasözüne uyuyorsun yani.»

Joy cevap vermedi. Ağzını bir kez açarsa bir daha kapaması zor olacaktı çünkü. Bir süre ko-nuşmadan gittiler.

«Süpermarkette söylediğin, beş katlı garajla il-gili sözler sana hiç yakışmıyordu,» dedi Rain bir ara. «İçimde öyle bir duygu var ki, sanki ne yap-sam senin sinirine dokunuyor.»

«Umurunda mı?»

«Umurumda olmalı mı? Sen söyle.»

‘Bilmiyor musun? Görmüyor musun?’ diye hırs-la geçirdi içinden Joy. Eğer anlayamıyorsa, söyle-mesinin ne yararı vardı? Tam köşeyi dönerken Rain onu durdurdu.

«Burada bir dakika durur musun?»

«Ama... bakım servis istasyonu daha iki sokak ötede.»

«Buradan telefon edeceğim onlara,» diyerek arabadan indi Rain.

«Peki ya aldığın şeyler?»

«Bekle beni, şimdi geleceğim.»

Joy, ilerdeki şarküterinin basamaklarını ikişer ikişer çıkan Rain’e baktı. Çok güzel bir sabahtı, ama Joy bütün bu güzelliğin tadına varamadığını fark etti. Bu adam geleceğini bağladığı işini bal-talıyor, duygusal yaşamını altüst ediyordu. Yine de ona ‘hayır’ diyemiyordu! Ne olacaktı bu işin sonu?

Neden sonra elinde iki kocaman kesekâğıdı ile görüldü Rain.

«Bana bir telefon edeceğini söyledin, yarım sa-attir bekletiyorsun neredeyse. Senin özel şoförün müymi ben?»

«Başlama yine, Joy,» diyerek ön koltuğa yerleşti Rain. Sonra damdan düşer gibi, «Seninle konuşmamız gerek,» dedi. Joy ona aldırmadan dönüş yoluna saptı.

«İlk sağa sap,» dedi Rain kuru bir sesle. «Tepe-den yukarı doğru.»

«Ama o yol, Auberge des Vent'a giden eski yol...»

Rain uzanıp direksiyonu sağa kırdı.

«Söyledim sana, seninle konuşmamız gerek. Kafeterya ya da yüzer evde olmaz. Tarafsız bir saha gerek. Eğer arabayı sen sürmeyeceksen, seni tuttuğum gibi oradan kaldırır, direksiyona ben geçerim.»

Joy onun kararlı profiline baktı. Söylediğini yapabilecek güçteydi. Çaresiz iki yanını böğürtlenler kaplamış, artık kimsenin geçmediği o eski yola saptı. Tepeyi kıvrıla kıvrıla tırmandılar. Sonunda Auberge görünmüştü. Burası eskiden davetlerin verildiği, partilerin düzenlendiği, içinde restoranı ve kafeteryası olan, eski bir handan otele dönüştürülmüş, Joy'la teyzesinin her yaz gelip kaldığı güzel bir yapıydı.

May teyzesiyle en son yedi yıl önceki yaz gelmişlerdi buraya. Auberge'in pencerelerinin panjurları sımsıkı kapalıydı şimdi. Geniş mermer merdivenler yıpranmış, terk edilmiş görünüyordu. Arabadan indiklerinde Joy yürüdü, aralık du-ran panjurlardan birine yaklaştı. Dans salonu bazı eski eşyalarla birlikte hiç değişmeden duruyordu. Değişen tek şey canlılıktı. Kocaman şömine ona eski günleri hatırlattı.

Her cumartesi teyzesiyle birlikte dansa gelirlerdi. O zaman on yedi yaşındaydı ve saçları omuzlarına dökülüyordu. Çevresinde bir sürü delikanlı vardı, ama hiçbirisi Joy'un belleğinde yer etmemişti. Son dansa kadar kalırlardı. Genç kızın gözleri-

nin önünde, gülümseyerek kendisini seyreden teyzesinin güzel yüzü canlandı. Birden gözlerine yaşlar doldu. Arkasını döndüğünde Rain'in kollarında buldu kendini.

«Rain,» diye fısıldadı, yüzünü Rain'in güven verici göğsüne gömerek. «O yaz teyzemle geçirdiğim son yazmış ve benim haberim yoktu.»

Rain onu sımsıkı göğsüne bastırdı. Dudakları saçlarına değiyordu. «Üzgünüm, Joy,» diye mırıldandı. «Buraya getirerek sana kötü şeyler hatırlattım...»

Rain ona acıyordu ve bu Joy'un en son istediği şeydi. Öyle kolay ağlayan bir kız değildi oysa. Belki son günlerdeki mutsuzluğunun, kafeteryanın iflasını bekleyerek geçirdiği uykusuz gecelerin sonucuydu bu aşırı duyarlılık. Silkinerek onun kollarından sıyrıldı. «Yok bir şeyim. Şu anda iyiyim, emin ol.»

Rain gidip basamaklara bıraktığı kesekâğıtlarını aldı. «Ögle yemeği yiyeceğiz şimdi,» dedi kararlı bir sesle. «Sonra da konuşacağız.» Joy karşı çıkmadı. İlk kez ipleri onun eline almasını memnuniyetle karşılıyordu. Rain onu ağaçlıklı küçük bir patikadan, gölü gören kayaya götürdü. Buradan manzara gerçekten çok güzeldi. Masmavi göl, arkada dağlar ve gökyüzü kusursuz bir uyum içindeydiler.

«Demek burasının manzarasını hatırlıyorsun,» dedi Joy, yere otururken.

«Unutulacak gibi mi? Desire du Coeur burasının adı. Anlamını biliyorsun, değil mi?»

Joy sessizce başını salladı. Nedense yüreğini bir el sıkıyor gibiydi. «Yüreğin Arzusu.» Bir süre hiç konuşmadan bakiştılar.

Sonra Rain kesekâğıdının içindeki yiyecekleri çıkardı. Soğuk et, çeşitli salatalar ve şarap vardı. Kâğıt bardaklar ve tabaklarla sofraya tamamlan-

miştı. Genç adam, Joy'un kucağına kocaman bir peçete yaydı. Joy böyle bir yemek beklemiyordu. Elinde olmadan gülümsedi.

«Bu kaçamağı ne zamandır planlıyordun, söylesene?»

Rain şarabı açıp bardaklarını doldurdu. «Yüzünü gördüğüm andan beri.»

«Benim... yüzümü mü?»

Genç adam ona bardağını uzattı, sonra uzanıp yanağında kalan bir damla gözyaşını parmaklarının ucuyla sildi. «Çok az uyuyorsun. Kendini çok üzüyorsun.»

Joy gözlerini şarabına dikerek hafifçe kaşlarını çattı. Bir anlık zayıflığından yola çıkıp kendisini güçsüz bir kadın olarak görmesini istemiyordu onun.

«Kendimi üzdüğüm filan yok,» diye inkâr etti.

Rain bir dilim soğuk eti ağzına atıp çiğnemeye başlamıştı bile. «Geceleri odanın ışığını hep açık mı bırakırsın?»

«Sen beni mi gözetliyorsun?»

Rain omuzlarını kaldırdı. Sonra genç kızın yemediğini görüp eline bir sandviç tutuşturdu. «Gözetlemiyorum. Sabahın dördünde gözüne giren bir ışıkla uyanırsan sen de ister istemez görürsün komşunun uyuyup uyumadığını.»

«Benim odamın ışığı senin gözüne girmez bir kere!»

«Bir gece gelip denemek ister misin?»

Joy, yanaklarına ateş bastığını hissetti. Keşke ona bu kadar yakın oturmasaydı! «Bazen elimde kitap uyuyakalıyorum, ışık ondan açık kalıyor.»

«Banka defterini mi okuyorsun?» Rain kışkırtıcı bir ifadeyle kaşlarını kaldırmıştı.

«Banka defterim seni ilgilendirmez.»

Genç adam bir yandan iştahla yemeğini yiyor.

du. «Sanki ilgilendiriyormuş gibi bir izlenim aldım. Tabii senin söylediklerinden.»

Joy inatla susarak sandviğini kemirmeye koyuldu.

«O kadar kötü demek?» Genç adam şarabını başına dikti, sonra ikisinin bardağını da tekrar doldurdu. «Söylesene. Anlat bana. ButterCup Cafe'yi sabote etmek için ne yapıyorum ben? Gürültü, park yerini kullanma, çimenlerine zarar verme dışında tabii.»

Genç kız bardağını yere bıraktı. Rain'in sesindeki bu alaycı tondan nefret ediyordu. «Bilmiyormuş gibi konuşuyorsun! Gerçekten gezilerine katılmak için kuyruklar oluşturan o insanların yalnızca yüzer evle gezme amacıyla geldiklerini mi sanıyorsun?»

«Yani gezmek değil, bedava barbekü için geliyorlar, öyle mi?»

«Evet. Benim de söylemek istediğim bu.»

«Bunu kanıtlayabilir misin?»

Joy şaşırmıştı. «Şey, elbette hayır. Hem nasıl kanıtlayabilirim ki...»

«Belki de köprüde durup, 'beyefendi, hanımefendi, acaba içtenlikle yüzer ev için mi geliyorsunuz, yoksa çıkarıcı amaçlarınız mı var?' demem gerek, ne dersin?» Rain sıkıntıyla başını iki yana salladı. «Joy, o bedava yemeklerin amacı insanları ikna etmeye yardımcı olmak. Elbette ilk başta bedava biftek yemek insanlara çekici gelir. Ama bu arada güzel zaman geçiriyorsa, geziden keyif alıyorsa, bir yüzer ev satın almak da aklından geçer insanın.»

Joy, mutsuz bir sessizlik içinde dizlerini karnına çekmiş kollarını da bacaklarının çevresinde kavuşturmuştu. Durum alabildiğine umutsuz geliyordu o anda. Tekrar başladıkları yere dönmüşlerdi işte.

«Peki işlerin iyi yürüyor mu? Satış yapıyor musun?» diye sordu en sonunda Joy.

Rain ona daha da yaklaştı. Şimdi omuzları birbirine değiyordu. «Altı sipariş aldım. Hemen yapıma geçiyoruz.»

«Senin için sevindim.» Joy birden farkına vardı ki, yalnızca onun için sevinmemiştı. Onu mutlu görmek güzeldi. Düpedüz kendisi de sevinmişti işlerinin iyi gitmesine. Bir süre gözleri birbirine takılı kaldı. Gölden hafif bir rüzgâr esiyor, saçları arasında dolaşıyordu. Birden gömleğinin volanlı yakası da havalandı. Genç adamın gözleri Joy'un yüzünden gömleğinin açık yakasına doğru kaydı. Joy, bu derin gözler içinde boğulabileceğini hissetti. Öylesine yoğun bir istek duyuyordu şu anda yanında oturan adama karşı. Kendi arzularının yoğunluğundan korkuya kapıldı birden. Bilinçsizce eli göğsüne uzandı ve yakasını düzeltti. Rain yavaşça elini kendi ellerinin arasına aldı ve avcunu kendisine doğru çevirip uzun uzun öptü. «Bir çözüm var,» diye mırıldandı yavaşça. «Her çıkmazın bir çözümü vardır, hatırlıyor musun?»

Joy titreyen dudaklarla gülümsemeye çalıştı. Yine yüzer evle kafeterya gündeme gelmişti. Bir kez olsun ilişkilerini yüzer ev ile kafeteryadan bağımsız düşünebilselerdi! «Evet, bir çözüm var,» dedi Joy. «Yüzer evini alıp öteki köylardan birine gitmen.»

Rain birden taş kesildi sanki. «İstediğin bu mu? Benim gitmem mi yani?»

«Hayır, senin değil, Rain. Yüzer evin ve o gezilerin benden uzak olmasını istiyorum.»

«La Grenouille benim evim. Benim yaşamım. Yaşamımı kazanma biçimim.» Rain öyle renksiz, ifadesiz bir tavırla Joy'un elini bırakıp ayağa kalktı ki, tokat atsaydı daha az kırardı genç kızı.

«Çok hoşuna giderdi değil mi, pılımı pırtımı toplayıp, Lac Desire'i sana ve o lanet olası kafeteryana bıraksaydım. Hem de ailem tarafından yapılmış o evi...»

Joy bir sıçrayışta ayağa kalktı ve onu kolundan sımsıkı tutarak yüzüne bakmasını sağladı. «Ve senin terk edip gittiğin o evi!... Hem de kimlere? Her yaz bir mevsimliğe gelen ve bir tek çivi çakmayan kiracılara. Çatı akıyordu, su tesisatı kullanılmaz haldeydi. Leylaklar pencerelerden içerelele giriyordu. Onu benim satın almam ve kurtarmam senin için bir şans!»

Gözlerini indirmiş kendisine bakan Rain değil, bir yabancıydı. «Teşekkürler. Listede kaçınıcı geldiğimi bana hatırlattığın için.»

«Ne listesi? Ben sana daha bir şey söylemedim ki,» diye haykırdı Joy, gözyaşlarını zor tutarak.

«Yo, her şeyi söyledin. Kafadaki öncelikler listesi şöyle : ButterCup Cafe, bankaya olan borcun, park yerin, garajın, kedin... Atladığım oldu mu?» Bir torbayı alıp içine geri kalan yiyecekleri, kâğıt bardak ve tabakları doldurmaya koyuldu. «Bana şunu söylesene... Salt meraktan soruyorum, özel bir nedeni yok. Zırhını aşırp sana ulaşabilen bir erkek oldu mu tüm yaşamında? Yoksa bu kirpi dikenlerin öteden beri mi var?»

Joy başını geriye atarak meydan okurcasına baktı. «Son cümlele kendimi benden yararlanmak isteyen erkeklere karşı korumamı kastediyorsan, evet!»

Kuru, ifadesiz gözlerle baktı ona Rain. «Herhalde sana böyle davranmayı eski sevgilin öğretti. Şu eski patronun, Upshaw denilen adam. O senden yararlanmak mı istemişti?»

Joy bembeyaz oldu. Güneşe rağmen dudakları buz kesip donmuştu sanki. Gipsy ona bir sürü

hikâye anlatmış olmalıydı. Sık sık yanmak için kumsala gidiyordu. Joy onları iskelede oturmuş, ayaklarını suya sarkıtmış tatlı tatlı sohbet ederken görmüştü. «Biz... biz sadece arkadaştık. Brian'ın bu konuyla hiçbir ilgisi yok.» Söylediği doğruydur. Eğer ona kendisini korumayı öğreten birisi varsa, o da yaşamına keyfi bir şekilde bir girip, bir çıkan, ona ihtiyaç duyduğu anlarda hiçbir zaman yanında olmayan babasıydı.

Elindeki bardakta kalan suyu döküp, bardağı genç adama uzattı. «Hasmının en iyi arkadaşı'nın ağzından laf almak... O pek akıllıca iş taktiklerinden biri mi bu?»

Rain gürültülü bir kahkaha attı. «Ah haaa!... Gipsy Connors'ın ağzından laf almaya gerek kalmıyor ki! O tam bir kadın. Cömert, açık, verici...»

Joy kıskançlıktan eridiğini hissetti. Besbelli Rain kendini kuşlar kadar özgür hissediyordu. Gipsy ise yakışıklı bir erkekle, hafifçe flört etmeden konuşamazdı. «Tabii, bu yaşama belden aşağı bakan erkekler için tipik bir düştür : Ona her istediğini veren bir kadın. Her fırsatta, her istediğini veren...»

Rain onu sıkıca kolundan tutup sert bir hareketle kendine çekti. Joy, onun gövdesini kendi gövdesinde hissediyordu şimdi. «Playboy kafasına sahip bir erkek olarak tanımlıyorsun beni şimdi de, öyle mi? Senden fazlasını beklemek hayalcilikti... Gerçek Rain MacCallum'ı tanımanı beklemek...»

Joy dudağını ısırıp sustu. O anda onu ne kadar çok seviyorsa, o kadar da çok nefret ediyordu.

Bölüm Sekiz

Gipsy'nin üzerindeki elbise, Joy'un ölçülerine göre alabildiğine cüretli ve çarpıcı olsa da göz kamaştırıcı duruyordu. Az önce kasabanın tek şık butiğinden o geceki parti için almıştı bu elbiseyi genç kadın. Tepede yemek yediklerinden bu yana Joy, Rain'le hiç karşılaşmamış ve partiye gitme me konusundaki fikrini de değiştirmemişti. Bu arada kafeteryanın işleri çok kötü gidiyordu. İflasın eşiğindeydi ButterCup Cafe. Joy her bakımdan kendini gergin, mutsuz ve yalnız hissediyordu.

Akşam olduğunda Gipsy hazırlanmaya koyuldu. Gelen seslerden ve müzikten partinin başladığı anlaşıyordu. Joy ise ortalığı toplamak, muhasebe defterlerini düzenlemekle meşguldü.

Gipsy ona son bir kez gelmesi için ısrar ettikten sonra bütün göz kamaştırıcılığı ile çıktı, gitti. Saat daha dokuzdu. Joy bir duş alıp yatağa girdi. Aklına Rain'in kendisi hakkında söylediği, «Kirpi dikenleri,» sözleri geldi. Sonra da babasını düşündü. Onunla uzun zamandır haberleşmemiş, kafeteryasından söz etmemişti. Daha birçok şeyden söz etmemişti aslına bakılırsa. Babası Joy için önce erkek, sonra bir babaydı. Ama giderek kızgınlığı sönüyordu. Onun yerine, karısının ölümüne, onun yokluğuna dayanamayan ve kızına aradığı sevgiyi veremeyen yalnız bir adama karşı duyduğu acıma ve şefkat filizlenmeye başlamıştı. Ona kafeteryasından, yaşamından söz etmek için çok mu geçti?

Ani bir kararla babasına yazmaya oturdu. Mek-

tup ilk başta iyi gidiyordu, ama ortalara doğru gücü tükendi. Yüzer evdeki orkestranın sesi şimdi daha da canlıydı. İnsanların gülüp konuştuklarını duyuyor, aralarından Rain'in sesini seçince içine yakıcı bir yalnızlık ve hüznün çöküyordu. Birden ön kapıda ayak sesleri duydu, sonra kapı vuruldu. Joy başını kaldırıp sesi dinledi. Herhalde kapıdaki «Kapalı» yazısını okuyamayan biriydi bu. Tekrar mektuba dönüp bir cümle kurmaya çalışıyordu ki, ayak sesleri evin çevresini dolanıp arka kapıya geldi. Joy arka kapıyı Gipsy için açık bırakmıştı. Kapı birden açılıverince sabahlığına uzandı. Üzerinde kısa bir gömlek vardı yalnızca. Yatak odasının kapısı da açılıverince donakaldı.

«Sen!»

Rain, uzun boyu ve geniş omuzlarıyla tüm odayı doldurmuş gibi görünüyordu. Üstelik her zamankinden de daha yakışıklıydı sanki. Sonra birden genç adamın gözlerindeki çakmak çakmak öfkeyi fark etti. «Ne işin var senin burada?» dedi Rain, ıslık gibi bir sesle.

Genç kız sabahlığı bırakıp yatak örtüsünü üzerine çekti. «Asıl senin burada ne işin var?»

«Gipsy yattığını söyledi. Şaka yaptığını sandım. Sen delirdin mi?» Genç adam bir süre sustu. «Yoksa... yoksa gerçekten dokuz buçukta uymayı filan mı düşünüyorsun? Sonra da yarın, bütün gece gürültüden uyuyamadığını söyleyip başının etini yiyeceksin.»

İşte tam da düşündüğü gibiydi. Joy, onun davetinin gerçek bir davet olmadığını, gürültüden şikâyet etme hakkı vermemek için onu partiye çağırıldığını düşünmemiş miydi? «Başının etini filan yemeyeceğim. Sadece babama mektup yazıyordum.»

«Bir cumartesi gecesi ve burnunun dibinde son yılların en eğlenceli partisi sürerken, öyle mi?»

Joy'a gözlerini kısarak baktı Rain. «Galiba partiye davetli olduğunu unuttun.»

«O bir davet değildi. Yalnızca sabahın dördüne kadar süren ve ses duvarını aşan gürültüye karşı bir sigortaydı.»

«Yaa? Demek niyetim buymuş?» diyerek yatağa yaklaştı Rain. Joy'un burnuna Aramis kokusu çarptı. Bu kez talaş kokusu yoktu. Genç adam beyaz bir pantolon ve mavi bir gömlek giymişti. Onu ilk kez bu kadar şık görüyordu. Göz göze geldiklerinde sanki bir şimşek çaktı ikisinin arasında. «Her zaman bir şeyin en kötüsü mü gelir aklına? Her şeyi böyle en olumsuz biçimde mi yorumlarsın? Lanet olsun, Joy, şu anda senden gelmeni rica etmiyorum, sana emrediyorum!»

Joy, üzerine çektiği yatak örtüsünü unutup yatağın içinde dimdik doğruldu. «Emretmek mi? Kafeterya iflasın eşiğinde, hem de senin yüzünden. Bir de buraya davetsiz bir şekilde gelip, yatak odama girip, bana emretme cüretini gösteriyorsun. Beni buradan traktörle bile çekip götüremezsin o partiye. Onun için defol şimdi buradan!» Joy, bu sesin kendisine ait olduğuna inanamamıştı. On iki yaşından beri böyle avaz avaz bağırmamıştı. Rain bir an için afallamış görünmüdü. Ama bu yalnızca bir an sürdü.

«Bana bak küçük hanım. Traktöre filan gerek yok. Seni oraya ben götürürüm.» Daha da yaklaşıp yatağın başında öyle dimdik durdu. Bütün odada onun varlığından, erkeksi havasından ve öfkesinden kaynaklanan bir elektriklenme hissediliyordu. Genç kız yastıklara doğru geri çekildi.

«Bana parmağının ucuyla dokunursan... dokunursan... polise telefon ederim.»

Rain'in yüzüne belli belirsiz bir gülümseme yayıldı. «Hadi et bakalım. Bekliyorum.»

Her iki telefon da aşağı kattaydı. Rain'in blö-

füne kulak asmayacağını düşünmesi gerekirdi. «Çılgık atarım,» diye tehdit etti bu kez.

«Hadi bağır,» dedi Rain rahat rahat. Orkestra o sırada çok gürültülü bir parça çalıyordu. Belki de Rain buraya gelmeden önce özellikle çalacakları parçaları böyle gürültülü seçmişti. «Sana beş dakika tanıyorum,» dedi Rain. «Bu arada yataktan çıkıp giyinirsin. Yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim.»

«Sen delisin! Beni zorla...»

«Seni zorla giydiremez miyim yani?» Rain yatağın üzerine eğildi ve örtüyü bir tutuşta çekti. Altından bacaklarını tümüyle açıkta bırakan kısacık gömleğiyle Joy'un vücudu çıktı. Genç kız tiz bir çılgık atarak sabahlığına uzandı, ama Rain daha erken davranmıştı. Sabahlığı aldı ve elinde tuttu. «Partiye bunurla mı gitmek istiyorsun, yoksa şu anda üstündeki gömlekle mi?»

Joy bir sıçrayışta yataktan kalktı. Bir yandan öfkeden tir tir titriyor, bir yandan da Rain ne zaman yanına yaklaşırsa içinde uyandırdığı o yoğun heyecanla başa çıkmaya çabalıyordu. «Sana bunu pahalıya ödeteceğim Rain.»

Genç adam güldü. «Neyi ödeteceksin? Daha sana dokunmadım bile. Henüz dokunmadım,» diye yumuşak bir sesle ekledi.

Joy, karanlıkta giyinebilmek için başucu lambasını söndürdü, ama bu hiçbir işe yaramamıştı, çünkü odanın içine dolunayın gümüş ışığı dolmuştu. Genç kız bir yastık alıp göğsüne bastırdı. O an, Rain'in kendisine dokunmasından daha çok istediği bir şey yoktu, ama bunu Rain'in anlamasındansa ölmeyi tercih ederdi. «Şu yaptığına ne derler, biliyor musun? Tecavüz! Ve bu suça karşı bir de yasa var.»

«Öyle mi?» Rain sabahlığı bir kenara bıraktı. Gözlerini hafifçe kısmıştı. Onun için ay ışığı yal-

nızca gözbebeklerinde parılıyordu. «Yanılıyor-sun. Bu tecavüz filan değil. Olsa olsa eski moda bir baştan çıkarma girişimi. Üstelik kişiye bağlı olarak çok haz verici de olabilir.»

Joy'un yüreği öyle hızlı çarpıyordu ki, genç kız güçlükle soluk alabiliyordu. O arada yüzünün pancar gibi kızardığından da emindi. «Ben... giyecek elbisem bile yok...» diye fısıldadı. «Gelmemeye karar vermiştim, biliyorsun.»

Rain başını ellerinin arasına aldı. «Tanrım, bana sabır ver.» Sonra dolaba doğru yürüdü ve kapısını açtı. «Buna ne dersin? Yo, hayır, şu nasıl?» Eline aldığı elbiseyi yatağa attı. Bu, Joy'un yıllardır giymediği kolsuz, zarif bir beyaz keten elbiseseydi.

«Çarpıcı bir şeyler giymemi istemiştin.»

Rain ona acır gibi gözlerle baktı. «Çarpıcılık kadının kendisindedir, giydiğinde değil. Şimdi dinle, elbisenin altına ne giyeceğini de ben mi seçeyim?»

«Hayır!» Genç kız şifonyere gidip ihtiyacı olan çamaşırları aldı. Eğildiğinde iyice ortaya çıkan bacakları ay ışığı altında beyaz bir pırıltıyla parlıyor, genç kız Rain'in bakışlarını vücudunda hissediyordu. «Banyoda giyineceğim,» dedi gözlerini yerden kaldırmadan.

«Tamam. Şu anda dört dakika, kırk saniyen kaldı.»

«Ciddi olamazsın,» dedi dehşetle Joy. Bir yandan da eğilip beyaz açık ayakkabılarını aldı dolabın içinden.

Rain omuzlarını kaldırdı. «Yetişemeyecek gibi olursan, sana yardım edebilirim.»

Joy fırtına gibi banyoya girip kapıyı kilitledi.

Joy gerçekten dört dakika otuz sekiz saniye içinde hazırlandı. Buna hafif bir makyaj da dahildi. Aynaya baktığında Rain'in onu tanıyama-

yacağını düşündü. Saçlarını toplayıp, ensesine ve alnına küçük bukleler düşürmüş, Gipsy'den öğrendiği gibi çok güzel bir makyaj yapmış ve tümüyle değişmişti.

Rain'in karşısına çıktığında genç adam bir süre gözleri ona takılı, durdu, ağzı hafifçe aralanmış, gözlerine inanamıyormuş gibi ona bakakalmıştı.

«Joy, çok güzelsin.» Bir süre onu süzdü genç adam. «Umduğumdan da güzelsin.»

Yüzer eve vardıklarında onları tanıdık bir yüz, Clemence karşıladı. Sonra yanındaki genç adamla Joy'u tanıştırdı. «Paul Gerard. Dizel motorlarıyla ilgileniyorsan, Paul'a başvuracaksın. Bu işin ustasıdır.» Sonra Joy'un kulağına fısıldadı. «Geldiğine çok sevindim. Adam benim için çok genç. Bu güzel elbiseyi nereden buldun? Soylu ve zarif!»

Paul neredeyse Joy'un içine düşecekti. Bin bir komplimanla onu bara doğru götürdü. Bir eliyle de hafifçe kolundan tutuyordu. Joy arkasına baktığında Rain'in dikkatli gözlerle onları izlediğini gördü.

Barda Gipsy'yle karşılaştılar. «Joy! Demek kararını değiştirdin! Ne güzel!»

O andan sonra Joy, kimi zaman Gipsy'nin grubunu oluşturan erkeklerden biriyle, çoğunlukla da Paul Gerard'la birlikte dans etti. Paul'ün fazla yakın dans etme eğilimi Joy'un gözünden kaçmamıştı. Ama her defasında Rain'in bakışlarını üstünde hissediyordu.

Bir ara Joy kalabalıktan sıkılıp eline bir tabak alarak büfeye yürüdü. Tabasını lüks ve lezzetli yiyeceklerle doldurup bir kenarda yemeye koyuldu.

Tam o sırada Paul yanibaşında beliriverdi. «Benimle bir kez daha dans eder misin?» diyordu

genç adam. Sonra Joy'un cevap vermesine fırsat kalmadan elinden tabağı çekip aldı ve genç kızı kendisine doğru çekti. Daha yeni dansa başlamışlardı ki, yanlarında Rain'i gördüler. Paul'un omzuna hafifçe vurdu. Paul dönüp ona bakınca, yüzündeki ifadeden ürkmüş olmalı ki, geri çekiliverdi. Bir saniye sonra Joy kendini Rain'in kollarında buldu.

«Sen ne yaptığını sanıyorsun?» dedi Rain, dişlerinin arasından. Genç adam onu sımsıkı ve kendine çok yakın tuttuğundan Joy yüzünün ifadesini göremiyordu.

«Eğleniyorum yalnızca. Beni buraya onun için getirmedi mi?»

«Ne demek istediğimi pekâlâ anlıyorsun. Bir saattir senin yanına gelemiyorum. Hep başkalarıyla berabersin.»

«Üzülme. Ev sahibi bir sürü şeyle ilgilenmek zorundadır. Hem ne kadar çok yüzer ev sattığını düşünüp sevinmelisin.»

Rain'in yüz kasları gerildi. «Ben senden bahsediyorum! Kendimden değil! O adam senin tipin değil, Joy.»

«Paul'den mi bahsediyorsun?» diyerek başını ona doğru kaldırdı Joy. «Bu seni kaygılandırıyor mu?»

Rain bir yandan dansı kesmeden onu güverteye çıkardı. «Elbette kaygılandırıyor. Bir kazanova müsveddesinin, aklı başında bir kadını tuzağına düşürmek üzere olması ilkeleri olan herkesi kaygılandırır.»

«Bir şeyi unutmuyor musun? Ben kirpi dikenleri olan bir kadını.»

Rain derin bir soluk aldı. Joy onun sıcak soluğu saçlarının arasında hissetti. Uzakta Lac Desire'in titreyen ışıkları görülüyordu. «Joy,» dedi Rain alçak sesle, fısıldarcasına. Kolları şimdi genç

kızı daha da sıkı sarmalıyordu. «Evde bir şey söyledin. Kafeteryanın iflasın eşiğinde olduğuna ilişkin. Ciddi miydin?»

Joy gözlerini kapattı. Cevap vermek istemiyordu. O suçlamalar, savunmalar, tartışmalar faslına yeniden girmek istemiyordu. Şu anda tüm istediği içinde bulunduğu anı bütün boyutlarıyla yaşamak, onun kollarında duyduğu mutluluğu hücrelerine kadar sindirmektir. O anda Rain öfkeli, gergin değil, alabildiğine sevecen ve sıcaktı.

«Joy?»

Adını bu tonda söylediği zaman Joy, ona duyduğu sevgiyle eriyebilirdi. Ama aşk insanın içinde saklandığı zaman neye yarardı? Aşk karşıındakine vermeden ne anlam taşırdı ki? Rain dansı bırakıp parmağıyla Joy'un çenesinden tutup yüzünü kendisine doğru kaldırdı. «İşlerin bu kadar kötü olduğunu daha önce bana neden söylemedin?»

«Söyledim. Ama sen benim mızımlık ettiğimi, senin işini kışkandığımı, sana saldırı için bahane aradığımı sandın hep.»

Rain başını iki yana salladı. «Bütün kadınlar böyledir. Bir şeyi dosdoğru söylemek yerine, içtümelerle, imalarla anlatmaya çalışırlar.»

«Ben onurlu bir kişiyim. Tıpkı bir erkek gibi.»

Orada, karşılıklı öylece duruyorlardı. Ringde birbirine saldırmaya hazır iki boksör gibi. «Teşekkürler,» dedi Rain. «Benimle dans ettiğin için.» Sonra dönüp rahat adımlarla uzaklaştı. Joy ne yapmalıydı? Hemen oradan gitmeli miydi? Bu, Rain'in zaferi anlamına gelmez miydi? Bu düşünceyle Joy kalp, eğleniyor görünmeye karar verdi. Bir süre daha Clemence'la, çevresindeki erkeklerle, Gipsy'le sohbet edip birkaç kişiyle dans etti. Sonra eğleniyor görünmenin yorgunluğu ve Rain'e duyduğu karmaşık aşkla sarsılan iç dün-

yası gücünü tüketti. Tuvalete yürüdü. İçeri girip yorgun gözlerine, süzölmüş yüzüne baktı. Böyle dolaşıp durmak saçmalıktı. Bir an önce eve gitmeliydi.

Tuvaletten çıkıp, içiçe odalardan geçerken bir-den kendini küçücük bir güvertede buldu. Bura-sını daha önce görmemişti. Gizli bir köşe gibiydi. Bambu ağacından bir koltuk ve bir masa vardı burada. Masanın üzerinde de, toplanmayı unutulmuş bir deste resim saçılmıştı. Joy masaya otu-rup resimlere baktı tek tek. Resimler, şu anda kafeterya olan, kendisinin oturduğu evin önünde çekilmişti. Bir tanesinde, bir kadın ve bir erkek aralarına bir oğlan çocuğunu almışlardı. Bu, kuş-kusuz Rain'in çocukluğuydu. Joy'un gözlerine yaşlar doldu.

«Demek burada gizleniyorsun, güzelim.» Joy karşısında Paul Gerard'ı buldu. «Çok özel, gözler-den uzak bir yer. Hoşuma gitti.»

Joy ayağa kalktı. «Burada bulunmamamız gere-kiyor. Sanırım burası Rain'in... Yani Mr. MacCal-lum'in özel güvertesi.»

«Öyle görünüyor...» Paul karanlığın içinden sıy-rılıp ay ışığına çıktı. «Sen ağlıyorsun. Seni ağlatan MacCallum, değil mi?»

«Bu sizi ilgilendirmez,» dedi Joy, yanaklarını silerek. «Ben iyiyim.»

«İyi misin? Bütün gece seni izledim, Joy. Hiç mutlu görünmüyordun.»

Paul'ün ses tonunda kötü bir şeyler vardı.

«Doğru gözlediğim belli oluyor. Mutlu olmak için bir kadının bir erkeğe ihtiyacı vardır, aş-ka...»

«Ben kendimi gayet iyi hissediyorum. Şimdi izin verirsiniz eve gideceğim.»

Paul, genç kızı kolundan yakaladı. Sımsıkı tu-tuyordu. «Acelen ne? Benden korkuyor musun?»

«Elbette hayır. Lütfen beni bırakın,» dedi Joy. Adamın nefesi fena halde alkol kokuyordu. Gözleri de iyice kanlanmıştı. «Dünyadaki tek erkek Rain MacCallum değil,» dedi peltek bir dille Paul. «Belki bir başkasına da fırsat tanıman gerek...»

«Örneğin sana mı?» Rain kapıda belirmişti. Gövdesinin duruşu tehdit ediciydi. «Paul Gerard'a bir şans tanımak istiyor musun, Joy?»

Paul elini Joy'un kolundan çekti. Genç kız suçluluk duygusuyla birkaç adım geriledi. Rain'in sesindeki aşağılama çok yaralayıcıydı. «Hayır,» dedi Joy, fısıltıyla.

«Hanımı duydun. Çık buradan Gerard. Parti senin için bitti.»

«Doğrusu çok kurnazsın MacCallum. Kendin istemediğin şeyi başkasına da vermek istemiyorsun.»

«Bana bak...» diye öfkeyle adamın üstüne yürüdü Rain. Sonra durdu ansızın. «Sen sarhoşsun!» Sesinde keskin bir küçümseme vardı. «Defol buradan. Dizel motorlarını da başkalarına pazarla.»

Paul korkuyla geri çekilince dengesini kaybetti, parmaklıklara çarptı. Rain'in, «Hey,» diye bağırıp yanına koşmasına fırsat kalmadan Paul parmaklıkların üzerinden aşağıya, göle uçuverdi. Birkaç saniye sonra başı su yüzeyinde görüldü. Öteki güverteden başlar uzanmıştı. Birisi bir can kurtaran simidi attı ve adamı sudan çıkardılar. Joy arkasını döndüğünde Rain gitmişti bile.

Joy, bitkin, ağır adımlarla içeri girdi, üst güverteye çıktı. Aşağıda insanların Paul'un başına toplandıklarını görebiliyordu. Onların arasına karışacak, özellikle de Rain'le yüz yüze gelecek gücü yoktu.

Başını oturduğu bankın arkasına dayayıp gökyüzüne baktı. Yıldızlar pırıl pırıldı. Babasından

öğrendiği gibi, büyük ayıyı, küçük ayıyı buldu. Ortalık binbir kırçıçeği kokusuyla doluydu. Aşagıda insanların birbirlerine veda ettiklerini duya biliyordu. Arabalar birer ikişer uzaklaşıyorlardı. Parti erken bitmişti. Oysa daha saat yeni on iki olmuştu. Kendisi neden olmuştu buna. Kim bilir Rain, her şeyi berbat ettiği için onu suçluyordu şimdi.

Bir süre sonra güverteye açılan kapıda Rain görününce Joy dönüp baktı, ama hiçbir şey söylemedi.

İlk başta Rain de ağzını açmadı. Güvertenin ortasında elleri cebinde öylece durup gölü seyretti.

«Burada olduğunu tahmin ettim,» dedi en sonunda. «Gipsy'ye seni merak etmemesini söyledim. O da eve gitti.»

«Teşekkürler. Şey... Paul Gerard nasıl?»

«İyi görünüyor. Napoleon brendimi bitirdi, en iyi takım elbisemi ödünç aldı ve Gipsy'nin İspanyol gözleri olduğunu söyleyip gitti.»

Joy hafifçe gülümsedi. «Ondan zerrece hoşlanmadım bile.» Gözlerini kaldırıp ona baktı. «Rain, gerçekten çok üzgünüm, özür dilerim.»

«Ne için? Benden özür dilemen gereksiz. Ne yaptığın, kiminle yaptığın yalnızca seni ilgilendirir.»

Joy yüzüne ateş bastığını hissetti. «Düşündüğün gibi değil, Rain. İstemeyerek senin o küçük güvertende buldum kendimi. Yanlışlıkla. Herhalde beni takip etmiş olmalı.»

«Evet. Bütün gece takip ettiği gibi.»

Joy oturduğu yerde doğruldu. «Buraya gelmeyi ben istemedim. Üstelik Paul'le senin iş ilişkin var. Nasıl biri olduğunu bilmen gerekirdi.»

«Doğru. Boş ver şimdi bunları. En iyisi olanları unutmak. Ne dersin?» Rain'in yüzü yorgun görü-

nüyordu. «Onun yerine ikimizden söz edelim. Bu gece MacCallum yüzer evleri yapım işini daha yakından tanıdın. Ne düşünüyorsun?»

«Beni buraya bunu sormaya getirdinse...»

«Dur bir dakika. Benim için önemli bu. Benim bu işi başaracağım konusundaki kuşkunun olmasını istiyorum.»

Joy ayağa kalktı. Yüzü gergin ve mutsuzdu. «Daha önce de söyledim. Senin adına seviniyorum işlerin iyi gittiği için. Daha ne söylememi bekliyorsun?»

«Joy, lütfen. Şimdi konuşacaklarımız üzerinde çok düşündüm.» Genç adam iri ellerini Joy'un omuzlarına koydu ve gözlerinin içine baktı. Bu haliyle genç kızın içine yakıcı bir acı veriyordu. «Beni ButterCup Cafe'ye ortak yapmanı istiyorum.»

Joy boş gözlerle ona baktı. Sandığından da daha yorgundu şu anda. «Sen ciddi misin?»

«Bana öyle bakma. Elbette ciddiyim. Koşulları bir avukatla konuşup belirleriz, sonra da bir sözleşme imzalarız. Her şey tümüyle iş ilişkileri sınırları içinde olur.»

Tümüyle iş ilişkileri sınırları içinde... Bu sözler Joy'a acı verdi. «Seni anlamıyorum, Rain. Neden benim ortağım olmak isteyesin? Sana kafeteryanın mali durumunu söyledim.»

«Doğal olarak, ortak konumunda olacağım için ben de para yatıracağım. İşler düzeler o zaman. İşlerimizi de birleştirmiş oluruz. Geziler için yiyecek ihtiyacını birlikte karşılarız. İki iş birlikte yürür.»

«Sen ne kadar iyisin öyle! Yani başka bir deyişle işi sen devralmış oluyorsun. Ben de senin yanında çalışıyor olacağım. Kendi başıma kurduğum her şey, senin eline geçecek...»

«Ben sana 'ortak' dedim.» Rain kızmıştı. «Se-

nin ortağın olacağım, patronun değil. Tabii bunun karşılığında senden işbirliği beklemem çok doğal.»

«Ah, tabii! Ortaklık, işbirliği, ne güzel sözcükler bunlar! Oysa bir... bir komşu olarak bile geçinemiyoruz.»

«Eğer bu soruna karşı tutumun böyleyse...»

«Biraz gerçekçi ol, Rain!» Joy'un sesine yalvarmaya benzer bir ton karışmıştı. «Seninle aynı şeyleri istemiyoruz. Seninle aramızda öyle bir eşitsizlik var ki, bunlarla ortak olunamaz. Birçok konuda sürtüşmemiz var üstelik.» Joy, Rain'in bakışlarını gözünü kırpmadan karşılamaya çalıştı. «Örneğin ev? Ondan da pay isteyecek misin?»

Rain, tedirgin bir ifadeyle baktı ona. «Ev dediğin zaten kafeterya. Bu durumda...» Genç adamın hafifçe kaşları çatılmıştı. «Bak, dinle. Bu sağduyunun getirdiği bir çözümdü. Lütfen kuşkuları ve duyguları bunun dışında tutalım.»

Oysa kuşkuların da duyguların da dışında değil, ta içindeydiler. O, Rain'e âşıktı. Rain ise... Joy gözlerini yere indirdi. «Ben... ben bir süre düşüneyim. Ama şu anki duygularım, sorunumu Monsieur Thierry'yle çözmekten yana.»

Rain derin bir soluk aldı. «Tamam,» dedi. Anızın dönüp bir fişi prizden çekti ve yüzer evin tüm ışıkları söndü. «Senin, önerimi olumlu karşılayacağını ummuştum. Sanırım yanılmışım. Gidelim mi?»

«Rain?» Joy merdivenlerin başında onun eline dokundu. «Kızgın mısın?»

«Kızmak mı? Böyle mi düşünüyorsun?»

Genç adamın gözlerinde anlaşılmaz bir pırıltı yanıp söndü. Parmaklarını hafifçe Joy'un yanağında gezdirdi. «Biliyor musun?» Bir koluyla genç kıza sarılıp dudaklarının üzerine bir öpücük kondurdu.

«Neyi?» diye fısıldadı Joy.

«Seninle çok iyi bir ekip oluştururduk.»

Geçmiş zamanla konuşuyordu Rain. Joy ürperdiğini hissetti. «Oluşturur muyduk dersin?»

Rain gülümsedi. «Kuşkun mu var?»

Eğilip genç kızın burnunun ucundan, sonra kulağından öptü. Eli cüretli bir hareketle göğüslerinde dolaşınca Joy'un gözleri tepkiyle iri iri açıldı, ama Rain onları teker teker öperek kapattı. Sonra yüzünü Joy'un saçlarına gömüp uzun uzun kokladı. «Mmmm,» diyerek onu sımsıkı, gövdesine bastırdı. Joy, küçük bir şokla onun gövdesindeki uyanışı hissetti. Aynı anda o uyanışa güçlü bir cevap geldi kendi gövdesinden. Buna rağmen silkindi. Joy'un istediği bu değildi. Böyle bir anda istemiyordu. Her şey kötü giderken, en ufak bir konuda bile anlaşılamazlarken istemiyordu. Rain daha sıkı sarıldı ona. Sert bir hareketle genç kızın başını geriye atıp, neredeyse hoyrat denilebilecek bir hırsla öpmeye başladı.

Sonra Joy'u iterek bankın üzerine yatırdı ve gövdesinin tüm ağırlığıyla kendini onun üstüne bıraktı. Joy, belkemiğinin sert tahtaya bastırılmasıyla hafifçe inledi. Rain'in öpüşleri derinleşiyor, yoğunlaşıyordu. 'Ah, Rain,' diye yalvarıyordu içinden. 'Böyle olmasın, böylesini istemiyorum!' Oysa genç adamın eli, elbisesinin açık yakasından içeri girmiş, istekle göğüslerini okşuyordu. Joy, bir yanıla hiç istememesine rağmen, bir yanıla da yakıcı bir arzusun sıcaklığını duyuyordu. Sonra birden Rain elini çekti ve hareketsiz kaldı.

«Rain?»

Genç adamın solukları düzene girmişti. Gözünü kırpmadan genç kıza baktı.

«Böyle olması güzel değil, öyle değil mi?» dedi alçak sesle.

Bölüm Dokuz

Joy mutfaktaki radyoyu iyice açtı. Belki bu şekilde üst kattan gelen rock and roll müziğini Mozart'la bastırabilirdi. Ama bütün bunlar başının ağrısını artırmaktan başka bir şeye yaramıyordu.

Yemek tarifi kitabını bir yana bırakarak kendine bir kahve koydu. İlk kez içinden yemek yapmak gelmiyordu. Birbirinin peşisıra, ilk önce Ra-in kalbini alıp götürmüş, sonra müşterileri onu terk etmiş, şimdi de yemek yapma isteği uçup gitmişti.

«Günaydın! Dün gece eve kaçta geldin? Tabii aslında beni ilgilendirmez ama...» Kapıda Gipsy görünmüştü.

«Evet, ilgilendirmez,» dedi Joy, başını kaldırmadan.

«Ya?» Gipsy de kendine bir fincan kahve koydu. «Neler oldu, söylemeyecek misin?»

«Hiçbir şey olmadı,» dedi Joy, asabi bir sesle. Mozart'ı kapatıp yemek kitabını uzağa kaldırdı, çünkü Gipsy ağzına kadar dolu bir kahve fincanıyla masaya oturmuştu.

«Hiçbir şey mi? O romantik ortamda ve tepeden tırnağa çekicilikten ibaret olan o adamla birlikte mi? Joy, şekerim, sen daha fazlasını becerebilirsin.»

Gipsy'yi atlatmaya çalışmanın bir yararı yoktu. Joy, yanaklarının pembe pembe olduğunu hissediyordu şimdiden. «Aslına bakarsan, hemen hemen hiçbir şey olmadı demek daha doğru olur.»

Elbette Gipsy'nin ölçülerine göre gerçekten de hemen hemen hiçbir şey olmamıştı.

«Yüzün öyle söylemiyor ama,» dedi Gipsy, yüzüne anlamlı bir ifade vererek. Sonra uzanıp böğürtlenli çöreklerden bir tane aldı. «Ah, o senin 'hiçbir şey' dediğin bana olacaktı ki! 'Yakışıklı kahraman, sevdiği kadına asılan kötü adamı tuttuğu gibi göle atıyor!' Tıpkı film gibi!»

Joy hayretle ona baktı. «Rain mi söyledi bunu sana?»

«Rain, tipik bir erkek. Hiçbir şey söylemedi. Ben anladım.»

«Biraz yanlış anlamışsın. Paul'ü Rain atmadı, kendisi düştü. Gipsy bu konuyu bırakabilir miyiz? Göründüğünden çok daha karmaşık bir konu. Eğer ben kafamın içinde bu işi çözümlersem bunu söyleyeceğim ilk kişi sen olacaksın.»

«Anlaştık.»

Joy karşısında oturan arkadaşına baktı. Teni pürüzsüz, pembe pembe, gözleri pırıl pırıldı. «Bu sabah neşeli kalkmışsın.»

«Dün gecenin etkisi. Hâlâ istendiğini görmek insanın moralini düzeltiyor.» Gipsy kurabiyelerden bir tane daha alıp Joy'a döndü. «Rain dün gece bana bir şey teklif etti.»

Joy, yüreğine bir bıçak saplanmış gibi oldu ve buz gibi gözlerle arkadaşına baktı.

«Öyle bir teklif değil,» diye atıldı Gipsy. «Ama kızmayacağına söz ver.»

«Neden kızacakmışım ki?» diye kendini toparlamaya çalıştı Joy.

«Tümüyle yanlış anlayabilirsin de ondan. Benim düşmandan yana geçtiğimi zannedebilirsin.»

«Gipsy, sen neden söz ediyorsun?»

«Rain benim onun yanında, yüzer evde çalışmamı istiyor. Konukları karşılayacağım, ağırlayacağım. Bir çeşit hosteslik yani.»

Rahatlamayı ilk önce şaşkınlık, sonra da öfke izledi. «Yani bunca zamandır senin yüzer evin sosyal direktörü olmanı mı planlıyormuş?»

«Şey, tabii ilk başta değil. İlk önce bir şaka olarak başladı. Sonra ciddiye dönüştü. Ona çok yararlı olacağımı söyledi. Ücret dışında bir de bahşişler olacak. Çok ikna ediciydi.»

«Ah, tahmin edebiliyorum. Rain MacCallum daima çok ikna edicidir.»

«Bak işte kızdın bana. Ne olur, makul ol Joy. Senin bana burada gerçekten o kadar çok ihtiyacın yok. Oysa Rain'in gerçekten ihtiyacı var. Yüzer ev müşterilerle dolup taşıyor. Hem,» diyerek arkadaşına gülümsedi Gipsy, «Orada, burada olduğu gibi müşterilerle fazla sohbet etmem suç da olmaz.» Gipsy'nin erkek müşterilerin masasına oturup uzun uzun sohbet etmesi Joy'un sinirine dokunuyordu ve Gipsy'yi birkaç kez uyar-mıştı.

Joy söyleyecek söz bulamıyordu. «İhanet» sözcüğü hiç de abartılı kaçmazdı bu durumda. «Dostum olduğunu sanıyordum, Gipsy.»

«Dostunum. Bu, işin parasal yanından yararlanmama engel olmaz ki. Fotomodeller çalışmadıkları zaman para almazlar. Kafeteryadaki bahşişlerin o elbiseyi almama bile yetmedi.»

«Ne zaman işe başlamanı istiyor?»

«Bu sabah. Ben biraz daha zaman istedim.» Gipsy omuz silkerek güldü. «Dün gecenin kalıntı-larını kendisi toplasın.»

Eğer Gipsy'nin yerinde kendisi olsaydı daha o anda koşar giderdi. Aşk insanı böyle yapıyordu işte. Ortaklığı kabul etseydi de canla başla onunla çalışacaktı kuşkusuz. Kim bilir, eğer onu öğrenmeden ve kollarına almadan önce değil de, sonra teklif etseydi ortaklığı, kabul ederdi. Ama etmemesi iyi olmuştu. Böyle iki yüzlü davranan bir

insanın nasıl ortağı olurdu? Birden karar verdi. Öğleyin kapıya «Kapalı» yazısı asacaktı. Gelecek üç dört kişi için değmezdi bunca emeğe. Ayağa kalktı.

«Eğer bir süre daha burada kalacaksan,» dedi soğuk soğuk. «Kahvaltı tabaklarını mutfığa taşırmısın?» Sonra ekledi. «Benim dışarda yapılacak bir işim var da...»

Gipsy'nin kaşları çatıldı. «Gözlerindeki ifadeyi beğenmedim. Yoksa Rain'in ağzının payını vermeye mi gidiyorsun?»

«Hayır. Daha iyisini yapacağım. Haftalar önce yapmam gereken bir şeydi bu.»

Bahçede JS neşeyle dolaşüyor, kuşları kovalıyordu. Ama Joy'un onu görececek hali bile yoktu. Sert adımlarla garaja gitti. Rain her zamanki gibi kapısını açık bırakmış ve süpermarketteki tartışmalarından bu yana içersini düzenlemek için en küçük bir çaba bile harcamamıştı. Tam tersine içerdeki eşyalara başkaları da eklenmişti. Bir bobin bakır tel, bir sunta levha, akmış boya kutuları, bir sürü ıvır zıvır.

Joy hepsini birer birer dışarı atmaya başladı. Tam boya kutularına uzanmıştı ki, elektrikli testereye ayağı takıldı. Birden sigortaları iyice atarak testereye yapıştı.

«Joy, hayır. Yapma!»

Testere sandığından da daha ağırdı doğrusu. Kaldırmaya uğraşırken Rain'in sesi ona ulaştı. Bilinci geç algılamıştı kendisine seslenildiğini.

«Bırak testeremi! Aklını mı kaçırdın bê kadın? O testere kaç para biliyor musun?»

Joy, gözünün ucuyla dehşetten donakalmış bir halde orlara bakan Gipsy'yi gördü. Rain koşarak geldi, geniş göğsü hızlı hızlı inip kalkıyordu. «Tanrıya şükür zamanında yetiştim.» Testereyi çekip genç kızın elinden aldı. «Sana ne oldu böyle?»

«Bana mı ne oldu?»

«İlk önce şunu koyacak bir yer bulayım,» diyerek garajın kendi tarafında boş bir yer aradı. «Başına bir şey gelmemesini sağlayacak bir yer,» diye ekledi sonra da.

«Hayır, oraya da koyamazsın! Her şeyi çıkarmanı istiyorum buradan. Kira sözleşmen feshedildi! Bu sabahtan itibaren!»

«Neden?» diyerek ona döndü Rain. «Bu sabah ne yaptım?»

«Bir de soruyor musun? Gipsy'yi benimle rekabet etmek için işe aldıktan sonra, bir de soruyor musun?»

Neyse ki Rain sararacak kadar onurunu koruyordu henüz. Ağır bir uykudan uyanmış gibiydi. Saçları dağınık, gözlerinin altı hafif torbalanmıştı. «Hey, biraz adil davran! Ona dün gece bunu teklif ettim. Senin önerimi geri çevireceğini tahmin etmiyordum. Ortak olacaktık.»

Genç adamın üstü çıplaktı ve blucininin beli ancak kalçasına kadar çıkıyordu.

«Anlıyorum!» Joy, bakışlarını Rain'in pantolonundan ayırdı. «Hep beraber mutlu bir aile oluşturunca, öyle mi? Bu arada sen de her istediğini elde edecektin. Garajımı, en iyi arkadaşımı...» Burada sesi kırıldı, hafifçe çatladı. «Rain, bunu nasıl yaparsın?»

Rain omuzlarını kaldırdı. «Gipsy bu öneride bir terslik görmedi. Ortaklık önereceğimi biliyordu.»

«Ortaklığı kabul edeceğimden bu kadar emin miydin?»

«Neden emin olmayayım ki? Sen dün gece benim ne önerdiğimi sanıyorsun? Karşılıklı dayanışma ve destek verecektik birbirimize. Pekâlâ, beni bağışla, aynı hatayı bir daha yapmam.» Rain döndü, testereyi garajdan çıkarıp dışarı koydu, sonra da sunta parçasını almak üzere döndü.

«İzin verir misin?» dedi Joy'a, önünden geçerken. Joy ona bakmamayı, güneş yanığı teni altında hareket eden kasları, giyinik olmamasına rağmen gövdesinin yapısından gelen o soylu güçlülüğü görmemeyi tercih ederdi. Bu gergin ve ters haline baktıkça onun bir gece önce onu kollarına alan, öpen insan olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Bir gülümsese, bir güzel söz söylese, genç kız, hemen az önce söylediklerini geri almaya hazırdı.

Ama sözcükler boğazında düğümlendi. Kaskatı bir halde eve yürüdü. Gipsy ortalarda görünmüyordu. Kahvaltı servisi ve tabakları da toplanmamıştı. Bir robot gibi tabakları toplayıp bulaşıkliğa yığıldı.

Garajın oradan sesler gelmeye devam ediyordu. Rain hâlâ bitirmemişti işini anlaşılan. Acaba kahvaltı etmiş miydi? Bu düşüncüyü kafasından uzaklaştırmak için yukarı, odasına çıktı, hırsla yastığı yumrukladı uzun süre.

Pencereden baktığında Rain'in kamyoneti garajın önüne çektiğini, içerden çıkanları da ona yığıldığını gördü. Az sonra kamyonetin uzaklaştığı duyuldu.

Joy ne yapacağını düşünüyordu. Birden aklına Clemence geldi. Şu anda güvenebileceği tek insan oydu. Neyse ki genç kadını yerinde buldu. Clemence sessizce onu dinledi. Sonra, «Şekerim, hiç itiraz etme, bugün öğle yemeğini beraber yiyelim. Hemen atla büroma gel,» dedi.

Joy'un itiraz etmeye niyeti yoktu zaten. Kafe-teryanın bozulan işleri ve düştüğü sıkıntı hakkında konuşabileceği tek kişiydi Clemence. Şu anda da konuşmaya, akıl almaya çok ihtiyacı vardı genç kızın. Üzerine giyecek bir şeyler aradı bir süre. Sonra bej bir etek bluz üzerinde karar kıldı. Dar ve arkadan yırtmaçlı etek hem zarif hem de şıktı.

JS, içeri kapatılmaktan hiç hoşlanmamıştı. «Kendi iyiliğin için,» dedi Joy ona. Şeytan her an gelebilirdi çünkü.

Arabasını çıkarmak üzere garaja girdiğinde ortalığın yalnızca boşaltılmakla kalmamış, aynı zamanda süpürülmüş olduğunu da gördü. Uzun zamandır ilk kez, bir çivinin ya da boş bir konserve kutusunun lastiğini patlatmasından korkmadan rahat rahat garajdan çıkardı arabasını.

Rain, gittiği yerden dönmüş, güvertede oturuyordu. Adidas ayakkabılarını parmaklıklar üzerine dayamış, öylece, hiç hareketsiz duruyordu. Kitap bile okumuyordu. Araba yola çıkarken Joy, onun kendisine baktığını fark etti, ama selamlaşmadılar. Genç kız onu ilk kez böyle, hiçbir şey yapmadan oturuyor görüyordu.

Clemence'ın ofisi, siyah, kemik rengi ve beyazın hâkim olduğu eşyalarla döşenmişti ve çok şıktı. Bir kenarda Çin işi bir paravana duruyordu.

«Burada baş başa yemek yersek daha rahat konuşuruz diye düşündüm,» dedi Clemence. Gri ipekli elbisesi içinde tam bir iş kadını görünümündeydi. «Çin işi paravana dikkatini çekti galiba. Ölen kocam getirmişti. Taiwan'dan buralara taşımış.» Genç kadın fincanlara kahve koydu. «Süt mü, krema mı?»

«Sana teşekkür borçluyum bana böyle bir olanak tanıdığın için. Nefis bir öğle yemeği yidi. Üstelik seninle konuşmaya çok ihtiyacım vardı...» Clemence'la basit bir öğle yemeği yemişlerdi. Ama genç kadının bürosunda, kimse tarafından rahatsız edilmeden yemek yemek gerçekten çok iyi bir fikirdi. Bu arada Joy, kafeteryasının durumunu anlatmış, Rain'le çatışmalarından söz etmişti. Ancak Rain'e olan duygularının boyutlarını vurgulamamaya özen göstermişti.

«Otobüs turları,» dedi Clemence. Kafası hızla çalışmaya başlamıştı. «Turlar düzenleyen şirketlerle ilişki kurmayı denedin mi hiç? Laurentian Dağları'na gelen turistler gölün nefis manzarası için senin oraya da gelmeyi isteyebilirler.»

Clemence, bir turizm şirketinde çalışan yeğeni-ne telefon etti hemen. Henri, yani Clemence'ın yeğeni cana yakın biri olmalıydı ki hemen o hafta sonu kafeteryaya gelip çevreyi göreceğine dair söz verdi.

«Biraz umutlandım şimdi,» dedi Joy, bir kahve daha alırken. «Hiç değilse perşembe günü Monsieur Thierry'ye söyleyebileceğim bir şey olacak.»

Clemence bir sigara yaktı. «Rain MacCallum'la açık açık konuşmayı denedin mi hiç? Onu genç bir çocukken tanırım. Deli dolu bir şeydi, ama iyi huylu, akıllı bir çocuktü. Makul davranacağını umuyorum. Ona mali olarak ne durumda olduğunu açıkça anlat.»

Joy mutsuz gözlerle fincanındaki kahveye baktı. «Onunla konuştuk. Hatta bir anlaşmaya varmanın eşiğine geldik.» Joy ona ortaklık işini anlattı. «Ama ona inanamıyorum, güvenemiyorum,» diye devam etti. «Sanki başka bir şeyin peşindeymiş gibi geliyor. Asıl istediği şey galiba o ev.»

«Belki o da senden emin değildir.»

«Benden mi? Benden emin olmayacak ne var, anlayamadım.»

«Belki o da, tıpkı senin gibi, ondan yararlanmaya çalıştığını düşünüyordur.» Clemence'ın gözleri cin gibiydi. «Ona âşık olduğunu biliyor mu?»

«Elbette ki hayır!» Joy kıpkırmızı kesildiğini hissetti. Yüreği hızlı hızlı çarpmaya başlamıştı. «Bir bilse kim bilir benimle nasıl alay eder. Hem bunun asıl sorunla bir ilgisi yok ki!...»

«Bundan o kadar emin olma...» Clemence'ın yüz çizgileri yumuşadı birden. «Bize verilmiş en

güzel armağandır aşk. Ama onu bir başkasına sunmaktan ne kadar korkarız!»

Joy rahatsız olduğunu hissetti. «Rain'i sevdiğimi nereden anladın? O kadar açık mı bu?»

Clemence yavaşça onun elini okşadı. «Benim gibi aşkı çok iyi tanıyan biri için çok açık. Benim için güneş Jean'la doğar, Jean'la batardı.»

Jean LeClair Ottawa'da, Dış İşleri Bakanlığı'nda çalışan, Clemence'dan yaşlıca bir adamdı. Clemence ona âşık olunca hukuk öğrenimini yarıda bırakıp evlenmişti Jean'la. Birlikte çok mutlu on yıl geçirmişlerdi. Jean öldükten sonra da Clemence Lac Desire'e geri dönmüştü. Joy'un sağdan soldan duyduğu şeyleri bir araya getirdiği kadarıyla klasik bir aşk öyküsüydü. «Ondan sonra hayatında kimse olmadı mı?» diye sordu yavaşça.

«Ah, oldu birkaç kişi. Hayatıma girip çıktılar. Ama hiçbirisi önemli olmadı benim için. Jean, yaşamımı birlikte geçirmek istediğim tek erkek olarak kaldı. Beni anlıyor musun **ma petite**?»

Joy başını salladı. Anlamaya başlıyordu.

«Hâlâ sık sık düşünürüm. Jean'la karşılaşmasaydım ne kadar önemli bir şeyi kaçırmış olacaktım.» Clemence ayağa kalktı. «Çok güzelsin, şekerim,» dedi Joy'u omuzlarından tutup alıcı gözle bakarak. «Monsieur Thierry'ye gittiğinde bu elbiseni giy. Şık kadınlara zaafı vardır. Eminim borç taksidini erteleme talebini geri çevirmeyecek.»

Clemence'in tahmininin doğru çıkmasına dua etmek gerekti. Perşembe günü gelip çatmıştı. Joy'un banka müdürü ile randevusuna yarım saat vardı. Dolabın aynası önünde durmuş, annesinin incilerini takıyordu boynuna. Hava kapalıydı. Oysa o gün Mont Tremblant'da tekne gösterileri vardı. «Rain de gidecek. O yüzden bugün yü-

zer evden ben sorumlu olacağım,» demişti Gipsy o sabah. Sanki Joy'un umurundaydı! Genç kız son bir kez aynada kendisine baktı. Clemence'la buluştuğu gün giydiği krem rengi eteği ve sütlü kahve bluzu giymişti. Şıktı gerçekten. Ama Joy kendini güzel ve şık hissetmekten çok uzaktı.

Kötü bir hafta geçirmişti. Hava pazar gününden serinlemeye başlamış, pazartesi günü ise yağmur yağmıştı. Yağmur üç gün devam etmiş, tabii insanlar da evlerinde yemeği tercih etmişlerdi.

Salı günü göl dalgalanmış, bu yüzden La Grosse Grenouille gezintiye çıkmamış, demirli kalmıştı. Joy, cumbalı pencerenin önünde durup yüzer evin suda ağır ağır sallanışını, gölün öte yakasında yağmur perdesi ardından puslu görünen Lac Desire'i seyretmişti. Yüzer eve girip çıkan insanlar belki de tek hayat belirtisiydi çevrede. İçerden çılgın bir pop müziği yükseliyordu. Joy ara sıra Gipsy'yi de görüyordu. Genç kadın üzerinde pileli mini eteğiyle, elinde içki bardakları dizilmiş bir tepsi, güverteyle mutfak arasında mekik dokuyor, zaman zaman konuklarla oturup sohbet ediyordu.

Pazar günkü konuşmalarından sonra Rain'le hiç karşılaşmamışlardı. Zaten günün yarısında pikap ortada görünmüyordu. Madame Hebert'in anlattığına göre ısmarlanan ilk yüzer evin yapımına Sainte Agathe'da başlanmıştı. Adı da 'Nuh'un Gemisi'ydi. Çarşamba günü Joy arabasına atlayıp tersanenin bulunduğu Saint Agathe'a gitmişti. Yüzer evin yapımını merak ediyordu. Oysa, kendi kendine itiraf etmek istemiyordu ama, gerçek niyeti Rain'i görmektir.

Rain gerçekten de oradaydı. Fransız Kanadası'nın tipik ırksal yapısını taşıyan işçiler arasında, uzun boyu ile bir Viking'e benziyordu. Oradan oraya koşup yapım işini denetliyor, uyarılarda bu-

lunuyor, bir anda birkaç yerde birden bulunmak gibi olanaksız bir şeyi başarıyordu. Joy'un onda en çok sevdiği şey de bu yanıydı : Yaşam dolu, gülen, insanlara çalışma şevki veren, çevresini canlandıran bir insandı. Joy orada fazla oyalanmadı. Genç adam başını kaldırdığı anda Honda'yı tanıyacaktı.

Rain o gece bardaktan boşanırcasına yağan yağmur altında gece gelmişti yüzer evine. Esnek, atletik adımlarla iskele boyunca koşarcasına yürümüş, küçük köprüde Şeytan'la karşılaşmıştı. Joy bir süre onların neşeli oyunlarını seyretmiş, elinde olmadan Gipsy'nin genç adama sıcak bir çorba hazırlayıp hazırlamadığını düşünmüştü. Gipsy'nin böylesine düşünceli bir davranışta bulunacağından kuşkuluydu doğrusu.

Son zamanlarda Gipsy'yi pek göremiyordu. Genç kadın geç vakit eve geliyor, sessizce odasına çekiliyordu. Sabahları ise geç vakitlere kadar uyuyor, Joy bodrum katında bir şeylerle meşgulken ya da markete alışverişe gitmişken evden ayrılıyordu. Bazı günler akşam saat altı civarında bir telaş eve geliyor, üstünü değiştiriyordu. Bu arada kibarca kendisini kimsenin arayıp aramadığını soruyordu Joy'a. Joy da aynı şekilde kibarca, kimsenin aramadığını söylüyordu. Aslında Gipsy'nin kafeteryada olmaması Joy için daha iyiydi. Yalnızlık hoşuna gidiyordu.

Perşembe günü elinde banka defteri, oturup hesap yaptı Joy. Çok küçük olan kazancını çeşitli harcamalar için bölüştürmeye koyuldu. Hafta sonu için fazladan bir para ayırdı. Müşteri çok olabileceğinden marketten fazla malzeme alması gerekebilirdi. Harcamalar çıktıktan sonra elinde Monsieur Thierry'ye ödeyecek fazla bir şey kalmıyordu. O ay bir de yüklüce elektrik faturası ödemişti.

Nihayet kendini Monsieur Thierry'nin bürosunda bulduğunda, adamın yüzünün ifadesi hiç hoşagidecek gibi değildi. «İki yüz mü? Hepsi bu kadar mı? Mademoiselle Lowry, lütfen kişiliğinize yönelik bir davranış olarak almayın, ama bankamız sizin yatırımınızı akılcı bir risk olarak kabul etmiyor.»

Genç kız ellerini kucağında kavuşturarak tedirgin bir ifadeyle oturduğu yerde doğruldu. «Bunu nasıl söyleyebilirsiniz? Şimdiye kadar ödemelerimi hiç aksatmadım. Sizden bütün istediğim iki hafta daha zaman tanımanız bana. Bir turizm şirketiyle anlaşmak üzereyim.»

«Elinizde bir sözleşme var mı? Ya da bana karşılık olarak göstereceğiniz bir teminat, bir gayrimenkul filan?»

«Hayır, ama...»

«Bir de Mr. MacCallum'un yüzer evi var sizin kafeteryaya rakip olarak. Hâlâ ücretsiz barbekülü gezilere devam ediyor mu?»

«Şey, evet...»

«Üzgünüm, Mademoiselle Lowry.» Oysa yüzünde hiç de üzgün bir ifade yoktu adamın. «Ama bankamızın politikasını merkezimiz saptar. Size ancak pazartesine kadar zaman tanıyabilirim. Borcunuzun geri kalan kısmını pazartesi gününe kadar ödemeniz gerekecek.»

«Pazartesi mi?»

«Yoksa...» Monsieur Thierry gözlüğünü çıkarıp mendiliyle parlatmaya başladı. «... sizden bir kefil istemek zorunda kalacağım. Kefilinizin de borcunuza karşılık teminat olarak göstereceği bir banka hesabı ya da gayrimenkulu olmalı.»

Joy bir rüyada gibi çantasını alıp, başıyla adamı selamladıktan sonra oradan çıktı. Yine kendini o korkunç duygunun, köşeye sıkışmışlık duygusunun içinde bulmuştu.

Bölüm On

Rue Principale boyunca beyni uyuşmuş bir halde sürdü arabayı Joy. Bildiği bir tek şey vardı. O da, bu son darbeyi sindirebilmek için düşünmeye ihtiyacı olduğu gerçeğiydi. Hemen kafeteryaya gitmek istemiyordu. Onun için göl kıyısı boyunca uzanan yola sapmak yerine işaret verip kuzeye, dağlara doğru kıvrıldı.

Çok hızlı gidiyordu. Tekerleklerin altında çakılların rahatsız edici sesini duyuyor, kafasını belirli bir noktada toplayamıyordu. Çevreye bakındı. Burası bir zamanlar Fransız Kanadası'na ilk gelen göçmenlerin yerleştiği bir tarım bölgesiydi. Ancak taşlı toprağı, kısa yazları ve keskin kışlarıyla tarıma pek elverişli değildi. Bu yüzden göçmenler çok geçmeden geçimlerini sağlayabilmek için turistik kasabalara ve kentlere yerleşmeye başlamıştı.

Joy kıvrıla kıvrıla giden yolda ilerledikçe bulutlar arasından yeni yeni tepeler ortaya çıkıyordu. Son olarak Mont Tremblant belirdi. Genç kadın birden Rain'i görmek üzere oraya gittiğini fark etti. Bilinçaltı onu Mont Tremblant'a yöneltmişti. Oraya Rain'i görmek amacı dışında neden gidebilirdi ki?

Lac Superieur'e ulaştığında gökyüzünde bulutlar aralanmış, yer yer mavi lekeler belirmeye başlamıştı. Göle bakan tepelerin üzerinde küçük bebek evlerine benzeyen ahşap, sevimli evler görülmüyordu. Yemyeşil yamaçlarda bu evler çevreye çok sıcak bir görünüm kazandırıyor.

Mont Tremblant'ın kuzey yamacına tırmanan yolu kaçırmamak için sert bir fren yapmak zorunda kalmıştı Joy. Rain'e ne söyleyecekti? Daha onu bile bilmiyordu. Hiçbir şey kararlaştırmış değildi. Belki yine bilinçaltı harekete geçmiş, bilinci yerine karar vermişti. Yolun her iki yanında Mont Tremblant Eyalet Parkı'nın gür ağaçları yemyeşil bir örtü oluşturuyordu. Ormanın kokusu arabanın içine kadar ulaşıyor, Joy'un yorgun kafasını dinlendiriyordu. Bir ara yolun üzerinden sevimli bir sincap geçti. Az sonra güneş çıkmış, ağaç yaprakları arasından süzülerek yola vurmuştu ışıklarını. Joy ormanın kokusunu daha iyi duyabilmek için camını açtı. Yolun bir kenarından da Le Diable nehri akıyordu.

Az sonra yolun eğimi sona ermiş, düzelmişti. Joy kendini dağın güney yamacında buldu. Önünde masmavi Tremblant Gölü uzanıyordu. Sağında bir kayak merkezi olan Mont Tremblant Dağ Evi vardı. Burası dik kayak pistleriyle ünlüydü. Göl kıyısında ise marina görülüyordu. Rain oralarda bir yerde olmalıydı. Genç kızın yüreği hızlı hızlı çarpmaya başladı.

Arabasını uygun bir yer bulup park ettikten sonra, topuklu ayakkabılarına lanetler yağdırarak indi. Hiç de buraya göre değildi giysileri.

Marina boyunca tekneler diziliydi. Yelkenliler, sürat motorları, boy boy tekneler vardı burada. Joy, yelkenlileri seyreden kalabalığın içine karıştı marinada. Ama gözü tekneleri görmüyordu.

Habire canlı kalabalığın arasında rüzgârdan dağılmış kahverengi saçlı bir baş arıyordu. Bir aşağı, bir yukarı yürüdükçe içindeki hüznün büyüyordu. Hoparlörlerden hafif müzik yükseliyor, güneş göl yüzeyinde pırıltılar oluşturuyordu. Daha önce insanların çoğunun bir çift oluşturduğuna, birlikte çok mutlu göründüklerine hiç dikkat

etmemişti. İlk kez çiftlerin birlikte olmaktan mutlu yüz ifadeleri onu çarpıyordu. Sonra, birden bu raya gelmekle aptallık ettiğini düşündü. Rain'i bunca insan arasından nasıl bulacaktı? Bir müşterisiyle bir yere gitmiş olabilirdi, yüzer evinde dirileniyor olabilirdi, burada olduğunu nereden çıkarmıştı?

Kendini yorgun ve tükenmiş hissediyordu. Gerginlikten öğle yemeği yiyemediğini hatırladı. Marinanın ucunda parlak renkli şemsiyelerle süslü açık bir kafeterya vardı. Bir kahve içmeyi düşünerek oraya yürüdü.

Kasanın önünde çantasının içinden cüzdanını ararken tam önünde duran adam döndüğünde neredeyse çarpışacaklardı.

«Rain!»

«Joy!» Genç kız, Rain'in yüzündeki onu görmekten doğan şaşkınlıkla karışık memnuniyeti algılayınca içinde bir mutluluğun kabardığını duydu. Bu bilmediği göl kıyısında, üzerinde haki renkli spor bir pantolon ve polo gömlek olan sakallı, uzun boylu bu adam karşısında, çılginca bir şeydi ama, garip bir şekilde kendini evinde hissediyordu.

«Uzun bir haftaydı, değil mi?» dedi genç adam yumuşak, alçak bir sesle.

«Evet.» Son kez görüştüklerinde, garajda bir sürü ıvır zıvır arasında burun buruna durmuş, birbirlerine yiyecek gibi bakıyorlardı öfke içinde. Bunu hatırlayarak kızardı Joy.

«Kafeteryaya kim bakıyor şu anda?»

«Hiç kimse.»

«Yoksa kendine bu öğleden sonra izin mi verdin? Harika! Tekneleri gördün mü? Bir dakika izin ver, sonra sana çevreyi gezdiririm.»

Genç adam içtenlikle sevinmiş görünüyordu ve bir çocuk kadar heyecanlıydı. Joy bir hüznün duy-

du içinde. Keşke Rain'in, kafeteryada olmayışına ilişkin tahmini doğru olsaydı! Genç kız bir daha o cesareti bulamama korkusuyla telaşla atıldı. «Öğleden sonra bankaya gittim. Borcum hakkında Monsieur Thierry'yle konuştum.»

«Öyle mi?» Genç adamın gözlerindeki ışık söner gibi oldu. «Peki, ne oldu?»

«Yeterince param yoktu. Eksiği tamamlamam için bana pazartesiye kadar zaman tanıdı. Yoksa bir kefil bulmam gerektiğini söyledi.»

«Bu çok kötü.» Genç adam bir süre Joy'a bakıp bekledi. «Şimdi ne yapacaksın?»

Belli ki Rain, her şeyi Joy'un kararına bırakıyordu. Genç kızın açıkyüreklilikle davranıp, doğrudan ondan yardım istemesini bekliyordu. Joy bu nedenle onu suçlayamazdı. Kuruyan dudaklarını ıslatıp derin bir soluk aldı. Tam o sırada bir grup çocuk koşarak kasaya geldiler. Bir tanesi Rain'e çarpınca genç adamın elindeki bardağı neredeyse deviriyordu.

Joy, birden Rain'in elinde tek değil, iki bardağın olduğunu gördü.

«Küçük yaramazlar,» dedi Rain, çocukların arkasından bakıp gülerek.

«Seni tutmayayım,» dedi Joy, beceriksiz bir ifadeyle. «Başkasıyla birlikte olduğunu fark etmemiştim.»

«Bir müşterimle beraberim,» dedi Rain, doğal bir tavırla. «Gel sana da içecek bir şey aldıktan sonra seni hanım müşterimle tanıştırayım.»

Hanım müşteri mi? Joy, yüreğini bir elin sıkıştığını hissetti. «Yo, gerek yok. Size mani olmaya yım.»

«Alkollü bir şey mi alırsın, kahve mi? Ben bira almıştım.»

«Kahve, ama... ben...»

«Bir kahve lütfen. Benim ak dediğime senin ka-

ra demeni gerektiren bir yasa var galiba.» O arada Joy'un kahvesini de aldılar. «Gel, neyse ki biz bir masa bulmuştuk.»

Masa uzakta bir yerdeydi. Oraya doğru yürürlerken Joy, Rain'in müşterisinin partide gördüğü buğulu gözlü esmer bir kadın olduğunu fark etti. O gece kadının Rain'e nasıl baygın gözlerle baktığını çok iyi hatırlıyordu. Kadın, Joy'a ilgisiz gözlerle baktıktan sonra Rain'e döndü.

«Nerede kaldın? Vazgeçtin sandım.»

«Ben mi? Ben asla vazgeçmem.»

Kadın tatlı bir kahkaha attı. Sesi de bakışları gibi buğulu, Fransız aksanıyla konuştuğu İngilizcesi romantizmle doluydu. Üzerindeki beyaz takım biçimli vücut hatlarını belirginleştiriyordu. Joy buharlaşıp yok olmayı ya da kilometrelerce uzakta olmayı istedi. Buraya gelmekle ne büyük bir aptallık etmişti! Rain gibi bir adamın eli kolu bağlı oturup Joy'un karar vermesini beklemeyeceğini tahmin etmeliydi. O, Joy'a önerisini yapmış, Joy da reddetmişti. Şimdi ondan yardım istemek için geldiğinde, genç adamın Joy'un ilk değil, ikinci tercihi olduğu ortaya çıkıyordu. Oysa Rain türünden insanlar, başkalarının ikinci tercihi olmayı kabul edemezlerdi. O anda Rain ve bu kadının yanından ayrılmasını sağlayacak bir fırsat çıkarsa, Joy üstüne atlayacaktı. Ama Rain'in dikkatli bakışları altında Joy'un aklına hiçbir bahane gelmiyordu. Rain iki kadını tanıştırdı. «Danielle Demers, Joy Lowry. Belki de cumartesi gecesi partide tanışmışsınızdır.»

«Tanışmamıştık, ama karşılaşmıştık,» dedi Danielle. «Erkek arkadaşınızla aranızda sorun çıkmıştı da Rain onu göle atmıştı. Paul müydü adı?»

«Paul benim erkek arkadaşım değil. Üstelik onu göle Rain atmadı.» Joy kızarmış bir yüzle söylemişti bunları. Rain'den bu konuda hiçbir yardım

gelmiyordu. Genç adam, yüzünde gizli bir gülümsemeyle, elinde birası, öylece oturuyordu. Salt bu gülümseyen ifade yüzünden masanın altından genç adama bir tekme yapıştırabilirdi. Ne yazık ki kimseye tekme atacak durumda değildi o anda. Masanın üzerinde yüzer ev çizimleri ve tablolar halinde rakamlar duruyordu. Demek Danielle'in bir müşteri olduğu doğruduydu. Rain, Joy'un masanın üzerindeki bakışını yakalamıştı.

«Danielle'in babası ona bir yüzer ev alıyor. Özel bir şey olmasını istiyor üstelik.»

«Hem de çok özel. Rain'in birkaç ayını almaya kararlıyım.» Danielle uzun kirpikleri arasından genç adama baktı. «Bu arada birbirimizi daha iyi tanıyacağımızı umuyorum.»

«İnsanın böyle cömert bir babası olması ne güzel,» dedi Joy, söyleyecek başka bir şey bulamayınca.

«Cömert mi? Babam mı?» O buğulu sesiyle bir kahkaha attı Danielle. «Cömertliğinden değil, canım. Danielle neyi isterse onu elde eder.»

«Çevrendeki erkeklerin böyle mi olmasını istersin?» dedi Rain. «Yani, terbiyesi verilmiş?»

«Elbette. Peki ya sen?» Danielle, uzun, ojeli tırnaklı elini genç adamın koluna koydu. «Sen çevrendeki kadınlar nasıl olsun istersin?»

Rain birasını içmek için kolunu çekti. «Cevabım seni şaşırtabilir.»

«Öyle mi? Söyle o zaman.»

Joy, hiç görülmemiş türden bir felç geçirmekte olduğunu düşünüyordu. Tüm gövdesi, beyni uyuşmuştu. Oradan kalkmak istiyor, kalkamıyor, 'Hiç değilse şu kahvemi içeyim,' diyor, içemiyordu. Kahve değil, bulaşık suyu mübarek! Boğazını temizleyip biraz fazlaca yüksek sesle lafa girdi. «Buralarda mı oturuyorsunuz, Mademoiselle Demers?»

«Montreal’de ya da Florida’da olmadığımız zamanlar, evet. Mont Tremblant Köyü’nün yakınında bir evimiz var.» Rain’e döndüğünde Daniel’in bakışlarındaki şıkkın ifade kayboldu. «Unutma, benimle eve geleceğine söz vermiştin.»

«Çevreye bir göz atmak için, tabii.»

«Benim Corvette ile gideriz. Akşam yemeğinden sonra seni bırakırım. Yakınlarda bildiğim güzel bir...»

Neyse ki Joy, o felçli halini atlatmış gibiydi. Fincanını masaya bırakıp ayağa kalktı. «Ben kalkmak zorundayım. Kafeteryada işler beni bekliyor.»

«Şu anda mı? Tekneleri görmek istemiyor musun?» dedi Rain.

«Göreceğim kadar gördüm,» dedi Joy, buz gibi bir sesle. «Kahve için teşekkürler.»

«Ama içmedin bile. Soruma da cevap vermedin. Kefil işini ne yapacaksın?»

Rain, onun bu soruya o kadının yanında cevap vereceğini sanıyorsa, yanıliyordu. Orada ona ortaklık teklif etmektense, evi kaybetmeyi yeğlerdi genç kız. «Merak etme sen. Ben bir şeyler düşünürüm. Zaten kafan yeterince kendi işlerinle meşgul.»

«Her zamanki işler işte. Olağanüstü bir şey yok. İş meselelerinin nasıl olduğunu bilirsin.»

Joy’un gözlerinde şimşekler çaktı. «Mademoiselle Demers’le olan iş ilişkilerinden söz ediyorsun sanırım.»

«Hiç değilse o, birlikte iş yapılacak adamı tanıyor.»

«Ya, sahi mi? Şu bir iki ay içinde iş ilişkiniz gelişsin, senin nasıl biri olduğunu daha yakından tarrır! **Bonjour, Mademoiselle!**» Genç kız hızla döndü. Arkasından Rain’in koltuğunu geri çektiğini duydu. Ama ayağa kalkıp kalkmadığını bilmiyor.

du. Yalnızca Danielle'in Fransızca bir şeyler söyleyip güldüğünü duydu.

Arkasına dönüp bakmadı bile. Uzun topuklarının beton zeminde çıkardığı ses kulaklarında yankılanıyordu. Çevresindeki her şey olağanüstü canlı, göz alıcı renklere bürünmüştü. Teknelerin mavisi, ağaçlar arasındaki kilisenin kırmızı damı, hatta insanların gözleri bile... Sanki her şeyin üzerine buz gibi soğuk bir su atılmış, böylece her şey silkinip kendine gelmiş gibiydi. Oysa soğuk duşu yiyen Joy'du. Kendini fena halde aşağılanmış hissediyordu.

Honda, akşam güneşi altında, kayarcasına gidiyordu yolda. Genç kız radyoyu açmış, camları da kapatmıştı. Her zaman dinlediği istasyonda Vivaldi'nin 'Mevsimler'i çalıyordu. O gün karşılaştığı ilk güzel şeydi bu. Radyonun sesini iyice açtı ve kemanların tutkulu sesi arasında keder dolu, evin yolunu tuttu.

O akşam, Joy'un mutsuzluğunu örtmek, onu teselli etmek ister gibi, olağanüstü güzellikte bir gün batımı vardı.

Eatıda, gökyüzündeki kızıl bulutlar ertesi gün havanın güzel olacağını müjdeliyordu. Gölün suyu da griden canlı bir maviye dönüşmüştü. Lac Desire'in en sevdiği özelliği böyle, gökyüzü ve rüzgârın her halini olduğu gibi yansıtmasıydı. İlk kez, bu güzelliği artık göremeyebileceği, bu evi kaybedebileceği geldi aklına. O akşam camekânlı salonunda şık giyimli çifte servis yaparken yüzündeki gülümseme bir maskeden farksızdı.

«Bu nefis bir salata,» dedi kadın, Joy'a. «George'a bu salata ile bir yerde daha karşılaşmamızı ne güzel bir rastlantı olduğunu söylüyordum. Bu yöreye özgü bir salata mı?».

Joy şaşırarak kadına baktı. «ButterCup Salad

mı? Başka bir yerde yemiş olmanız olanaksız.» Bu salata onun spesiyalitesiydi. Kendisi bulmuştu. Nasıl başka bir yerde yiyebilirlerdi?

«Evet, dün yüzer evde yedik. Biz de bir yüzer ev almayı düşünüyoruz da. Orada çok güzel bir kızın servis yaptığı, çok lezzetli bir yemek yedik. Yağmura rağmen değmişti, değil mi George?» Kadın tekrar Joy'a döndü. «Enginar ve çiçek biçiminde dilimlenmiş katı yumurta nefis bir buluş!» Kadıncağız Joy'un şaşkınlığına bir anlam verememişti herhalde. «Aranızda yemek tarifi değişik tokuşu mu yapıyorsunuz?»

«Asla,» dedi Joy, kaskatı bir sesle. «Rastlantı olmalı.»

«Öyle mi?» Çift, Joy'un bu ani değişmesine şaşırmişti. Tatlı ya da kahve söylemeden kalktılar.

Bu Gipsy'nin işi olmalıydı. Ona ButterCup salatası yapmasını daha geçen hafta öğretmişti Joy. Acaba Rain, Gipsy'nin onun kafeteryasının spesiyalitesini çaldığını biliyor muydu? Genç adam, Gipsy'nin yemek yapmakla uzaktan yakından ilgisinin olmadığını biliyor olmalıydı. Salatanın tarifini nereden aldığını da anlamış olmalıydı. Belki fikir Rain'den çıkmıştı! Acaba bundan sonra nelerine sahip çıkmaya kalkacaktı?

Bu olay, genç kıızı sersemliğinden kurtardı. Yazı masasının koltuğunda kıvrılmış uyuyan JS'yi kaldırdı, telefonun başına oturup Montreal'i aradı. Bu numarayı beş ayı aşkın bir süredir çevirmemesine rağmen nasıl unutmamıştı?

Brian'ın sesiyle karşılaşınca, Joy bir an konuşamayacağını sandı. «Merhaba Brian. Ben Joy. Lac Desire'den arıyorum.»

«Joy, merhaba.» Brian'ın sesi tetikte bekler gibiydi. «Ben de tam çıkıyordum. Şu Rus piyanistın konserine gidecektik. Elinor'la,» diye anlamlı anlamlı ekledi.

«Ne güzel. Yarın bana ofisinde ayıracak on dakikan olup olmadığını sormak için aramıştım.»

Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. Belli ki bunu beklemiyordu Brian. «Mümkün. Evet.» Ses tonu yumuşamıştı genç adamın. «Ne hakkında olduğuna ilişkin bir fikir verebilir misin?»

«Karşılıklı konuşmak istiyorum, Brian... Bu benim için çok önemli.»

«Önemli olsa gerek. Seni ta buralara kadar getirdiğine göre,» dedi Brian kuru bir sesle. Sonra da Joy'la daha çok konuşmak istediğini, ama ne yazık ki, Elinor'un bekletilmekten hiç hoşlanmadığını ekledi.

Almacı yerine bırakırken Joy yanaklarının alev alev yandığını hissetti. Brian onu nasıl bir yere koyduğunu çok açık anlatmış oluyordu bu tavırla. Ama Joy'un başka çaresi yoktu. Brian onun için son şanstı. O günün yapılması gereken son işi, Gipsy'yle konuşmaktı; bu, gece geç vakitlere kadar uyanık kalmasını gerektirse bile... Vakit geçirmek için genç kız mutfaka girip kahveli kek hamuru hazırladı ve fırına verdi. JS pencerenin kenarına oturmuş, kendini seyrediyordu. Ön kapıda ayak sesleri duyunca kedinin kulakları dikildi.

«Gipsy, sen misin?»

Gipsy başını mutfak kapısından içeri uzattı. «Çok güzel bir şeyler kokuyor burası. Selam, Joy! Senin yatmış olacağını sanıyordum.»

«Ayaktayım ve burnumdan soluyorum. Sen ne yapmak istiyorsun, Gipsy?- ButterCup Cafe'yi sabote etmek mi?»

«Ben mi? Bana mı söylüyorsun?»

«Evet, sana söylüyorum. Rain'in yanında çalışman yetmiyor mu? Bir de benim yemek tariflerimi çalman bardağı taşıran son damla oldu!»

«Ah!» Gipsy, suçlu bir ifadeyle elini ağzına gö-

türdü. «ButterCup Salatası! Sen nereden öğrendin? Bak, tarifi çalmış değilim. Yalnızca nasıl yapıldığını hatırladım.»

«Ya, öyle mi?»

«Doğru söylüyorum. Seni kızdıracağı aklıma gelmemişti. Dün ikram edeceğimiz yemek kalmamıştı. Ben de...»

«Haberimin olmayacağını düşündün, değil mi?»

«Evet, o da aklıma geldi. Ama asıl neden o değildi. Süpermarkete gidecek zaman yoktu. Dolapları açıp kaparken enginarları gördüm. Rain de...»

«Gerisini duymak istemiyorum.» Joy asabi hareketlerle mutfakı toplamaya koyuldu. «Bu işin Rain'le ilgili olup olmadığını da bilmek istemiyorum. Bu işte onun da rolü varsa bunu kaldırabileceğimi sanmıyorum.»

Gipsy'nin gözleri hüznü bir sevecenlikle bakıyordu şimdi. «Asıl neden Monsieur Thierry, değil mi? Borcunu erteleme önerini geri çevirdi anlaşılan.»

«Bana pazartesiye kadar şans tanıdı. Ama yalnız o kadar da değil. Rain'i görmek için Mont Tremblant'a gittim. Ondan şey isteyecektim... Of, Gipsy!» Yüreğine yakıcı bir acı saplandı Joy'un. «O esmer kadınla beraberdi. Dainelle Demers. Kadın, Rain'e fena halde göz koymuş durumda.»

«O babasının sevgili kızı mı? Rain ona dönüp bakmaz bile. Bencil, şımarık bir tip...»

«Ama güzel, seksi. Üstelik zengin. Babası Rain'e bir yüzer ev ısmarlıyor.»

Gipsy kaşlarını çatarak sustu. Erkekler onun uzmanlık alanıydı ve deneyleri onlara fazla güvenmemesi gerektiğini söylüyordu genç kadına. Uzanıp arkadaşının elini tuttu. «Salata tarifine gelince... Senin için bir teselli olacaksa, söyleyeyim: Rain dün bütün gün, ısmarladığı halde tersaneye ulaşmayan pencereler için telefon başın-

daydı. Salatanın yüzünü bile görmedi. Bana inan, böyle bir şeyi bir daha yapmayacağım.»

Joy kekin üzerini cam bir kapakla kapattı. Bu kadar gereksiz bir keki neden yapmıştı ki? Kedisine uzanıp onu kucığına aldı. «Teşekkürler, Gipsy,» dedi, sahip olduğu tüm olgunluğu toplamaya çalışarak. Merdivenlerin başına gelince dönüp, karpının eşiğinde çaresiz bir halde duran arkadaşına baktı. «Neredeyse unutuyordum. Seni bugün Montreal'den biri aradı.»

«Adını bıraktı mı?»

«Hayır.»

O gece kötü uyudu Joy. Gipsy de uyuyamamış olmalıydı ki Joy onun odasından gelen müziğin alçak sesini duydu uzun süre. Gecenin saat ikisinde üzerine sabahlığını alıp balkona çıktı. Yüzer eve bir bakmak istiyordu. Onu görünce içindeki o kocaman boşluğun dolacağını umuyordu, ama olmadı. Rain'in yatak odasından süzülen ışık gölün yüzeyine vuruyordu. Demek o da uyuyamıyordu. Joy'un gözlerinin önünde hamağına uzanmış, gözü açık, öylece yatan Rain canlandı.

«Ne karmaşık bir sorun,» dedi kendi kendine karanlıkta. «Arap saçı gibi.»

Joy, Lloyd and Upslaw Şirketi'ne randevusundan on dakika erken geldi. Danışmada duran kız yeniydi. O yüzden Joy'un adı hiçbir şey ifade etmedi ona.

«Miss Lowry, değil mi? Mr. Upshaw'un yanında bir müşterisi var şu anda. Siz buyrun şöyle oturun, ben kendisine geldiğinizi haber vereyim.»

Köşedeki kocaman devetabanı iki yeni yaprak vermişti. Masanın üzerindeki dergiler hiç değişmemiş gibi duruyordu. Yirmi bir kat aşağıdaki Dorchester trafiğinin gürültüsüne, bilgisayarların sesleri karışıyordu. Yaşamının beş yılını burada

geçirmişti ve şimdi içinden yükselen kapıyı vurup çıkma isteğini zor bastırıyordu.

Brian'ın kapısı açıldı ve müşterisi içerden çıktı. Genç avukatlardan biri Joy'u tanıyınca biraz sohbet ettiler. Sonradan Joy, bütün konuşma boyunca, Rain'i hatırlattığı için, adamın bıyıklarına takılı kaldığını fark etti.

«Mr. Upshaw sizinle az sonra görüşecek,» dedi danışmadaki kız. Bir on dakika da öyle geçti. Brian bir kez daha ona gerçek yerini hatırlatıyordu. Karşılaştıklarında genç adamın soğuk gri gözleri uzun uzun Joy'u süzdü. Genç kız bu kez lacivert keten döpiyesini giymişti. Brian'ın bakışları ona, rujunu tazelemiş ve saçlarını son bir kez fırçalamış olması gerektiğini hatırlatır gibiydi. Her zaman böyle eleştirildi işte. Ama rujunu tazelemek için de, saçlarını fırçalamak için de artık çok geçti. Brian eliyle ona koltuğu göstererek oturmasını istedi.

«Sonunda eski dostlarını ziyaret etmek aklına geldi demek. Buna çok sevindim. Kahve?»

«Evet, lütfen.» Genç kızın ağzı kurumuştu. Brian kapıya gidip danışmadaki kızı çağırırken Joy sessizce bekledi. Genç adamın üzerindeki şık ve zarif takım elbise belli ki İtalyan malıydı. Daha şimdiden Joy, onun, işi kolaylaştırmaya niyetli olmadığını anlayabiliyordu. İyi ama Brian'dan başka bir şey beklenebilir miydi? Joy banka ile ilgili durumu anlatırken Brian sesini çıkarmadan dinledi onu.

«Sana, kefilim olarak senedi imzalayıp imzalamayacağını sormaya geldim,» dedi Joy en sonunda.

Brian dudaklarını büktü. «Ya hayır dersem?»

«Brian, bunu yapamazsın!» Genç kız oraya gelirken kendi kendine tekrarlayıp provasını yaptığını gerekçeleri bulmaya çalıştı kafasında. «Bu işin

bir riski yok. Borcumu ödeyeceğimi biliyorsun. En kötü olasılıkla evi satarım. Bu bana dostça bir yardım olacak...»

«Dostça mı?» Brian'ın ince kaşları hafifçe havaya kalktı. «Belki de önerini reddetmem daha dostça bir davranış olacak. Çünkü önerini kabul edersem senin daha da borca gömülmeine katkıda bulunmuş olurum. Bu işi sürdürüp daha da batağa saplanırsın. Zararın neresinden dönsen kârdır.»

Joy yüzünden kanın çekildiğini hissetti. «Başından beri başarısızlığa uğramamı istiyordun, değil mi? Beklediğin buydu!» Brian onu güçsüz, çaresiz ve kendisine muhtaç görmek istiyordu. Onun gözünde kadın böyle bir varlık olmalıydı. Kendi ayakları üzerinde duramayan, yanındaki erkeğin desteğine muhtaç, onsuz bir şey yapamayan bir yaratık!

Bu sözler üzerine Brian'ın kaskatı kesildiğini gördü Joy. «Ben öyle istediğim için bu duruma düşmüş değilsin, Joy. Ben yalnızca olacakları önceden gördüm.» Başını hafifçe geriye atarak genç kıza baktı Brian. «Bir işadaminin öğüdünü ister misin? Evi şimdiden sat. Şu kaba saba komşun Rain MacCallum'a örneğin. Kafeteryada işlerin nasıl yürüdüğünün onu ilgilendirdiğini söylemişti, değil mi?»

Joy damarlarındaki kanın donduğunu hissetti. Bu adamla muhatap olmak ne kadar aşağılayıcı bir şeydi! Bir zamanlar onunla ortak bir yanı olduğunu nasıl düşünebilmişti? «O, kaba saba filan değil! Üstelik kafeteryamı ne ona, ne de başkasına satmak istiyorum. Bu düşlerimi satışa çıkarmak gibi bir şey olur. Ayrıca geçimimi nasıl sağlayacağım?»

Brian, güçlü olmanın verdiği hazla gülümsedi. Yüzündeki ifade dayanılır gibi değildi.

«Her zaman böyle melodramlar yaratmaktan hoşlanırsın. Geçimini nasıl sağlayacağın ortada.» Uzanıp masasının üzerindeki kutudan bir puro aldı genç adam. Ağır ağır çakmağını çıkarıp yak-tı. «Montreal'e, ait olduğun yere döneceksin. Sa-na söylememiştim, ama senin yerinde çalışan kızı geçici olarak işe aldık. Eminim Lloyd and Ups-haw Şirketi o işi yeniden sana vermek için ikna olabilir.»

Brian, aylardır bu anı bekliyormuş gibi, mem-nun görünüyordu halinden. Arkasına yaslanıp ke-yifli keyifli, oturduğu yerde hafifçe gerindi. «Se-rin için elimden geleni yapacağımdan emin ola-bilirsin. Ne de olsa eski dostuz.»

Joy çantasını kaptığı gibi ayağa fırladı. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. «Sen o işi Elinor'a ver. Neden ona önermiyorsun?» Bunları söylerken se-sinin titremediğini fark edip memnun oldu. Onun karşısında zayıf görünmektense ölmeyi tercih ederdi. «Buraya gelmekle bile ne kadar büyük bir hata işlediğimi şimdi anlıyorum. İkinci bir hata-yı, seninle bir kez daha çalışmaya karar verme hatasını asla yapmam.»

Kapıyı arkasından neredeyse çarparak kapattı. O sırada elinde iki fincan kahve ile geliyordu da-nışmadaki kız. Onun şaşkın bakışları altında Joy rüzgâr gibi geçti oradan. Asansörlere doğru yü-rürken dizleri titriyordu. Kaldırımı çıkıncaya ka-dar gözyaşlarını zor tuttu. Parlak öğle güneşi al-tında yanaklarından aşağı süzülüyordu yaşlar. Çantasından mendil çıkarmak için uğraşırken bir-den Rain MacCallum'la burun buruna geldi.

Bölüm On Bir

«Rain!»

Genç kız gözyaşları arasından Rain'in yüzünü zor seçebiliyordu. Zaten yüzünü görmese de onu, iri gövdesinden, geniş omuzlarından, yeni yıkanmış, ama yine de ahşap doğrama kokan gömleğinden tanırdı. Ona daha iyi bakabilmek için birkaç adım geri çekildi. «Burada... burada ne işin var?»

«Seni bekliyordum.»

«Anlayamıyorum. Nasıl...» Genç kızın sözleri hıçkırıklarla kesildi. «... burada olduğumu nereden bildin?»

«Gipsy, Upshaw'u görmeye gittiğini söyledi. Rehberin sarı sayfalarından avukatları buldum. Onların arasından da Upshaw'u aradım. Adresini bulmam gerekiyordu.» Genç adam, Joy'u ağlar görmesine rağmen onu tutmak ya da kolunu omzuna atmak gibi bir girişimde bulunmuyor, kolları iki yanında, öylece duruyordu. Üzerinde açık renk bir takım elbise vardı. Joy onu daha önce hiç takım elbiseli görmemişti. Muntazam kesilmiş, kısa sakalları, geriye doğru taranmış saçları ile birleşince bu takım elbise ona seçkin bir kentli havası vermişti. Sanki orada, yirmi birinci katta çalışan bir adam gibi görünüyordu bu kez. 'Hayır,' diye düzeltti kendi kendine Joy. Yirmi birinci katta çalışan değil, o binanın sahibi olabilecek birine benziyordu. Önünde durdukları garajdan çıkan bir Cadillac sertçe klakson çaldı onlara. İkisi de o yöne bakıp geri çekildiler.

«Buraya yetişmek için hız limitini aştım. Seni zamanında yakalamak istiyordum.»

«Zamanında mı?» Dorchester Caddesi boyunca akan trafiğin gürültüsü birbirlerini duymalarını zorlaştırıyordu.

«Anlamamış gibi yapma. Brian Upshaw'dan sana kefil olmasını istemeden önce seni yakalamak istiyordum. Anladığım kadarıyla beyefendi seni reddetmiş, öyle mi?»

«Sen nereden...» Joy devam edemedi. Kendini suçlu hissetmesinin nedeni neydi acaba? «Buraya benim başarısızlığımın alay etmeye mi geldin?»

Genç adam hafifçe gülümsedi. Joy ilk kez onun gerçekte ne kadar gergin olduğunu fark etti. «Gel benimle. Her şeyi yemekte konuşuruz,» diyerek onu dirseğinden tuttu ve garaja yöneltti Rain. Oysa, delice bir şeydi, ama Joy, onun kolunu omzura dolamasını istiyordu. Ona sokulmaya ihtiyacı vardı. Aynı zamanda ne kadar da yabancıları birbirlerine!

«Bir şey yiyebileceğimi sanmıyorum.»

«Eski Montreal'deki o şirin yeri görünce kararını değiştirirsin. Asma yaprakları altında bir masa isteriz. Üstelik sana söyleyeceklerim iştahını yerine getirecek, inan.»

Rain'in o anda, kendini en kötü hissettiği bir zamanda yanında bitivermesi bir mucize, bir düşünce gibiydi. 'Peki, neden kendimi böyle hissediyorum?' diye sormadı kendi kendine Joy. Önemi yoktu nedeninin. Tek gerçek böyle hissetmesiydi. Rain'in kamyoneti yerine Honda'yı aldılar. Park etmesi daha kolaydı çünkü.

Restoran uzak değildi. Beaver Hall Hill boyunca bir süre gittikten sonra sola döndüler. Sokakın sonuna doğru Denizciler Kilisesi'ne bakan, alçak, taş bir binanın önünde durdurdu arabayı Rain.

Başlı başına bir tarih gibiydi bu yapı. Ceviz ka-

pısı son derece ilgi çekiciydi. Taş oymalar ise gerçek birer sanat yapıtıydı.

Kapıdan girerken Rain başını eğmek zorunda kaldı. Yapının içi de iki yüz yıl öncesinin atmosferini taşıyordu. Tavan, ceviz kolonlar üzerinde duruyor, tavana asılı bakır çiçeklikler içinde çiçekler, el işi dantel masa örtüleri, perdeler çok değişik bir atmosfer yaratıyordu.

Rain restoranın görevlilerinden olduğu anlaşılan biriyle konuştu. Az sonra bir garson onları arka tarafa doğru götürdü. Kendilerini bir avluda buldular. Avlunun üzeri asma yapraklarıyla kaplıydı. Ortasında yine tarihi bir yapıt olduğu anlaşılan bir çeşme vardı.

Genç adam oturması için Joy'un sandalyesini çekti. Sonra kendisi de karşısına oturdu. Asma yaprakları onları parlak güneşten koruyordu. Loş ışık altında Rain'in yüz çizgileri de, ifadesi de her zamankinden daha yumuşak görünüyordu.

«Bir şey içelim mi?» dedi Rain. Sonra da, genç kızın cevabını beklemeden garson kızı çağırdı. «İki Dubonnet lütfen.» Kızın verdiği mönüler açtılar önlerine. Joy, hâlâ gözlerinden boşanan yaşlara engel olamıyordu. Yine mendil aranmaya başladı.

«O adam gözyaşlarına değmez,» dedi Rain, tatlı tatlı ona bakarak.

«Biliyorum,» diye parladı Joy. Saat daha on iki olmamıştı. O yüzden avluda onlardan ve güvercinlerden başka kimse yoktu. «Ben yalnızca kendimi fena halde aşağılanmış hissediyorum. Ondan tek istediğim, bir imza atmasıydı.»

«Tek isteğin bu muydu? Başka bir şey yok muydu?» diye sordu Rain, garip bir ifadeyle.

«Başka ne isteyebilirdim ki?»

Rain, 'bilmem' gibilerden omuzlarını kaldırıp indirdi. «Aklıma gelen şey oldukça düşündürücü.»

Genç adam kemik rengi bir gömlek giymişti. Üzerine taktığı kırıvatın kahverengi ve sarı renkleri saçlarının ve gözlerinin rengine uyuyordu. Sonra sözü değiştirmek ister gibi sordu. «Mönüde özellikle sevdiğin bir şey var mı?»

Oysa genç kız listeye bakmamıştı bile. «Bir salata yiyebilirim ancak.»

«O kadar mı?» Genç adam hafifçe kaşlarını çatmıştı. «Bak, bir erkek bir kadını yemeğe çıkardığında hiçbir şey yememek hakaret anlamına gelir. Hiç değilse krep ye. Ya da deniz ürünlerinden.»

«Deniz ürünleri,» dedi Joy kısaca. Dantel önlüklü garson kız siparişlerini alıp gidinceye kadar bekledi. «Düşündürücü sözcüğüyle ne demek istedin?»

Rain'in bakışlarındaki ani değişme, o garip acılı ifade Joy'u çarptı. «Açık değil mi? Gittiğin ilk kişi Upshaw oldu. Ben değil.»

«Ama... çünkü...» Joy sözcüklerini tamamlamadı. Çünkü gözlerinin önünde yepyeni bir ufuk açılmıştı. Rain onu kıskanıyor muydu? Yoksa ona kırılmış mıydı? Onun yepyeni bir yanını keşfediyor gibiydi. Gözleri iri iri açılmış bir halde, Rain'in cebinden bir kâğıt çıkarıp ona uzatışını izledi.

«Oku,» dedi genç adam.

Joy kağıdı eline aldı. Sıcak temmuz gününe rağmen sırtından aşağı bir ürpertinin indiğini hissetti. Bu bir sözleşmeydi. Bir nakliye firmasıyla, bir yüzer evin Lac Desire'den Lac des Sables'e taşınmasına ilişkin bir sözleşme! «Ama... bu... bu yüzer ev La Grosse Grenouille mi? Rain...» Joy inanmayan gözlerle Rain'e baktı. «Tekneni taşıyor musun?»

«Tekne, evim, bürom... Her şeyimi taşıyorum. O geziler, barbeküler, gece yarılara kadar partiler, hepsi bitiyor artık.» Joy ağzı açık bir halde ona bakıyordu. Kilisenin çanı on ikiyi vurmaya

başlayınca söylenenler anlaşılmaz hale gelmişti. Ama zaten Joy söyleyecek bir şey bulamıyordu. Rain sabırsız bir ifadeyle ona baktı.

«Anlamıyor musun?» Rain bardağını başına dikip masanın üzerinden ona doğru eğildi. «Sen kazandın. MacCallum yüzer ev şirketi Lac Desire'i terk ediyor. Kumsalda her şey eskisi gibi olacak.»

«Ama... Lac Desire senin memleketin, evin...»

«Orada her ikimize de yer olabileceğini düşünmüştüm. Birlikte bir yolunu buluruz, demiştim. Ama...» Rain bakışlarını ondan kaçırdı. Ama o kısacık anda bile Joy onun gözlerindeki kırgınlığı yakalamıştı. «Anlaşılan bu mümkün değilmiş. Lac des Sables daha büyük, daha merkezi, turizm sektörüne daha yakın. İş açısından da akıllıca bir girişim.»

O sırada garson kız gelip yemeklerini masaya bıraktı. Joy birden kendini olağanüstü yorgun, bitkin hissetti. Yaşadıkları gerçek miydi?

«Hayatta işten başka önemli şeyler de var,» dedi. Bunu gerçekten kendisi mi söylemişti, yoksa başkası mı? Nasıl ağzından çıktığını da bilmiyordu. Sonra komik geldi. Hep kafeteryayı öne süren, her şeye işinin geleceği açısından bakan kendisinin böyle bir şey söylemesi ne tuhaftı!

Rain çatalına uzanırken kuru kuru güldü. «Zavallı küçüğüm, evet, bence de öyle. Senin yaşamını zorlaştırdım, değil mi?» Sonra Joy'un yüzündeki ifadeyi görünce yüzünü buruşturdu Rain. «Bak, sen ne düşünürsen düşün, ben hiçbir zaman işini baltalamak istemedim. Evet, o evi istiyordum. Ama bunun bedeli senin işini kaybetmen idiye, evden vazgeçerdim. Ortaklık önerimi geri çevirince başka bir çare aramaya koyuldum.» Rain'in sesi alçalmıştı iyice. Kendi kendine konuşur gibiydi sanki. «Biraz zaman aldı tabii. Yüzer evime yeni bir yer bulmak kolay olmadı. İnsanlar

kumsallarında kocaman yeşil bir yüzer ev istemiyorlar doğal olarak. Biliyorsun...» Birden sözünü kesti genç adam. «Ama sen yemeğini yemiyorsun.»

«Sen de yemiyorsun.»

Joy doğru söylüyordu. Rain çatalını bırakıp tabağını itti. Tuhaf bir ifadeyle gülümseyip garsonu çağırdı ve birer kahve istedi. «Bunda da sen kazandın,» diyerek arkasına yaslandı. Asma yapraklarının gölgesi yüzüne vuruyordu. «Peki bir şey söylemeyecek misin?»

Kendisinin kazandığını söyleyip durmaktan vazgeçseydi şu adam! Kendisi ne kazanmıştı ki? Sürekli kaybediyordu.

«Ne zaman...» Joy öksürerek boğazını temizledi. Zor konuşuyordu. «Ne zaman gidiyorsun?»

«Yarın. Ben başka anlamda bir şey söyleyip söylemeyeceğini sormuştum.»

Demek yarın gidiyordu! Ne kadar da çabuk! Joy sersemlemiş hissediyordu kendini. Bu yeni duruma uyum sağlayamamıştı bir türlü.

«Ne gibi başka bir şey?» diye sordu genç kız.

«Ne bileyim? ‘Harika,’ gibi. ‘Tam zamanında,’ gibi. ‘Benim için çok iyi olacak,’ gibi bir şeyler herhalde.»

«Hayır,» dedi genç kız alçak sesle. Garson kız gelmiş, kahvelerini getirmişti. Kızın fincanlarını tek tek masaya koyuşunu izledi bir süre Joy. Rain’in örnek verdiği sözlerden hiçbirini söylemek gelmiyordu içinden.

«Peki, iskele ne olacak?» dedi Joy. «O kadar para ve emek harcamıştın.» Gece gündüz onun kumsalda nasıl çalıştığı gözlerinin önünde canlandı. Nasıl da coşkulu ve mutluydu genç adam!

«Onu sen kullanırsın artık,» dedi Rain. Sesine hiçbir duygu yansımıyordu. Ne kırgınlık ne öfke ne de bir tepki. «Kendine bir tekne al.» Sevimli

bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. «Bir sandal, örneğin.»

Joy, gözlerine yaşlar dolduğunu hissetti. Çevrelerindeki masalar dolmaya başlamıştı. Renk renk giysileriyle, neşeli turistler olduğu gibi, Fransızlara özgü giyim tarzlarıyla işadamları ve iş kadınları da vardı içlerinde. Joy bir süre onlara baktıktan sonra gözlerini fincanına dikti ve kaldırmadı. Gözyaşlarını Rain'in görmesini istemiyordu.

«Bunu neden yapıyorsun? Yani gerçek nedeni öğrenmek istiyorum.» Bilinçsizce fincanıyla oynuyordu. «Sen bir işadamısın. Kendi işini, tıpkı benim gibi, kendi özel mülkün olan bir yerde sürdürmek senin de hakkın. Evet, bir rekabet doğdu aramızda. Ben bu rekabete dayanacak mali olanaklara sahip değildim ve yenildim. Bunun sorumlusu neden sen olasın? Bu seni ilgilendirmez ki... Hele...» Derin bir soluk aldı. «Hele sonuçtan sen kârlı çıkacaksan...»

Rain, garsonun getirdiği hesap kâğıdına baktı. Şöyle bir inceledi, sonra parayı ödedi. «Tahmin edemiyor musun?»

Birlikte dışarı çıktılar. Kaldırımında duruyorlardı şimdi. Az ilerde Honda duruyordu. Genç adam ona döndü. Saçları rüzgârda dağılmıştı. Gözgöze geldiklerinde, Rain'in gözleri alabildiğine açık ve net bir ifadeyle bakıyordu. Joy'un ağzı kurudu. Zor soluk alıyordu şimdi. Gözlerindeki ifade çok açıktı. Hayır, doğru olamazdı. Joy'un gördüğü ifade inanılır gibi değildi. Ama bu kez Rain, yüksek sesle söyledi : «Sana âşık oldum ben Joy. Başka neden olabilir?»

Bölüm On İki

«Ah, Rain...» diyebilirdi Joy, acıyla. «Rain... bütün bu zaman süresince ben de sanıyordum ki...» Neydi Clemence'ın söylediği? 'Dünyanın en büyük armağanıdır bize aşk. Ama onu bir başkasına sunmaktan ne kadar da korkarız?' dememiş miydi? «Neden, neden bunu bana söylemedin?» dedi yalvarırcasına.

«Söyledim. Birkaç kez hem de. En iyi bildiğim şekilde söylemeye çalıştım.» Genç adam ön kapıyı açtı ve Joy'un arabaya binmesini bekledi. «Sözlerin bir anlamı olacak mıydı? Bütün amacımın senin işini çökertmek ve eve sahip olmak olduğuna öylesine inanmıştın ki! Söylemene gerek yok,» diye elini kaldırarak onu susturdu Rain. O sırada kendisi de direksiyona geçmişti. Kontağı açtı, motoru çalıştırdı. «Erkeklerin bir kadınla sevişmesi için ona âşık olması gerekmez derler. Belki öyledir, ama ben onlardan değilim. Eğer bunu anlayamadıysan, gerisini boşver.»

Joy, birbiriyle çelişkili binlerce duygunun etkisi altındaydı o anda. «Rain. Belki çok geç artık. Ama sana söylemek istediğim bir şey var...» Ama nasıl söyleyecekti? Nereden başlayacaktı. Artık yola çıkmışlar, Beaver Hall Hill'e doğru ilerliyorlardı. Araba uzun süre güneş altında kaldığı için Rain bütün camları açmıştı. Trafikin tüm gürültüsü olduğu gibi içerdeydi. Arkalarından bir araba var gücüyle klakson çaldı ve aynı anda önlerindeki araba ansızın duruverdi. Rain alçak sesle bir küfür savurdu. Kavşakta bir ambulans çığlık

çıġlıġa geçti  nlerinden. Dorchester'daki kapalı garajın önüne gelmişlerdi ve Joy hâlâ bir tek söz-c k söyleyememişti. Rain arabayı durdurdu, ama motoru çalışır durumda bıraktı.

«Buradan doġruca ana yola mı çıkacaksın?»

«Rain, bir dakika dur lütfen!» Oysa Rain arabadan inmişti bile. Joy da inip arabanın çevresini dolaştı, onun önüne ıktı. Hayır, böyle yol ortasında, Lloyd and Upshaw şirketi binasının önünde, bu kadar saçma bir şekilde bitemezdi her şey. «Sana söylemem gereken bir şey var...»

O sırada Honda yolu tıkadıġı için bir başka araba klakson alıp duruyordu.

Rain kamyonetinin anahtarını çıkarmış, elinde tutuyordu. Yüzünde aynı sabırsız ifade vardı yine. «Teşekkür etmek zorunda deġilsin bana, eġer s yleyeceġin buysa. Minnet senden beklediġim en soy şey.»

«Sana teşekkür filan etmek istemiyorum,» diye avazı ıktıġı kadar baġırdı Joy, klakson sesleri arasında. «Lanet olsun, MacCallum! Deminden beri sara seni sevdiġimi söylemeye çalışıyorum!»

Bir an için Joy, Rain'in çevresine  rd ġ  zırhı yırtabildiġini, onun i dünyasına girebildiġini sandı. Ama Rain'in ifadesi yine deġiřti. «Beni teselli etmene gerek yok. Buna ihtiyaın da yok. Artık ButterCup Cafe emniyette. Seni ve işini tehdit edecek hiçbir şey yok.» Birkaç adım ötedeki kamyonetine yürüyüp direksiyona geçti. Yüzünde kuru bir gülümseme vardı. «Pazartesi günü Monsieur Thierry'nin karşısında mutlu mutlu gülüyor olacaksın. Uzun zamandır istediġin buydu.»

«Hayır! Artık deġil! Sensin...» Ama artık çok geçti Rain vitesi geriye takmış, arabayı hareket ettirmişti bile. Arkasından gelen araba neredeyse Joy'u eziyordu. Honda'sına binerken ge kızın omuzları  km şti.

Lac Desire'e dönüş yolu Joy'un yaşamının en uzun yolu oldu. Arkasında, Mont Royal'ın yeşil tepeleri, yamaçlarına kurulu kent ve çelik haçıyla kilise uzun süre dikiz aynasından kaybolmadı. Son gözden kaybolan, Saint Joseph Manastırı'nın bakır kubbesi ve Montreal Üniversitesi'nin sarı duvarlı binaları oldu. Önünde ise Laurentian Dağları'nın gökyüzüne tırmanan kara tepeleri uzanıyordu.

Joy'un aklından sürekli Rain'in sözleri geçiyor, kulaklarında yankılanıyordu. Nasıl bu kadar kör olabilmişti? Kafeteryayı, evi, düşlerini kaybetme korkusuydu genç kızı kör eden. İşte kaybetmekten korktuğu şeyleri kurtarmış, ama bu süreç içinde Rain'i kaybetmişti. İşin garip ve ilginç yanı, Rain olmadan ötekilerin hiçbir değerinin olmayacağını da çok geç anlıyordu.

Joy yorgun ve tükenmiş bir halde kapıdan girerken Madame Hebert'in rahatlamış, memnun yüzüyle karşılaştı.

«Ah, Mademoiselle Lowry! Sizi merak ettim. Saat ikide gelirim demiştiniz, oysa saat beş oldu.» İlk kez sempatik bir ifade ile gülüyordu orta yaşlı kadın. «Gelin, oturun. Güzel bir çay yaptım.»

Hiç beklemediği bir kaynaktan gelen bu sıcak sevecenlik üzerine Joy'un gözlerine yaşlar doldu. «Şey... bir arkadaş yemeğe davet etti de... Sonra da trafiğe sıkışıp kaldım. Bilirsiniz ya, cuma akşamının yoğun trafiği işte.» Üstelik temmuzun son iki haftası Montreal'in yarısı kuzeye taşınırdı.

«Rezervasyon için telefonlar yağıp duruyor. Ben de Lisette'i yardıma çağırdım.» Madame Hebert bir yandan da yemekleri hazırlamakla meşguldü. «Siz gelmeyince bir vejetaryen mönüsü hazırlamaya karar verdim. Biliyorsunuz...»

«Evet, biliyorum. Mali olanaklarımız ancak

ona yetiyor.» Joy çayını yudumlarken acı acı güldü. «İyi fikir. İyi ama o kadar çok müşterimiz olacağını nereden biliyorsunuz?»

«Ah, biliyorum tabii.» Kadın anlamlı bir ifadeyle Joy'a baktı. «Monsieur MacCallum bu akşamki gezisini iptal etti. Bütün müşterileri de bize geliyor. Yüzer evin ayrılışını seyretmek istiyorlar.»

Tabii, nasıl düşünememişti? Az önce iskelenin ucuna park etmiş kamyonu görmüştü. Herhalde az sonra işçilerle birlikte yüzer evin taşınma hazırlıklarına başlayacaktı Rain. Joy çayını sıkıntılı bir sessizlik içinde içti. Oysa Madame Hebert ondan sözlerine cevap bekliyordu besbelli. Ama Joy, değil cevap vermek, düşünmek bile istemiyordu.

Yerinden kalkıp buzdolabını açtı. «Bir tatlı düşünmem gerek,» diye sesli sesli düşündü. «Bir sü-rü süt ve birkaç yumurta ile ne yapabilirim? Üs-telik bir de cazip ad bulmam gerek.»

«Kahveli Göl Tatlısı,» diye bir öneride bulundu Madame Hebert. İngilizcesi, Fransızca gibi geliyordu kulağa. Joy, fazla düşünmesine gerek kalmadan bir ad bulunmasına memnun olmuştu.

Oysa Joy bilmiyordu ki, düşünmesine gerek kalmayacaktı. Çünkü zaman yoktu. La Grosse Grenouille'in gölü terk edeceği haberi bir orman yangını gibi yayılmıştı çevreye. Turistlerle birlikte yerli halk da kafeteryaya doluşmuştu. Hepsi de yüzer evin oradan ayrılışını seyretmek ve ona veda etmek istiyordu. Masalar en az üçer kez dolup boşaldı. Joy'un elinde ekmek ve kahveden başka yiyecek bir şey kalmamıştı. Ama kimsenin umurunda değildi. Göl üzerinde gün batımı olağanüstü bir manzara oluşturuyordu. Joy yatağa yattığında saat çoktan on ikiyi geçiyordu ve genç kız

tahminlerinin tam tersine başını yastığa koyar koymaz uyudu.

Sökülen çivilerin sesiyle uyandı. Daha saat yedi bile olmamıştı. Yoksa bütün gece uyanık mı kalmıştı Rain? Yalınayak balkona yürüdü Joy. Başını zor dik tutabiliyordu. Akşamdan kalma gibi bir hali vardı. Oysa duyduğu şey çok derin ve yakıcı bir kederdi.

Balkona çıktığında hava oldukça serindi ve gölün durgun sularından bir sis yükseliyordu. Rain yüzer evin tahta parmaklıklarından çiçeklikleri sökmekle meşguldü. Güçlü bileklerinin hareketini, kasılışını, kerpeteni çekip çiviye çıkarışını görebiliyordu Joy. Ama genç adamın bu sabahki hareketlerinde her zamanki yaşam dolu neşe yoktu.

«Rain! Dur,» diye haykırmak istedi. «Gitme! Seni seviyorum!» Ama ağzını açamadı. Kollarını gövdesine sarıp ürpermesine engel olmaya çalıştı. Rain'e nasıl engel olabilirdi? Bunun bir yolu olmalıydı!

Bir hayalet gibi, banyoya yürüdü. Bir gece önce nin hasılatı Monsieur Thierry'nin nemrut yüzünü güldürmeliydi. Ama aynaya yapıştırılmış resimdeki yüz, kendisinininki kadar asıktı.

Joy üzerine eski bir yazlık elbise geçirdi ve saçlarını parmaklarıyla taradı. Koridorda kısa bir süre durdu. Gipsy'nin kapısı aralıktı. İçerde, yatak dağınıktı ve üzerine Gipsy'nin bir gün önce deneyip deneyip giymekten vazgeçtiği giysiler atılmıştı.

Demek Gipsy o gece gelmemişti eve. Herhalde Rain'e yardım etmişti. Belki de onu teselli ediyordu. Joy beynini kemiren kuşkuları silkinip atmak istedi kafasından.

Gidip kahve makinesinin fişini taktı ve JS'in yemeğini hazırladı. Kahvesi olunca, elinde fincan, amaçsızca boş odalarda dolaştı. Krizantemlere su

vermek gerekiyordu. Masanın üzerinde bir gün önce gelen mektuplar duruyordu. Aralarında California'dan gelen bir zarf da vardı. Babasından gelmişti bu mektup.

Genç kız mektubu açıp okudu. Babası mektubu için teşekkür ediyor, duygulandığını yazıyordu. Başarısından gurur duymuştu. Eylülde bir arkadaşıyla birlikte Kanada'ya gelecekti ve mutlaka ButterCup Cafe'de yemek yiyecekti.

«İyi,» diye söylendi kendi kendine. Derin bir soluk alıp mutfağa geçti ve bir tabureye çöktü. Önünde yemek tarifi kitabı duruyordu. Hayır, bir şeylerle uğraşmaya çalışmanın yararı yoktu. Kendisini hasta ve bitkin hissediyordu. Bugün yemek yapamayacaktı. Rain, Rain, Rain... Yüreği sanki bu adla çarpıyordu. Kafeteryası aslında bitmez bir çile maratonuydu, bütün mutsuzluğunun kaynağı haline gelmişti. Başını koluna yaslayıp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

«Joy, orada mısın?» Birden içeri fırtına gibi Gipsy girdi. Gözleri pırıl pırıldı. «Joy, sana harika haberlerim var!»

Joy, yaşlarla dolu gözlerini kırıpıştırıp ona baktı. «Gipsy! Sen neredeydin?»

«İşte haberim de onunla ilgili! Bruno ile beraberdim. Gelip beni yüzer evde buldu dün ve aldığı gibi uzaklara kaçırdı. Birlikte yemek yedik ve şey... geceyi birlikte geçirdik. Joy, hayatım! Karısı boşanmaya razı olmuş. Bruno ile evleniyoruz!»

«Ya?» Joy beceriksizce bir kâğıt peçete alıp burnunu sildi. «Harika bir şey bu. Senin adına çok sevindim.»

«Joy, neyin var senin? Korkunç görünüyorsun. Üstelik de ağlıyorsun!» Gipsy gelip onu kucakladı. «Brian isteğini geri çevirdi, değil mi?»

«Hayır. Yani, evet. Ama benim aldırışım yok.

Mesele başka. Gipsy, Rain buradan gidiyor. Yüzer evini Lac des Sables'e taşıyor.»

Gipsy donakaldı. Hiçbir şey söyleyemedi. Joy bitkin bir halde ayağa kalktı. «Kusura bakma. Bu mutlu haberin üzerine sana bunlardan söz etmemeliydim. Şimdi Rain'i boş ver. Bruno nerede?»

«Dışarıda, arabada. Ben sana haber vermek ve eşyalarımı toplamak için geldim. Onunla. Mont-real'e gidiyorum. Ama seni bu halde bırakamam...»

«Yo, bırakırsın. Bu benim sorunum ve sen ancak işleri daha da karmaşıktırırırsın. Senin şu beyaz atlı şövalyenle tanışabilir miyim? Onu bir kahve içmeye davet etsene.»

«Joy, bunu yapar mısın? Senin onunla tanışmanı çok istiyorum. Bruno çağdaş bir Noel Baba. Tanıyınca anlayacaksın.»

Gerçekten de öyleydi. Joy böyle birini beklemiyordu doğrusu. Hiç de alışlagelmiş televizyon yapımcılarına benzemiyordu Bruno. Orta boylu, toparlak, dünya tatlısı bir adamdı. Yakışıklı değildi, ama zeki, sıcacık bir gülümseyişi, tatlı bir sesi vardı. Erkekler hakkında şu son iki günde ikinci yanılışıydı bu. Joy, adamın kıpkırmızı olmuş gözlerini görmemesi için onunla fazla konuşmadan kahve yapmaya koyuldu. Bruno pencerenin önündeki kanepeye oturmuş kediye seviyordu. Gipsy ile güzel bir ikili oluşturabilirlerdi. Az sonra genç kadın yukarıdan eşyalarını toplamış olarak indi.

Girişte Gipsy onun elini elleri arasına aldı. «Beni arayacağına söz ver. Ne yaptığını bilmek istiyorum. Her şey için çok teşekkürler. Beni anlayacağını umuyorum. Bruno gelip beni buldu ya, artık ondan uzakta bir dakika bile geçirmek istemiyorum. Onun peşinden Kuzey Kutbu'na kadar giderim.»

Kuzey Kutbu ya da Lac Desire'e komşu bir son-
raki göl... ne fark ederdi ki? İnsanın, birisini se-
vince onun peşinden gitmesi en mantıklı şey değil
miydi? Kapıda durup uzaklaşan arabanın arka-
sından el sallarken Joy, bir süredir bilincinin ge-
rilerinde gizlenen düşüncenin su yüzüne çıktığı-
nı fark ediyordu. Su yüzüne çıkmış ve birden çok
somutlaşmıştı.

Resepsiyon masasının arkasındaki telefonu çek-
ti ve numaraları çevirdi. Saat daha dokuzdu. Böy-
le bir günde Laurentian Dağları, göl kıyısında ev
arayan kişilerle dolup taşardı. «Clemence? Bana
kadar gelir misin? Yanına bir de 'Satılık' levhası
ve gerekli evrak da alırsan sevinirim.»

«Joy, bu sen misin, yoksa kötü bir rüya mı gö-
rüyorum?»

Clemence'ı ikna etmek beş dakikasını aldı Joy'
un. «Buraya geldiğinde anlatırım her şeyi. Ha, bir
şey daha. Lac des Sables'de satılık ev olup olma-
dığı hakkında bir şeyler biliyor musun?»

«Benim bölgem değil orası, ama gelirken büro-
ya uğrar kısa bir araştırma yaparım.»

«Clemence, sen bir meleksin! Ne zaman geli-
yorsun?»

«Kahvemi içip, makyajımı yapar yapmaz.»

Bir saat olmamıştı ki, küçük kırmızı araba park
yerinde görüldü. Ön koltukta kocaman bir 'Satı-
lık' levhası duruyordu. Göl kıyısında yüzer ev,
terk edilmiş bir halde, öylece ıssız bekliyordu.
Parmaklıklar çiçekliksiz, çıplaktı, tente toplan-
mıştı.

Koltuğun altında levha ile Clemence arabadan
inip yüzer eve baktı. «Bütün kasaba bu olaydan
söz ediyor. Belediye başkanı Rain'i vazgeçirmeye
çalışacakmış.» Genç kadın Joy'a döndü. «Hiçbir
şeyi açıklamana gerek yok, küçüğüm. Böyle so-

nuçlandığına üzgünüm. Ama senin yerinde olsaydım aynı şeyi yapardım.»

Yirmi dakika içinde bir satış fiyatı üzerinde anlaşmışlar, Joy gerekli evrakı imzalamıştı. Beraberce Lac des Sables'deki satılık evleri gözden geçirdiler. «Jacques'a bir not bıraktım. O bölgenin emlakçısı o. Şimdi levhaya gelelim. Ne kadar erken koyarsak o kadar iyi olur. Haklı mıyım?» Levhayı düşün çiçeklerinin bulunduğu yere diktiler. En iyi oradan görünecekti. «Veda etmek için henüz çok erken, küçüğüm. Ama ne olursa olsun seninle hep dost kalacağız. Tamam mı?»

«Tamam,» dedi Joy, kısık bir sesle. Eve girdiğinde korkunç bir yalnızlık duygusuna kapılmıştı. Köprüleri yakmak deyimiyle insanların neyi kastettiklerini şimdi daha iyi anlıyordu. Belki de yaşamının en büyük yanlışını yapıyordu. Bu sessizlik, içindeki boşluğu daha da büyütüyor gibiydi. Gidip teybe altısı içinde en etkileyici olan İkinci Brandenburg Konçertosu'nu koydu ve sesi sonuna kadar açtı. Yukarıda çekmeceleri toparlarken kapının vurulduğunu duyduğunda, müşteri adaylarının gelmiş olabileceğini düşündü.

Kapıda Rain duruyordu. Ayağında yine iş botları, üstünde de blucini vardı. Joy ona şöyle bir bakınca yüzündeki ifadeden korktu. «Artık hiçbir şey umurunda değil mi?» dedi Rain. «Bir saniye daha gecikseydim JS bunu yalayıp yutmuştu.»

Rain'in avcunun içinde yavru bir ardıç kuşu duruyordu. Joy'un gözleri dehşetle açıldı.

«Yuvalarının nerede olduğunu biliyor musun?» diye sordu Rain.

«Evet.» Joy, onunla bu kadar yakın durmaktan gelen başdöndürücü sersemliği üzerinden atmaya çalıştı. «Arkada leylakların üzerinde.»

Birlikte arka bahçeye doğru yürüdüler. Joy, belki bu bir düşür, belki de Rain birden kaybo-

luverir diye soluk almaktan korkuyordu. Rain uzun boyuyla rahatça yavruyu tepedeki yuvanın içine yerleştirdi. Anne ile baba ardıc kuşu çığlıklarla ikisinin üzerine saldırınca Rain, Joy'un elinden tutup eve koştu.

«Ah, şu kediler,» diye söylendi Rain.

«Şeytan ne yaptıysa, JS de onu yapıyor. Unuttun mu yoksa?» dedi Joy. «Kedimden şikâyet etmek için mi geldin?»

Rain birden şaşaladı. Sonra kaşları hafifçe çatıldı. «Hayır. Aslına bakarsan neden, sonuna kadar açtığın müzikti.»

«Bach mı?»

«Kim olduğu umrumda değil. On buçuk haberlerini dinleyemez oldum. Sonra da 'Satılık' levhasını gördüm. Şaka mı bu?»

«Hayır. Evi satılığa çıkardım,» dedi Joy, masum masum.

«Neden? İşte sen kazandın sonunda. Bütün bir göl sana kaldı.»

«İkide bir kazandığımı söylemekle incelik gösteriyorsun.» Joy, yüreği çılginlar gibi çarparken sesinin bu kadar sakin çıkmasına şaşıırıyordu. «Kahve içer misin? Aslına bakarsan kazanmadığımı, gerçekte kaybettiğimi anladım.»

«Kaybetmek mi?» Rain çökercesine pencerenin dibindeki kanepeye oturdu. Joy kahveyi hazırlıyordu. «Aman Tanrım, daha ne istiyorsun be kadin? İşte sana teslim oldum, pes ettim, geri çekildim.»

«Öyle mi yaptın?» Joy ona bakmamaya çalışıyordu. «Kek yer misin?» dedikten sonra yaptığı o kahveli kekin üzerinden cam kapağı kaldırıp dilimlemeye başladı. «Hiç aklına benim bu kafe teryadan başka şeyler de isteyebileceğim gelmedi mi?» Kek dilimini tabağa koyup ona uzattı. «Evlâ hâlâ ilgileniyorsan Clemence'ı ara.»

«Peki ya sen?» Genç adamın sesi birden değişmişti. «Sen ne yapacaksın?»

«Evi kaç satacağıma bağlı.» Joy ona yan gözle baktı. «Belki seyyar bir patates kızartması arabası eğlenceli olur. İstedğim kumsala çekip park ederim.»

«Evet, eğlenceli olur. Aklında bir yer var mı?»

Genç kız gülümsedi. «Lac des Sables'ın güzel bir yer olduğunu duydum. Büyük, daha merkezi ve turizm sektörüne daha açılmış. İş açısından iyi bir girişim olur.»

Rain sevimli bir ifadeyle gülümsedi. «Başka?»

«Başka... Bir de orada çetin bir rekabet olduğunu duydum. Tıpkı burada yaşadığım gibi.»

«Eğer eksikliğini duyacağın şey rekabetse, birkaç telefonla bu halledilebilir,» diyerek anlamlı anlamlı güldü Rain.

«Yani yine o çıkmaz sokağa geri mi döneceğiz? Bu akıllıca olur mu?» Genç kız kahvesinden bir yudum alarak düşünür gibi yaptı. «Belki de bir ortak bulurum kendime.»

«Evet?»

«Bildığım ve güvendiğim biri olur bu. Yemek konusundaki uzmanlığımdan yararlanacak ve evin yarısına ortak olacak biri.»

Rain derin bir soluk aldı. «Neden daha önce gelmedin bana? Neden Thierry'ye gittin? Neden Brian'la konuştun?»

«Nasıl sana gelebilirdim? Benle ilgili duygularından habersizdim. Daha doğrusu emin olamıyordum. Bütün istediğinin bu ev olduğunu sanıyordum. Hem sana gelmeyi denedim de. Ama sen o esmer kadınla meşguldün.»

«Kim?»

«Danielle.»

«Ha, o mu? Ona hiç umutlanmamasını söyledim. Müşterilerimle yatak oyunlarına girmem.»

«Ama benim yanımda öyle davranmıyordun.»

«Kızgındım. Kırğındım. Çünkü... çünkü ben de senin bana olan duygularından emin değildim.»

Bir süre sessizce öyle bakiştılar. Sonra Rain yerinden kalkıp geldi, genç kızı kollarına aldı, sımsıkı göğsüne bastırdı. «Joy, Joy, Joy,» diye mırıldandı. «Ben de tıpkı senin gibi, emin olmak istiyordum.» Yüzünü genç kızın saçlarına gömdü, derin derin kokusunu soludu.

«Artık emin ol, Rain,» dedi Joy. «Çünkü ben eminim. Seni çok seviyorum.»

Rain onu kendisinden biraz uzaklaştırıp gözlerinin içine baktı. «Beni ikna etmenin bir yolunu bulmasaydın, ne yapardım bilmiyorum. Şu son hafta benim için bir cehennemdi. Buradan sensiz ayrılmak... Buna bir daha izin vermeyeceğim. Biliyor musun, ortaklığın başka bir türü daha var. Ömür boyu süren bir türü.» Bir süre sustu genç adam. «Joy, benimle evlen.»

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. O anı uzatmak istiyorlardı. Sonsuza kadar uzatmak.

Robo NIX
Dizayn
Joyce
On. Fint
Jamplog